

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN !

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE

FİYATI: 1 TL (KDV DAHİL)

SAYI: 25

Nisan 2012

İşçi Cinayetlerinin ve Uludere'nin Hesabını Sormak İçin

1 MAYIS'A

Uludere'nin hesabını soramayanlar 12 Eylül ile hesaplaşamazlar

AKP'nin demokrasi müsameresinin ipliğini pazara çıkarmak için Uludere'de katledilen Kürtlerin hesabını sormakta ısrar etmek yeterli. Zira daha birkaç ay önce gerçekleşmiş planlı bir cinayetin hesabını, ellerindeki tüm belgelere rağmen, sormayanların otuz yıl önceki darbeler hakkında soruşturma üstüne soruşturma düzenlemelerinin samimiyetsizlik olduğunu göstermek için derin açıklamalara gerek yoktur.

Muhalefet boşluğu sürüyor

Düzen cephesinde muhalefet boşluğunu doldurma yönünde bir adım atılmadığı çok açıktır. Ancak ezilenlerin cephesinde de manzaranın parlak olmadığını söylemek gerekir. Sol akımların emekçi ve ezilenler hareketinin önünde duran bu görevin farkında olduğunu bile söylemek mümkün değildir. Hatta tersi doğrudur.

Uludere Katliamı ve işçi cinayetleri 1 Mayıs'ta gündemin baş köşesine oturmalı

Uludere'deki katliamın hesabını sormak 1 Mayıs'ta CHP ile emekçiler arasındaki farkları açığa çıkaracaktır. Uludere Katliamı tam da bu nedenle emekçilere yönelik diğer saldırılarla birlikte 1 Mayıs alanında gündemin baş köşesine oturtulmalıdır. 1 Mayıs alanına bu taleplerle çıkmadan yaşadığımız topraklardaki muhalefet boşluğunu doldurmaya aday olmak mümkün değildir.

Patronlar Öldürüyor Hükümet Seyrediyor

5 Nisan Perşembe günü Ada Tersanesi'nde, inşası sürmekte olan araştırma gemisinin davlumbotunda, gaz sıkışmasının olduğu alanda sıcak çalışma yapılması sonucu patlama meydana geldi. Patlamada iki işçi öldü, altı işçi yaralandı. Meydana gelen iş kazasının ardından yapılan basın açıklaması gerçekleşti. Açıklamaya HDK, ESP, EMEP, BDP, KÖZ, Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi, Deri-İş Sendikası, direnişteki Kampana Deri işçileri ve tersane işçileri katıldı. **s. 5**

5 Kamu Emekçileri Konak'ta Direndi

7 İşçilere ve Kürt Halkına Yönelik Saldırlara Karşı Basın Açıklaması

9 HDK Bahçelievler'den Basın Açıklaması

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer

15 Mart Perşembe günü Hasan Coşkun'u ölüm yıldönümünde mezarının başında andık. Saat 12.00'da Aydınlı Mezarlığı önünde buluştuk. Anmaya 35 kişi katıldık. Anmaya KÖZ dışında Atasehir BDP de katıldı.

Anmada "Hasan Coşkun Kavgamızda Yaşıyor ve Yaşasın Komünistlerin Birliği" pankartını açtık ve "Devrimciler Ölür Devrimler Sürer", "Hasan Yoldaş Kavgamızda Yaşıyor", "Yaşasın Komünistlerin Birliği", "Bolşevizm Kazanacak, Komünist Bir Dünya Kuracağız", sloganlarını attık. **s. 13**

4 13 Mart'ta Düşenler İzmir'de Mitingle Anıldı

Kitle Örgütleri Koordinasyonu'nun 10. Buluşması 25-26 Şubat'ta Okmeydanı'nda Gerçekleşti

Kitle Örgütleri Koordinasyonu, Türkiye'de farklı alanlarda faaliyet gösteren ve sınırlı kaynaklar içerisinde çalışan kitle örgütlerini birbirleri ile rekabet etmek yerine dayanışma içinde bulunmaya teşvik eden bir iletişim ve dayanışma ağının adı. Bu vesileyle 2003'ten beri düzenli olarak bir araya gelen kurumlar, kitle örgütlerini buluşturan buluşmalar düzenliyorlar. Bir önceki buluşma olan 9. buluşma, 'Kitle Örgütleri ve Yerel Yönetimler' başlığını taşımış ve 2009'da gerçekleşmişti. 10. buluşma, uzun bir aradan sonra, 25-26 Şubat'ta gerçekleşti. **s. 11**

4 Tuzla'da Sivas Katliamı Basın Açıklaması

4 "Zaman Aşımına" Konak'ta Eylemli Tepki

5 İzmir'de 4+4+4 Eylemi

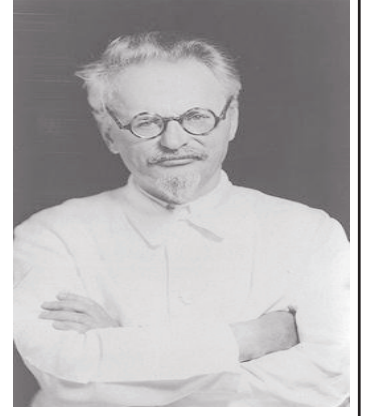
7 Baskınlar da Protestolar da Bitmiyor

7 Tutuklamalar Bizleri Yıldıramayacak!

8 Milyonlar Adalet İstiyor İnisiyatifi Kuruldu

Troçkistler ve Troçkizm Karşıtlarını Buluşturan "Sürekli Devrim" Efsanesi

"Sürekli devrim" teorisi herhalde Troçkizmle özdeş kabul edilen başlıca kavramlardandır. Hatta Lenin sonrası sosyalist kuşaklar arasında Troçkizm bahis konusu olduğunda kullanılan en yaygın fetişlerden biridir. Troçki dosyasının 3. bölümünde "Sürekli Devrim" teorisi ve karşıtlarının taşıdıkları Menşevik devrim ve parti kavrayışları irdeleniyor.

Troçkizm Dosyası s.18,21

Yasağa Karşı Newroz Mücadelesi

2011 yılının Newroz'una yüz binlerce emekçinin katılmasının ardından, 2012 yılında da daha fazla emekçinin katılacağı Newroz mitingine, 'gününde yapılması gerekir' bahanesiyle yasak koyuldu. **s. 6,24**

Parçalanan 8 Mart Mitingleri

İstanbul, İzmir ve Bursa'daki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü eylemleri bu yıl da parçalı gerçekleşti. İstanbul ve Bursa'da iki ayrı 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingi gerçekleşirken, İzmir'de 5 eylem düzenlendi. **s. 3**

95 Gazi Ayaklanması'nın 17. Yıldönümü

12 Mart 95 Gazi Ayaklanması'nın 17. yıldönümünde Gazi Mahallesi'nde her sene olduğu gibi bu sene de anmalar gerçekleştirildi. Gazi'de faaliyet yürüten siyasetlerin ve kurumların ortak örgütlemeye çalıştıkları eylemler ve anmalarda her sene olduğu gibi bu sene de bölünmeler yaşandı ve ayrı ayrı eylemler örgütlendi. **s. 4**

Arap Baharı'nın 1. Yılında Türkiye ve Ortadoğu'da Siyasal Durum Paneli

Hasan Coşkun yoldaşın anısına 17 Mart Cumartesi günü Taksim TMMOB'da "Arap Baharının Birinci Yılında Türkiye ve Ortadoğu'da Siyasal Durum" başlıklı bir panel gerçekleştirdik. Panele konuşmacı olarak Kenan Ulaş (DHF), İbrahim Varlı (Birgün Gazetesi Dış Politika Editörü), Hakan Dilmeç (Kaldıraç), Metin Kayaoğlu (Teori ve Politika) ve Çetin Eren (KÖZ) katıldı. **s. 12**

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Okur/Yazar İstanbul Üniversitesi'nde tecrite karşı açlık grevi Mektupları

İstanbul Üniversitesi'nde DYG'liler, tecriti kırmak için başlatılan açlık grevlerine destek vermek amacıyla 8 Mart günü iki günlük açlık grevine girdi. DYG'nin örgütlediği açlık grevi ilk önce basın açıklamasıyla başladı. Yüz öğrenciden fazla katılım sağlanan basın açıklamasına üniversitede bulunan çeşitli devrimci, sosyalist yapılar da destek verdi. KÖZ olarak biz de basın açıklamasına katıldık. Hukuk fakültesi içinde 'Hün Nikarin Bi Tecride Roja Me Tarî Bikin - Xwendekaren Welatparez' / 'Tecritle güneşimizi karartamazsınız - Yurtsever Öğrenciler' yazılı pankart açıldı.

Anakapıya kadar yürünürken "Zindanlarda Direnen Tutsaklara Bin Selam", "Pozantıda Direnen Çocuklara Bin Selam!", "Tecavüzcü Devlet Hesap Verecek!", "Jin Jiyan Azadi", "Kürt Halkına İmha Dayatılamaz" gibi sloganlar atıldı. Türkçe ve Kürtçe yapılan basın açıklamasında Kürt sorununu kanla çözmenin devlet politikası haline geldiği belirtilerek;

Roboski katliamına, Pozantı Cezaevi'daki çocuklara yapılan tacize, tecavüze, yüzlerce tutuklu öğrenciye, açılan soruşturmalara ve tutuklanan KESK'li kadınlara değinildi:

"Bütün zulme, yok saymaya, tecride karşı onlarca kişi Kürdistan ve Türkiye'deki

zindanlarda bedenlerini açlık grevine yatırmışlardır. AKP'nin Kürt halkının onurlu mücadelesini ezme ve sindirme politikasına bizler de yurtsever öğrenciler olarak sessiz kalmayacağız. Tek kişi kalana dek bu onurlu mücadelemizi sürdüreceğiz. Bugün burada bizler de zindanlara destek vermek için, baskı

Çapa Taşeron İşçileri

İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'ne yürüdü

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde 105 taşeron işçisinin atılmasından sonra direnişe geçen işçiler Nisan'a kadar 196 işçinin işten atılacaklarını öğrendikten sonra 28 Mart günü Çapa Tıp Fakültesi'nden Beyazıt'taki İstanbul Üniversitesi Rektörlüğü'ne yürüdü ve bir basın açıklaması yaptı.

Taşeron İşçileri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği, İstanbul Tabipler Odası, Tez Koop-İş, Dev-Sağlık İş ve SES'in de katıldığı yürüyüşte

işçiler "Sağlıkta taşeron ölüm demektir", "Taşeron işçiyiz örgütlüyüz güçlüyüz", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Susma haykır taşerona başkaldır", "Birleşe birleşe kazanacağız", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı.

Taşeron işçilerinin yaptığı açıklamada şunlar ifade edildi: "Talebimiz açık ve net: Hileli çalışma düzenine, taşeron çalıştırmaya son verin. Taşeronda çalıştırılan işçileri üniversitenin kadrolu işçisi olarak çalıştırın. Artık karşınızda ensesine vurup ekmeğini alacağınız taşeron işçisi yok. Uyanmış, birleşmiş,

mücadele etmekte kararlı işçiler var".

DİSK ve TTB yöneticilerinin konuşma yaptığı eyleme İstanbul Üniversitesi öğrencileri de destek verdi.

Tek Bir İşçi Sigortasız, Tek Bir İşyeri Sendikasız Kalmayacak!

Yaşasın Sınıf Dayanışması!

İstanbul Üniversitesi'nden Komünistler

İstanbul Üniversitesi'nde Newroz'a engel

Newroz'un büyük kitlelerle coşkulu bir şekilde kutlanmasını istemeyen AKP hükümeti, Türkiye'nin ve Kürdistan'ın her köşesinde Newroz ateşini söndürmeye çalıştı. İstanbul Üniversitesi de bundan nasibini aldı.

Emekçilerin Kürdistan'da ve Türkiye'de yasak dinlemeden sahiplendiği Newroz'da bu sene çoğu kritik yerde olduğu gibi İstanbul Üniversitesi'nde de devlet engeliyle karşılaşıldı. Her sene Çapa Tıp Fakültesi'nde kutlanan Newroz bu sefer engelle uğradı.

22 Mart günü kutlanan Newroz'a KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak çevremize Newroz'un meşruluğunu, Kürt bayramı yahut baharın gelişinin kutlanmasından daha farklı bir düzlemde olduğu,sadece Kürtlerin

bayramı olarak bakmamak gerektiğini, Newroz'unezilenlerin çığlığı olduğunu belirttik. Kürtlerin,emekçilerin yani ezilenlerin talepleriyle alanlara çıktığı ve oldukça politik geçen Newrozların AKP'yi ve sistemi zor durumda bıraktığını, onun için yasaklandığını ve polis bir şey yapar mı korkusunun yersiz olduğunu anlatarak Çapa Tıp Fakültesi'ne doğru yol aldık. Kampüs içindeki toplanma yerinden (Kan Merkezi) etkinlik alanına giderken (Fakülte Bahçesi) çevikler yolu kesmişti; polis ve ÖGB barikatlar kurarak

yoğun önlem almışlardı ve alana alınmamamızı oturma eylemiyle protesto ettik. Dekanla görüşmeden sonra basın açıklaması lutfedildi, bunun üzerine bu duruma tepki göstermek için kısa bir ajitasyon konuşması yapıldı fakat basın açıklaması yapılmadı. İçeri giremeyen 80 kişilik bir kitle olarak "Biji Newroz", "Newroz piroz be", "Baskılar bizi yıldırılmaz", "Newroz'un ateşi AKP'yi yakacak", "Kürt halkına inkar dayatılamaz", "Kürdistan faşizme mezar olacak", "Kurdistan goristan ji bo faşistan" sloganlarını atarak çıkışa doğru yürüdük. Çıkışta kısa bir hareketlenme olsa da gözaltı olmadan Newroz kutlamamız sona erdi.

DYG'nin çağrısını yaptığı Newroz'a biz de katıldık; diğer sol, sosyalist kurumlardan pek kimseleri görmedik ya da o karmaşada denk gelmedi.

Biji Newroz, Newroz Piroz Be!

Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir!

Newroz'un Ateşi AKP'yi Yakacak!

İstanbul Üniversitesi'nden Komünistler

Finike'de 8 Mart

Alanımızda bu yılda her şeye rağmen 8 Mart, Demokratik Güç Birliği Platformu'nun katkılı ile coşkuyla kutlandı. Platform bileşenlerinden Eğitim-Sen ve Halkevleri'nin platformdan ayrılmış olması ve etkinliğe olan ilgiyi baltalamış olmasına rağmen, yine platform olarak coşkulu bir şekilde alanlardaydık. 8 Mart hafta içine denk düştüğünden, etkinliği hafta sonuna, 11.03.2012 Pazar günü saat 14.00'e çektik.

Bu yıl çevre ilçelerden beklenen katılımın olmamasına rağmen, yine de katılımı ve coşkusu yüksek bir etkinlik yaptık. Alanımız, çevre alanların kendisini görmesini ve sorumluluklarını sorgulamaya zorlayan bir ayna gibi oldu. Bize bakan artık kendi yapacaklarını görmeye başladı. Onun için bütün çevre ilçeler ve beldelerde 8 Mart etkinliği ve 1 Mayıs yapılması gündeme gelmişti. Çevre ilçe ve beldelerden beklenen katılımı alamayışımızın bir nedeni de buydu.

Bu etkinlik çerçevesinde özellikle bizim açımızdan önemli bir gelişme daha oldu; bizi sevindiren şey asıl o gelişmeydi. Finike'de 500-600 oyu olan bir mahalle vardır. O mahallede AKP yıllardır bütün oyları eksiksiz alıyordu. Bu yıl o mahallede yürütülen sıkı bir çalışmanın sonucunda 8 Mart etkinliğimize o mahalleden 50-60 kişinin katılması sağlandı. Böylece sağa dönmüş oyların artık çantada keklik olmayacağını gösterdik.

Etkinlik günün anlamı, kadın hakları doğrultusunda bir konuşma ve şiir dinletisinin yanı sıra yerel tiyatro grubumuzun sunduğu skeçlerin ardından, yerel müzik grubumuzun ezgileri ve halaylarla son buldu.

Demokratik Güç Birliği Platformu bu etkinliğin ardından 8 Mart durum değerlendirmesi toplantısında 1 Mayıs çalışmalarını önüne koydu. Mücadeleyi alanlardan bilgisayar klavyesine taşıyan ve sözüm ona devrimciliklerine toz kondurmayan masa başı devrimcilerine inat, bizler 1 Mayıs'ta yine alanlarda olacağız. Çünkü biliyoruz ki devrim masabaşında kroki çizmek, oraya buraya emirler yağdırmakla olmayacaktır. Devrim alanlarda düşmana karşı mücadeleyle olacaktır...

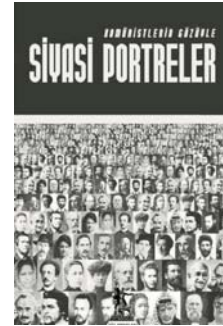
Dostlukla, yoldaşça selamlar..

Yaşasın Örgütlü Mücadele

Yaşasın Komünistlerin Birliği

Finike'den Komünistler

KÖZ Yayınları

KOMÜNİST KÖZ NİSAN 2012 SAYISI. AYLIK SİYASİ GAZETE. **SAHİBİ VE SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ:** ŞÜKRÜ DEMİR. **YÖNETİM YERİ:** RASİMPAŞA MAH., SÜLEYMAN BEY SOKAK, NO: 6/1, KADIKÖY/İSTANBUL. **TELEFON:** 0216 7001998. **WEB ADRESİ:** www.kozonline.org **BASILDIĞI YER:** ÖZDEMİR MATBAASI. **MATBAA ADRESİ:** DAVUTPAŞA CAD., GÜVEN SANAYİ SİTESİ C BLOK, NO: 242 TOPKAPI-İSTANBUL **TELEFON:** 0212 577 54 92

1-2-3 daha fazla 8 Mart

İstanbul, İzmir ve Bursa'daki 8 Mart eylemleri bu yıl da parçalı gerçekleşti. İstanbul ve Bursa'da iki ayrı 8 Mart mitingi gerçekleşirken, İzmir'de beş eylem düzenlendi.

İstanbul

İstanbul'da bu sene de iki ayrı 8 Mart mitingi gerçekleşti. İlki 10 Mart Cumartesi günü Devrimci 8 Mart Platformu (Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, BES 1 No.lu Şube, ÇHD İstanbul Şubesi, Devrimci Hareket, Devrimci Proletarya, Emekli Sen, Emek ve Özgürlük Cephesi, Genel-İş 1 No'lu Şube, Halk Cephesi, Kaldıraç, Pir Sultan Abdal Kültür ve Dayanışma Derneği İstanbul Şubeleri ve Proleterce Devrimci Duruş) tarafından gerçekleştirildi.

Saat 15.00'da Tepe Naitulus'un önünde toplanmayla başlayan yürüyüşün en önünde Devrimci 8 Mart Platformu'nun "Eşit, sömürsüz bir dünya için örgütlenelim ve mücadele edelim" pankartı yer aldı. Ardından sırasıyla diğer platform bileşenleri yer aldı.

"Herkes iş soframıza ekmek" pankartıyla Alinteri; "Kadınlar militan mücadeleye" pankartıyla İMD; "Sabonun yolundayız" pankartıyla Halk Cephesi; "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" pankartıyla KESK'li kadınlar; "Emekçi kadının kurtuluşu sosyalizmde" pankartıyla Devrimci Proletarya; "Eşitsizliğe sömürüye ve gericiğe karşı eşitlik ve özgürlük için mücadeleye" pankartıyla

8 Mart Kadın Platformu'nun mitingi

8 Mart Kadın Platformu'nun düzenlemiş olduğu 8 Mart mitingi, İstanbul Kadıköy Meydanı'nda gerçekleşti. Miting için saat 11.00'de Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde toplanıldı. 12.00'de Kadıköy meydanına doğru yürüyüş başladı. Mitinge 6000'den fazla kadın katıldı. İstanbul 8 Mart Kadın Platformu'nun ortak pankartı "Bedenimiz, emeğimiz, kimliğimiz için erkek egemen sisteme karşı yaşasın örgütlü mücadelemiz" pankartı en önde duruyordu. Miting, Vanlı ve Uludereli kadınlara adandı. Mitinge çeşitli kadın örgütleri, sendikalar, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler katıldı. Alışlagelen kadınlı 8 Mart mitinglerine nazaran bu yıl bileşenlerin katılım daha fazla idi.

Mitinge Gençlik Muhalefeti'nden kadınlar, ÖDP, DİSK, SKM, TMMOB'lu kadınlar, Kürecik Halkı, KESK, Hey Tekstil İşçisi kadınlar, İşçi Cepheli Kadınlar, Emek Partili Kadınlar, EHP, EDP, DİP, AKA-Der, LÖB, Feminist Kadın Çevresi, SDP, Çağrı kendi pankartlarıyla katıldı.

Alana girildiğinde kürsüden Türkçe ve Kürtçe konuşmalar yapıldı. Kandıra 2 No.lu T Tipi Hapishanesi'nden tutuklu bir kadının 8 Mart için gönderdiği mektup okundu.

Miting de LGBTT Dayanışma Derneği'nden Eylem Çağdaş ve BDP Milletvekili Sebahat Tuncel birer konuşma

BDSP; "Cinsel ulusal sınıfsal sömürüye son" pankartıyla ÇHD; "Cinsel ulusal sınıfsal sömürüye hayır" pankartıyla ODAK; "Olmaz deme bensiz olmaz de! Kır zincirlerini katil mücadeleye" pankartıyla Çağrı katıldı.

Yaklaşık 1400 kişinin katıldığı mitinge KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak 'Siyaset yasaksa her şey yasaktır, tüm siyasi kadın tutsaklara özgürlük!' pankartıyla katıldık.

Yürüyüş esnasında AKP'nin yapmış olduğu saldırıları ve tutuklamaların ezilenlerin muhalefetine susturmaya çalıştığını, CHP'nin de bu muhalefet boşluğundan yararlandığını, emeğin hakkına ve demokrasiye dair yalanlarını daha pervasızca söylediğini vurgulayan ajitasyon konuşması yapıldı. Bunun yanında AKP'nin toplumun her kesimine her zeminde saldırdığını, işçilerin kıdem tazminatından tutunda Genel Sağlık Sigortası saldırısına kadar tüm hak gasplarının sorumlusu olduğu, tüm bu saldırıları göğüslemek için siyasal bir mücadeleyi büyütmek gerektiği vurgulandı.

Konuşma aralarında sık sık 'Cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son', 'Erkeksiz değil birleşik 8 Mart', 'Kadınlar en öne birleşik mücadeleye', 'Kadın olmadan devrim olmaz / Devrim olmadan kadın kurtulamaz' , 'Kadının

yaptılar. Eylem Çağdaş konuşmasında kadın cinayetleri, erkek egemen şiddet ve baskıyı vurgularken Sebahat Tuncel barış için müzakerelerin başlaması gerektiğini ifade etti.

Miting, feminist bir kadın grubu, Rojda ve Van'dan gelen kadın dengbejlerin sahne almasıyla sona erdi.

Mitinge KÖZ Nasıl Katıldı?

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak 8 Mart eylemlerinin ikisine katıldık. İki eyleme de aynı vurguyla katıldık. Eylemlerin birleşik ve kitlesel olması gerektiğini her iki eylemde de vurguladık. Alana "Siyaset yasaksa her şey yasaktır. Tüm siyasi tutsaklar serbest bırakılsın" pankartıyla katıldık. Alanda sık sık "Ne AKP, Ne CHP kurtuluş birleşik mücadeleye", "AKP'ye karşı birleşik mücadeleye", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Cinsel ulusal sınıfsal sömürüye son", "Erkeksiz değil birleşik 8 Mart", "Kadınlar en öne örgütlü mücadeleye", "Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın

en önde "8 Mart kızdır kızıl kalacak, Yaşasın 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü" ortak pankartını açtı. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. Her kurum kendi döviz ve pankartlarıyla kortej oluşturdu ve Kent Meydanına yüründü.Kurumlar adına ortak basın açıklaması okundu. Açıklamada, 8 Mart'ın tarihsel sürecine değinilerek şunlar ifade edildi:

"Kim bilir daha kaç işçi ve emekçi kadın bu vahşi düzenin çarklarında öğütüldü, emekleri ve alinteri yok sayıldı. Bugün sermayenin ve AKP hükümetinin sosyal yıkım politikaları da en fazla kadınları etkiliyor. Kadınlarda erkek sınıf kardeşleri gibi esnek çalışma dayatmasına maruz kalan, hiçbir güvencesi olmayan, sefalet ücretine mahkum edilen, sosyal haklarından yoksun modern köleler haline geldiler. Azgın sömürü altında ezilen kadınlar erkeklerle aynı işi yapmalarına rağmen daha az ücret alıyor, kriz dönemlerinde de ilk gözden çıkarılanlar oluyor. Bu nedenle Türkiye'de işsizliğin baş kurbanı kadınlardır. Son çıkartılmak istenen yasalarla artık kazanılmış

kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur', 'Ne AKP ne CHP kurtuluş birleşik mücadelede' sloganlarını attık

Saygı duruşuyla Kadıköy Meydanı'nda başlayan miting programında ilk olarak Platform adına bir konuşma yapıldı. Yapılan konuşmada 8 Mart'ın tarihçesinden bahsedildi. Konuşmada ayrıca saldırıların fabrikalarda, okulda, hapishanelerde devam ettiğini, Kürt halkına yönelik yapılan operasyonlar, KESK'lilerin tutuklanması gibi saldırıların bunlara örnekler olduğu açıklandı.

Açılış konuşmasının ardından sırasıyla KESK'li kadınlar adına ve Maltepe Belediyesi Taşeron İşçileri adına birer konuşma yapıldı. Müzik dinletisinin ardından etkinlik sona erdi.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler eylemlerin bölünüp zayıflamasına karşı, bu eylemlerin en geniş kesimlere ulaştığı ve birleşik olduğu oranda güçlü ve etkili olacağını savunup bu yönde eylemlere katılmayı kendine görev bilirler.

Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur

İstanbul'dan Komünistler

kurtulamaz", "Kadının kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur", "CHP'ye karşı örgütlen Birleş mücadeleye", "KCK'den tutuklu kadınlara özgürlük", "Tüm siyasi tutsaklara özgürlük" sloganlarını attık. Sloganlarımızı ajitasyon konuşmaları yaparak attık ve arkamızda ki ÖDP korteji bizim yaptığımız "Erkeksiz Değil Birleşik 8 Mart" sloganlarını atarken onlar beklediler. Epey arkamızda kaldılar.

Slogan atarken ajitasyon konuşmaları yaptık. Yaptığımız ajitasyon konuşmalarında şunları belirttik:

"AKP en çok siyaset yapan kadından korkuyor. Gülser Yıldırım'dan Hanım Onur'a, Ayşe Peker'den Büsra Ersanlı'ya yüzlerce kadın KCK üyesi olmaktan tutuklanıyor. AKP emekçilerin yanında saf tutanları KCK'li olarak tutuklatıyor."

"Kadınlar mücadele ile özgürleşti. Tarih boyunca kadınlar kendilerini ezenlere karşı ayağa kalkıp dişle, tırnakla mücadele ederek sosyal ve siyasal haklarını canları feda etme pahasına kazandılar. Kadınların özgürlüğü New York'un dokuma işçileriyle, Paris Komünü'nün yürekli kadınlarıyla geldi. Özgürlüğü büyütenler 8 Mart'ta erkekleri yanlarına çekştirerek yürüyüşe davet eden Rusya'nın emekçi kadınları oldu. Kadınlar Filistin'de, Kürdistan'da zulme karşı başkaldıran Leyla Halid'ler, Leyla Kasımlar ve onlar gibi daha nicelerinin mücadeleleriyle özgürlük yoluna girdiler."

Erkeksiz Değil Birleşik 8 Mart! İstanbul'dan Komünistler

tüm haklarımızın son kırıntıları da teslim alınmak isteniyor. Bugün sermayenin saldırılarına karşı mücadele kararlılığımızı haykırmak, insanca çalışma koşulları, eşit işe eşik ücret taleplerimiz için buradayız.'

Açıklama sırasında kitle sık sık "Cinsel,ulusal,sınıfsal sömürüye son", "8 Mart kızdır kızıl kalacak", "Jin Jiyan Azadi", "Her gün 8 Mart Her gün mücadele" , "Kadın olmadan devrim olmaz devrim olmadan kadın kurtulmaz" sloganları sıklıkla atıldı.açıklamaya. Ayrıca 8 Mart'ın resmi tatil edilmesi istendi.

Basın açıklamasının ardından tek kişilik bir tiyatro oynandı. Bursa Haklar Derneğinin bünyesinde Grup Yarn'ın söylediği marşların ardından Bursa Dersimliler Kültür ve Dayanışma Derneği bünyesinde çalışan folklor ekibi bir gösteri sundu. Kitlenin davul zurna eşliğinde halaylar çekmesi ile miting sonlandırıldı

Bursa'dan Komünistler

İzmir

8 Mart gündemi üzerinden yaşanan ayrışmalar, son yıllarda 8 Mart eylemlerine damgasını vurmuş, eylemde birlik ve ajitasyonda serbestlik ilkesinin yerine geçirilen ayrımlar birleşik ve kitlesel eylemler örgütlenmesinin önüne geçmişti.

Bu sene İzmir'de söz konusu parçalanmış ve bölünmüş 8 Mart tablosu kendisini daha yoğun hissettirdi. Zira bu sene iki ayrı tarihte toplam beş "8 Mart" eylemi gerçekleşti. 4 Mart Pazar günü gerçekleşen ilk eylem Halkların Demokratik Kongresi Kadın Meclisi tarafından Gündoğdu Meydanı'nda düzenlenen kadın katılımlı eylemdi. Aynı gün Karşıyaka'da gerçekleşen iki eylemden ilkinin Alinteri, BDSP, Devrimci Hareket, Emek Özgürlük Cephesi ve Halk Cephesi örgütlerken; ikincisi DHF/Demokratik Kadın Hareketi tarafından yapıldı.

8 Mart Perşembe günü öğle saatlerinde, iş bırakan KESK'li kadınlar Konak'ta bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirirken, akşam saatlerinde ise yine Konak'ta Amargi, Bağımsız Kadın İnisiyatifi, ÇEKEV, İKDD, SFK, Siyah Üçgen, Üniversiteli Kadın Kolektifi, Gençlik Muhalefeti, Halkevcı Kadınlar, ÖDP, DİP, Kadın Emeği Kolektifi, Liseli Genç Umutçu Kadınlar tarafından bir başka kadın katılımlı yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleştirildi.

4 Mart'ta Gerçekleşen Eylemler

Alinteri, BDSP, Devrimci Hareket, Emek Özgürlük Cephesi ve Halk Cepheli Kadınlar tarafından düzenlenen eylem, Karşıyaka İzban Durağı'nda buluşan kurumların "Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son!" şiarlı ortak pankart arkasında kendi kortejlerini oluşturmaya ve yürüyüşe geçilmesi ile başladı. Eylemde Halk Cepheli Kadınlar "AKP'nin Saldırılarına Karşı Birleşelim Direnelim Kadınların Gücünü Gösterelim" ve "Saboların Yolundayız", Alinteri "Kadın Olmadan Devrim Olmaz, Devrim Olmadan Kadın Kurtulmaz", BDSP "Sömürüye, Eşitsizliğe, Gericiliğe ve Şiddete Son! Kadının Kurtuluşu Sosyalizmde", Devrimci Hareket ise "Kadın Mücadeleyle Özgürleşir" pankartı taşıdı.

Karşıyaka Çarşı girişinde sona eren yürüyüşün ardından burada bir mini miting gerçekleştirildi. Saygı duruşuyla başlayan programda şiirler ve kurumlar adına ortak basın açıklaması okundu. Açıklamada şu görüşlere yer verildi:

"Kadın sorunu derken; bu erkek egemen düzeni değiştirmek için mücadele yerine 'erkek düşmanı' bir bakış açısını geliştirmek, kadınların özgürlük mücadelesine hizmet etmiyor. Sorun sistem sorunudur, kadına ideolojik, politik, kültürel olarak sistemin nasıl baktığı ve nasıl bir yer verdiği sorunudur. Dolayısıyla kadına yönelik şiddet kadınların sınıfsal olarak ezilmişliği sorunundan bağımsız olarak ele alınamaz. Bu anlamda biz diyoruz ki, 'Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele', kadının kurtuluşu mücadelesiyle birleştirilmelidir. Bu da ancak tüm işçi sınıfının ve emekçi halkların kurtuluşu ile mümkündür. Yani esas olarak kadını şiddete, sömürüye, baskıya maruz kalmaktan kurtaracak olan da toplumsal kurtuluştur. Kadının kurtuluşu ancak sosyalizmle mümkün olacaktır."

Açıklamadan sonra Grup Güneşliği bir müzik dinletisi verdi. Eylemin sonuna doğru civarda toplanan bir grup Karşıyaka Spor Kulübü taraftarı "Mustafa Kemal'in Askerleriyiz" sloganı atarak provokasyon girişiminde bulundular, ancak sergilenen ortak tavır bu girişimi boşa çıkarttı.

150'ye yakın kişinin katıldığı eylem, güncele dair politik vurguların eksikliğine ve katılımın sınırlı kalmasına rağmen Karşıyaka'da kayda değer bir ilgi ile karşılandı. PSAKD Çiğli Şubesi, Alevi Kültür Dernekleri Karşıyaka Şubesi Gençlik Komisyonu ve Kaldıraç okurlarının da katıldığı eyleme KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak biz de katılım sergiledik.

Demokratik Kadın Hareketi'nden Açıklama

4 Mart'ta Karşıyaka'da gerçekleşen diğer eylem ise Demokratik Kadın Hareketi/Demokratik Haklar Federasyonu tarafından örgütlendi. Bir önceki eylemden yaklaşık iki saat sonra Karşıyaka İzban Durağı'nda bir skecin sergilenmesi ile başlayan eylemde "Sessizlik Şiddeti Gizler, Sessiz Kalma Örgütlen-Demokratik Kadın Hareketi" yazılı pankart açıldı. Daha sonra kortej halinde Karşıyaka Çarşı'ya doğru yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş sonrasında yapılan basın açıklamasında, okulda, tarlada, fabrikada, hapishanelerde, sömürüye, baskıya ve zulme karşı çıkılması ve cinsel, ulusal, sınıfsal mücadelede öncülen kadınların izinden yürümeye devam edilmesi gerektiği vurgulandı.

100'ü aşkın kişinin katıldığı yürüyüş ve açıklama canlı ve coşkulu bir havada gerçekleşirken, halktan da ilgi gördü. KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak bu eyleme de katılarak dayanışma gösterdik.

İzmir'den Komünistler

Bursa

Bursa'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü farklı günlerde yapılan parçalı eylemlere sahne oldu.

İlk olarak 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde, Bursa'da; Bursa Kadın Platformu tarafından yapılan, Aluparmakta başlayan yürüyüş Osmangazi Meydanı'nda bitti. Yaklaşık 400'e yakın bir katılım sağlandı. Yürüyüş boyunca; "Eşit işe eşit ücret", 'Erkek vuruyor, devlet koruyor!', 'Yaşasın 8 Mart Emekçi Dünya Kadınlar Günü', 'Yaşasın Barış' sloganları atıldı.Yağmura rağmen yürüyüş canlı geçti. Konuşmalarda 8 Mart'ın tatil günü olmasına vurgu yapıldı. Kadınlar üzerindeki şiddet, cinsel baskı, tecavüz ve taciz teşhir edildi.

Diğer bir etkinlik , 11 Mart günü Fomara meydanında toplanan (YDK-BATİS-BAMİS-Halk Cepheli Kadınlar-DKH-BDSP) kurumlar

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

‘Zaman aşımı’na eylemli tepkiler

İstanbul / Tuzla

Sivas Katliamı davasının zaman aşımına uğraması üzerine, 25 Mart Pazar günü HDK, Aydınli'da bir basın açıklaması düzenledi. Cemevinin önünde buluşulup Aydınli Merkeze yüründü. “Sivas’tan Uludere’ye Adalet İstiyoruz” ortak pankartı ve HDK’da olan siyasetlerinin bayraklarını taşıdığı basın açıklamasına büyük bir kısmını mahalle emekçilerinin oluşturduğu 200 kişi katıldı. Açıklamaya CHP’yi destekleyenler de katıldı. Basın açıklaması daha çok AKP’yi vuran ama CHP’ye dokunmayan, hatta CHP’den hiç bahsetmeyen bir açıklama oldu. Basın açıklaması sırasında “Sivas’ta yakanlar AKP’yi Kuranlar”, “Sivas’ın Işığı Sönmeyecek”, “AKP Halka Hesap Verecek”, “Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği”, “Sivas’tan Roboski’ye Adalet İstiyoruz”, “Sivas’ı Unutma Unutturma”, “Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” gibi sloganlar atıldı.

Basın açıklaması metninde şunlara ifade edildi:

“Sivas’ta yüreklerimiz kanamaya, Madımak ateşi yanmaya devam ediyor. 19 yıl önce 2 Temmuz günü Sivas Madımak’ta 33 aydın, sanatçı, ozan diri diri yakıldı. Sivas katliamını kontrgerilla devleti örgütledi ve uygulamaya soktu. Katliamı planlayanlar ve katliam emri verenler araştırılmadı, soruşturulmadı, yargılanmadı.

Milyonların tepkileri sonucu katliam’da bizzat rol alanlardan çok azı mahkeme önüne çıkarıldı. Yargılama süreci devletin katillere kol kanat gererek aklama çabalarına dönüştürüldü. Yargılama sürecinde katliamı gerçekleştiren kontrgerilla güçlerine dokunulmadığı gibi korundu. Katliamın elebaşlarından Cafer Erçakmak, kaldığı yer bilindiği halde yakalanmak istenmedi. Ancak öldükten sonra Sivas’ta Valiliğin yakınında ev tutarak yaşadığı açığa çıktı.

AKP iktidarı Meclis'te Sivas katliamına zaman aşımı uygulanmaması yönünde verilen önergeyi reddederek katliamın avukatlığına soyunmuştur. AKP, Sivas katliamını aklayarak devlet cinayetlerinin üzerine sünger çekeceğini düşünmektedir. Şemdinli ve Hrant Dink davalarının da örgüt bulamayarak devleti aklayan AKP yargısı, Sivas davasını da zaman aşımına uğratmıştır. Şemdinli davası Kürtleri, Hrant Dink davası azınlık ulusal ve dinsel toplulukları, Sivas davası ise Alevileri sembolize ediyor.

Ezilenlerin adalet talebi, Sivas davası da, tekçi rejimin çarkları arasında ezildi. Davalar, bu düzende ezilenlere adalet olmadığını anlatıyor. Sokaklara yansıyan öfke ise adalet için daha kararlı ve sonuç alıcı bir mücadele yürütmenin zorunluluğunu gösteriyor.

Bütün bu suçların sorumluları yargılanıp cezalandırılmalıdır. Sivas Katliamı’nın hesabı sorulmadan, gerçek sorumluları ortaya çıkarılıp yargılanmadan bu dava kapatılamaz. İnsanlık suçlarında zaman aşımı olmaz. AKP “zaman aşımı” ile katliamı yapan ve planlayan kontrgerilla mensuplarını ceza almaktan kurtarabilir, fakat halklarımızın ve ilerici insanlığın vicdanında sorumluluğu alenen ortada olan devleti hiçbir zaman aklayamaz.

Sivas, Maraş, Çorum, Gazi, Roboski gibi katliamların peşini bırakmayacak, Sivas’ta yakanları ve onları yıllardır koruyanları da asla unutmayacağız. Bu katliamların hesabı sorulmadıkça da sizin mahkeme kararlarınızın halkın vicdanında hiçbir hükmü yoktur.”

Basın açıklaması, metnin okunmasının ardından 31 Mart’ta yapılacak mitinge çağrı ile son buldu.

Basın açıklamasına, çalışma yürüttüğümüz kitle örgütünden öğrenci ortaklarımızla katıldık.

Sivas’ta Kemalistler Tuttu Faşistler Vurdu!

Tuzla’dan Komünistler

İzmir

Sivas Katliamı davasında gerçekleşen zaman aşımı aynı gün akşam saatlerinde İzmir Konak’ta bir refleks eylemle protesto edildi. YKM önünde başlayan yürüyüşte İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri imzalı “İnsanlık Suçları Zaman Aşımına Uğratılamaz” açıldı. Konak Meydanı’nda yer alan Hasan Tahsin Anıtı önünde sona eren yürüyüş boyunca “Sivas’ın Işığı Sönmeyecek”, "Dün Maraş’ta, Bugün Sivas’ta, Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Kahrolsın AKP Diktatörlüğü" sloganları atıldı. HDK da eyleme “Sivas’ta Aleviler, İstanbul’da İşçiler, Roboski’de Kürtler! Ankara’da Adalet Hala Yanıyor” pankartı ile katıldı.

Basın açıklamasını Emek ve Demokrasi Güçleri adına Ramiz Sağlam okudu. Açıklamada firarı sanıklardan beşinin davasının tüm bildik hukuk kuralları ayaklar altına alınarak sonuçlandırıldığını belirtilerek, "AKP hükümeti, Kemal Türkler davası, 16 Mart katliamı ve işlenmiş başka katliamların üstünü örtmek için zamanaşımını değerlendirmektedir. AKP, Madımak Davası ile insanlığa karşı işlenmiş suçlara ortak olmuştur. Adeta son kararlar katillerin avukatlığını yapmıştır. Sivas katliamı davası sadece Alevilerin değil tüm insanlığın davasıdır ” denildi.

KÖZ’ün arkasında duran komünistler olarak katılım sağladığımız eyleme kayda değer bir katılım gerçekleştiyse de, eylem genel olarak dağınık bir havada gerçekleşti.

İzmir’den Komünistler

13 Mart’ta düşenler İzmir’de mitingle anıldı

13 Mart 1982 yılında Buca Kapalı Bölge Cezaevi’nde idam edilen TKEP (Türkiye Komünist Emek Partisi) üyesi devrimci işçiler Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar, Bornova’da Mücadele Birliği Platformu’nun 11 Mart Pazar günü düzenlediği merkezi bir mitingle anıldı.

Eylem Bornova Stadı önünde toplanan kurumların pankartlarını açması ve kortejlerini oluşturması ile başladı. ‘12 Eylül İdamlarını Unutmadık, Unutturmayacağız’ ve ‘Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegin Olacak’ pankartlarını açan Mücadele Birliği Platformu’nun ardından Devrimci İşçi Komiteleri, Devrimci Öğrenci Birliği de yürüyüşte pankartları ile yer aldılar. Liseli Öğrenciler, Beşiktaş

Çarşı, İzmir 78’liler Derneği de eylemde pankart açan diğer kurumlardı.

Bornova Meydanı’na doğru yürüyüşe geçildiğinde ‘13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Leninistler Savaşıyor’, ‘Denizler’den Seyitler’e Kavga Sürüyor’, ‘Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür’, ‘Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük’, ‘Yaşasın Kürt Türk Halklarının Mücadele Birliği’ sloganları atıldı.

Miting alanına gelindiğinde ise Mücadele Birliği Platformu adına gerçekleştirilen konuşmada 13 Mart’ta idam edilen devrimcilerin sınıfsız sömürsüz bir dünya için dövuştüğü, Denizlerin yoldaşları olarak onlardan devraldıkları mücadele bayrağını işçi önderleri olarak taşıdıkları vurgulandı. Mitingdeki bir diğer konuşmacı ise BDP Genel Başkan Yardımcısı ve Muş milletvekili Demir Çelik’ti. Çelik, Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğinin gerekliliğine işaret ederek, bu birliğin sağlanması yönündeki en önemli adım olarak da Halkların Demokratik Kongresi’ni adres gösterdi.

13 Mart’ta düşenlerin eski yoldaş ve arkadaşlarının da kısa konuşmalar yaptığı miting, müzik gruplarının sahne almasının ardından sona erdi.

Örgütlü Devrimcilerdi, Devrim için Öldüler!

İzmir’den Komünistler

Beyazıt’ta parçalı Beyazıt ve Halepçe katliamı anmaları

Her sene Beyazıt’ta yapılan Beyazıt ve Halepçe Katliamı anmaları gittikçe bölünerek bir klasik haline gelen parçalı eylemlere sahne oldu. Aynı zamanlarda eylemler olurken, aynı anda farklı eylemler de gerçekleşti. Saydığımız kadanyla sekiz parçalı eylemde HDK İstanbul Gençlik Meclisi, her ne kadar HDK’yla yanyana da olsa, bir başka cephe oluşturan TKP’li öğrenciler, Öğrenci Kolektifi, Gençlik Muhalefeti, bunlardan ayrı olarak tek tek anma yapan Gençlik Federasyonu, ÇHD, KESK, Kurtuluş Partisi Gençliği (HKP) anmalar yaptı.

Alan, aynı zamanda DAF, Dev-Genç (Devrimci Hareket), DGH, DÖB, Ekim Gençliği, Gençler Meydana İnisiyatifi, Gençlik Cephesi, Kaldıraç, Sosyalist Dayanışma Gençliği ve Tüm-İGD’nin örgütlediği başka eyleme de sahne oldu. Bunun yanı sıra içinde sanatçıların olduğu tam olarak da kimin yaptığı belli olmayan eylem de gerçekleşti. Kimin için bu kadar ayrı anma yaptığını tam anlayamadığımız eylemlerde oldukça şaşırılmışık ve

kimseye katılmayarak sadece olanları izledik. Bütün ülkelerin işçileri birleşin şiarını edinen yapıların daha kendi aralarında sıradan bir eylemde, lanetlemede dahi birleşemediğini ve bu yapıların devrim yapmasının imkansızlığını ve bu dağınıklığın sebebinin devrimci parti eksikliğinin olduğunu tekrardan görmüş olduk.

Beyazıt ve Halepçe Katliamı anmaları aynı yerlerde ama sekiz ayrı eylemle protesto edilmiş oldu. KöZ’ün arkasında duran komünistler olarak bu eylemlerin bölünmesini doğru bulmuyoruz. Hem de sıklıkla attığımız “Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz” sloganıyla bağdaşmadığını düşünüyoruz.

16 Mart’ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!

Kürtlere Özgürlük Ortadoğu’ya Barış!

İstanbul Üniversitesi’nden Komünistler

Gazi Ayaklanması, bölünmüş eylemlerle anıldı

12 Mart 95 Gazi Ayaklanması’nın 17. yıldönümünde Gazi Mahallesi’nde her sene olduğu gibi bu sene de anmalar gerçekleştirildi. Gazi’de faaliyet yürüten siyasetlerin ve kurumların ortak örgütlemeye çalıştıkları eylemler ve anmalarda her sene olduğu gibi bu sene de bölünmeler yaşandı ve ayrı ayrı eylemler örgütlendi. Aslına bakılırsa bu eylemlerin hepsi de birbirine çok yakın saatlerde aynı güzergâh üzerinde yapılan eylemler olduğundan bir bütün eylemmiş gibi de göründü. Ancak yapılan çalışmaların hepsinde ayrı ayrı çağrılarda bulunulduğu için bu bölünme hat safhada hissedilir oldu.

Tüm siyasetlerin kendi pankartları ve flamalarıyla katıldığı yürüyüşlerde 12 Mart ve 15 Mart’larda düşenlerin resimleri ve onları anlatan dövizler taşındı. Öncesinde olduğu gibi bu senede pankartlarda 'Gazi katliamı' vurgusu ön plandaydı. Haliyle sloganlarda bu vurguyu taşımaktaydı. Gazi’nin bir daha yaşanmamasını isteyenlerden, Gazi’deki katliamların sorumlularının yargılanmasını isteyenlerdek Gazi’de bir katliam yaşandığı ve mağdur olan tarafın, devrimciler ve Gazi emekçileri olduğu vurgusu öne çıkarmaktaydı.

KÖZ’ün arkasında duran komünistler olarak biz de "Gazi’nin Yolu Ayaklanma Yoludur, Ayaklanma Yolu Devrim Yoludur" pankartıyla 12 Mart Gazi Platformu’nun arkasında kendi kortejimizle yürüdük.

12 Mart Gazi Platformu (Mücadele Birliği Platformu, BDSP, DHF, Proleter Devrimci Duruş ve Kaldıraç), ‘Maraş, Çorum, Sivas, Ümraniye, Gazi, Uludere... Katil devlet hesap verecek!’ ortak pankartını açmıştı.

Biz de KöZ olarak eylemde "Gazinin Yolu Ayaklanma Yoludur, Ayaklanma Yolu Devrim Yoludur", "Gazi' de Düşenler Kavgamızda Yaşıyor", " 1 Mayıs'ta Düşenler Kavgamızda Yaşıyor", " Katil Devlet Yıkacağız Elbet", “ Ne AKP, Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadele,” Kurtuluş Yok Tek Başına, Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz" sloganlarını attık.

Mezarlığa gelindiğinde Gazi Ayaklanması’nda hayatını kaybedenlerin isimleri tek tek okundu. Daha sonra bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasında Gazi’ye yönelik saldırının

mahalledeki devrimci dayanışmaya karşı olduğu ifade edildi.

Basın açıklamasında aynı zamanda Sivas ve Maraş katliamlarına da değilinildi ve Uludere katliamının halkların mücadelesini engellemek için yapıldığı belirtildi.

Saldırıları karşı mücadeleli yükseltmek gerektiğine değinen basın açıklaması, Gazi halkına devrim mücadelesini yükseltme ve katillerden hesap sorma çağrısı yapılarak sonlandırıldı..

KÖZ sayfalarında Gazi Ayaklanması ile ilgili olarak çıkan yazılarda da sürekli belirttiğimiz gibi öne çıkarılması gereken Gazi’de öldürülenlerin isimleri ya da onların öldürülmesi değil de ne için öldürüldükleri ve bunun sonucunda ortaya çıkan ayaklanmadır. Çünkü işçi sınıfının nihai kurtuluşuna giden yol ezilenlerin ayaklanmasından geçecektir. Gazi’de yaşanan da bir geri duruş ya da direniş değil, aksine devlete karşı saldırıya geçilen ve ayaklanılan bir durumdur. Bu durum da bize yol göstermektedir. Bundan önce olduğu gibi bundan sonra da Gazi’nin yolundan yürüyerek özgürlüğün savaşan işçilerle geleceğini bilerek propagandamızı yapmaya ve işçi sınıfının mücadelesini büyötmeye devam edeceğiz.

Gazi’de Düşenler Kavgamızda Yaşıyor!

Gazi’nin Yolu Ayaklanma Yoludur, Ayaklanma Yolu Devrim Yoludur!

İstanbul’dan Komünistler

Kamu emekçileri Konak'ta direndi İzmir'de 4+4+4 eylemi

Meclis Genel Kurulu'na getirilen 4+4+4 düzenlemesi ve 4688 sayılı sahte toplu sözleşme ve sendika yasasına karşı Ankara'da gerçekleştirilecek protesto eylemlerine İzmir'den gitmek isteyen kamu emekçileri 27 Mart'ı 28 Mart'a bağlayan gece polis engeli ile karşılaşmış, Ankara'ya gidecek otobüslere el konulmasına tepki olarak yapılan yürüyüş polisin saldırısına uğramıştı.

28 Mart'ta Çatışma

Ertesi gün 12:00'de Türkiye'nin pek çok yerinde olduğu gibi emekçiler İzmir'de de eylemdeydi. Bir önceki akşam TOMA olarak tabir edilen araçlarla emekçilere tazyikli su sıkarak, kamu emekçilerini copleyan polis de bir takım hazırlıklar yapmıştı. Salı günü Birleşik Kamu İş'e açılan alan Çarşamba günü KESK'e kapatılmış, barikatlar ve çevik kuvvet yığınağı ile tutulmuştu.

Öğle saatlerinde Konak Meydanı'na yakın üç noktada KESK'e bağlı sendikaların mensupları birikmeye başlamıştı. Ağırıklı olarak Eğitim Sen'lilerden oluşan kitle içerisinde BES, Tüm Bel-Sen, SES üyeleri de yer aldılar. Ancak polis Karşıyaka'dan vapurla gelip Konak İskelesi'nde biriken grubu, YKM önünde toplanan bir başka grubu ve Konak Sümerbank önünde giderek kalabalıklaşan grubu buluşturmamaya kararlıydı. Saat 12:00'de Eski Sümerbank önündeki kamu emekçileri, İzmir Büyükşehir Belediye binası önüne yürüyüşe geçti. Aynı şekilde Konak İskelesi önünde toplanan kamu emekçileri de yürüyüşe geçti. Belediye binasının önünde TOMA araçları, çevik kuvvet yığınağı ve tel örgülerden oluşan barikadı aşmak üzere barikata yaklaşıldı. Kamu emekçileri barikatın önüne gelir gelmez TOMA'lardan biber gazlı su sıkılmaya başlandı. Bini aşkın kişiye yapılan müdahale şiddetliydi ve ilk etapta saflarda bir dalgalanma yarattı. Biber gazlı suyun etkisinden ötürü pek çok emekçi ayakta durmakta dahi zorlanıyordu. Bununla birlikte ellerindeki pankartları kendilerine bir nevi kalkan olarak kullanıp barikata yaklaşan, barikadı zorlayanların olması kitle açısından toparlayıcı oldu. Sınıslıkam ve gaza maruz kalmış olmasına rağmen sloganlarla sürekli ilerlemeye çalışan kamu emekçilerine saldıran polis araçlarındaki sular bir ara tükendi. Araçlar hızla değiştirilerek çevik kuvvet takviyesi yapıldı. Aynı zamanda Belediye yanında boş kalan sokaklara da polis araçları yerleştirildi.

Yarım saat kadar süren çatışma sonunda barikat aşılamadı ama kamu emekçileri de dağılmadı. Alanda bulunan ses aracından ajitasyon konuşmaları yapıldı. Kitleden ise sıklıkla "İşte Sendika İşte KESK", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!", "Gün Gelecek Devran Dönecek, AKP Halka Hesap Verecek!", "Örgütlü Bir Halkı Hiçbir Kuvvet Yenemez", "Vali İstifa" sloganları yükseldi.

Sendika yöneticileri ile Valilik arasında yapılan görüşmelerden sonra saat 15:00'e doğru barikat 50 metre geri çekilerek Büyükşehir Belediyesi önündeki alan açıldı.

Burada gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından yaklaşık bir saat daha oturma eylemi gerçekleştirildi. Eylemin sonunda 29 Mart için çağrı yapıldı.

29 Mart'ta kitlesel ve coşkulu eylem

Perşembe günü yapılan eyleme katılım bir önceki gün yaşanan saldırıya rağmen azalmamış, bilakis artmıştı. Çarşamba günü çatışmanın yaşandığı eylemde yer alamayan yüzlerce kişi daha kitleye eklenmişti. Kamu emekçilerin çoğu ikinci gün ilk güne oranla daha hazırlıklıydılar. Yağmurluk, şapka, poşullarla, ceplerinde limonla gelenler çoğalmıştı. Polis ise bir gün önceki gibi yine Büyükşehir Belediyesi önünü açık bırakacak fakat Konak Meydanı'na gidişi tıkayacak şekilde barikat kurmuştu.

Oluşturulan kortejle Sümerbank önünden Belediye önüne yüründü. Belediye önünde oluşturulan kürsüden KESK yöneticileri çeşitli konuşmalar yaparak bir gün önce alanda yaşanan devlet terörünü ve o anda Ankara başta olmak üzere farklı yerelerde KESK'e uygulanan baskıyı teşhir ettiler. Eylem süresince BES İzmir Şube Başkanı Ramis Sağlam, Eğitim-Sen İzmir 1 No'lu Şube Başkanı Abdullah Tunalı, Tüm Bel-Sen İzmir 2 No.lu Şube Başkanı Aygün Öğrendi, TMMOB İKK adına Ferzan Çifçi konuşmalar yaptılar. Sendikaların gerçekleştirdikleri eylemlerde sendika bürokratlarının burjuva politikacılarına, sosyal demokratlara mikrofon ikram etme 'geleneği' bu eylemde de bozulmadı. CHP İzmir Milletvekili Mustafa Moroğlu kürsüden konuşurken, cılız da olsa "Ne AKP Ne CHP; Kurtuluş Birlikte Mücadelede" sloganı duyuldu.

Ankara'da gerçekleştirilen eyleme saldırıldığının öğrenilmesi üzerine Konak'ta bekleyen kitle Gümrük'te bulunan AKP binasına yöneldi. AKP il binası önünde polis barikadı ile karşılaşıldı. Ancak bir önceki gün olduğu gibi barikata yüklenme iradesi sergilenemedi. Oturma eylemi yapıldıktan sonra eylem sona erdi.

28-29 Mart'ın ardından

28-29 Mart'ta gerçekleşen bu iki eylemde emekçiler açısından gözle görülür bir canlılık, coşku ve kararlılık açığa çıktı. Müdahaleye rağmen dağılmayan, aralarında zorlanan ya

da yaralanan emekçilerle dayanışma gösterip, sahip çıkan ve alanı terk etmeyen kamu emekçileri hem ilk gün polis barikatının belli oranda geri çekilmesini sağladılar hem de uzun zamandır devletin ve polisin keyfiyetine uygun eylemler gerçekleştirme alışkanlığını kırmak üzere ufak da olsa bir adım attılar. Nitekim günün sonunda eylemden ayrılan emekçiler yorgundu ancak moralleri de yüksekti. Ertesi günkü eyleme katılımın neredeyse iki katına çıkması da bu maneviyatın sonucu oldu.

Ancak bu tür protesto eylemlerinde sıklıkla karşılaşılan zaafılar da yerli yerinde idi. Eylemi yönlendiren sendika bürokrasisi ilk gün polis barikatını zorlama inisiyatifi kullanırken ikinci gün gerçekleştirilen eylemde kitleyi sık sık 'KESK disiplinine uygun' davranmaya davet etti. İlk gün polisin yoğun saldırısı altında bir direnç açığa çıktıysa da polisin kullandığı zora zorla karşı koyma tavrı sergilenemedi. Hakeza polisin güçlendirdiği barikadı, etrafta boş bırakılan ana caddelere yönelerek aşıp polisi etkisizleştirme inisiyatifi de kullanılamadı.

Özellikle ilk günkü eylem polisin müdahalesi ile alışlagelen bir pazarlık sürecine sokulup sönümlendirildi. Dolayısıyla tablo ister istemez KESK bürokrasisinin kendi sınır ve kaygılarını da gösteren bir eylemdi. Nihayet eylemin ikinci gününde CHP'li vekile kürsüden konuşma imkânı tanınması, çizilen "radikal" görüntüye rağmen sosyal demokrasiye kan taşımaya teşne bakış açısının ipuçlarını veriyordu.

KöZ'ün arkasında duran kamu emekçisi komünistler olarak her iki gün de eyleme katıldık. Polis saldırısı altında direnişin bir parçası olduk. Ancak ne biz ne de dışımızdaki devrimciler eylemin kendi çapını aşması noktasında etkin bir müdahale geliştirebildi.

Her şeye rağmen iki gün süren bu eylemler AKP'nin saldırılarını püskürtecek bir çap ve nitelikte olmasa dahi katılanlara özgüven ve moral aşılayan eylemler oldu.

Saldırılara Karşı Savunmayı Örgütleyelim, Saldırıya Hazırlan

İzmir'den Komünist Kamu Emekçileri

AKP'nin eğitim sisteminde öngördüğü gerici reforma karşı Eğitim-sen'in ülke çapında 15 Mart Perşembe günü eşgüdümlü olarak düzenlediği eylemin İzmir ayağı yoğun bir katılımı gerçekleşti.

Sabah saatlerinde sevk eylemiyle okullara gitmeyen eğitim emekçileri Konak Sümerbank, YKM ve Konak Vapur İskelesi önünden üç kol oluşturarak Konak Meydanı'nda toplandılar. Valilik önüne barikat kuran polislerin itirazlarına rağmen, katılımın ciddi olması Konak Meydanı'nın kitleye açılmasını sağladı. Pek çok kitle örgütü ve siyasi partinin de kendi pankart ve flamaları ile katıldığı eylemde basın açıklamasını Eğitim-Sen İzmir Şubeleri adına Mustafa Beyazbal yaptı.

Beyazbal, zorunlu eğitimin kademelendirilerek 12 yıla çıkarılması girişimlerinin, başbakanın "dindar nesil yetiştirmek istiyoruz" sözlerinin akabinde geldiğine dikkat çekerek; "AKP hükümeti, zorunlu eğitimin süresini arttırma bahanesiyle, temel eğitimi 4+4+4 şeklinde kademelendirerek, eğitim sisteminin kendi siyasal ve ideolojik amaçlarına uygun bir şekilde biçimlendirmek istemektedir. Ancak meydan boş değildir. Bu düzenlemenin doğrudan muhatabı olan eğitim emekçileri, öğrenciler ve veliler olarak eğitimin piyasalaştırılması ve dinselleştirilmesi uygulamalarına karşı kitlesel duruşumuzu göstermeye kararlıyız" şeklinde konuştu.

Saldırılara Karşı Savunmayı Örgütleyelim, Saldırıya Hazırlan!

İzmir'den Komünistler

Konak'ta "4688" protestosu

Kamu Emekçileri Sendikası Konfederasyonu (KESK) mensubu emekçiler 4688 sayılı "Kamu Görevlileri Sendikaları Kanununda Değişiklik Yapılmasına Dair Yasa Tasarısı"nu protesto etmek üzere Konak Sümerbank önünde 2 Şubat Perşembe günü buluştu. Yüz kadar kamu emekçisi "Grevsiz Toplu Sözleşme, Toplu Sözleşmesiz Sendika Olmaz!" pankartı arkasında toplanarak Çankaya'daki AKP il binasına doğru yürüyüşe geçti.

Kar yağışı altında gerçekleşen yürüyüş boyunca "Hak Verilmez Alınır, Zafer Sokakta Kazanılır", "Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "İnadına Sendika İnadına KESK", "Hükümet Yasası Al Başına Çal", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Kar-Boran-Fırtına, Geliyoruz AKP" sloganları atıldı.

Çevik kuvvetin barikat kurduğu AKP önüne gelindiğinde, KESK

Şubeler Platformu adına Büro Emekçileri Sendikası (BES) İzmir Şube Başkanı Ramis Sağlam bir konuşma yaptı. Sağlam "hükümetin 12 Eylül referandumunda sözünü verdiği sendikal hak ve özgürlükleri içeren yasa tasarısının, aradan 16 ay geçmesine rağmen hazırlanmadığını" belirterek, emekçilerin aldatıldığını ifade etti. Hükümetin hazırlayıp meclise sunduğu tasarının ise toplu görüşmelerdeki düzenlemelerden dahi geri olduğunu söyleyen Sağlam, grev, toplu sözleşme, örgütlenme özgürlüğü gibi konularda düzenlemeler yapılcaya dek mücadelelerinin sürecini ifade etti.

Eylem kamu emekçilerinin sembolü haline gelen "Biz Çocuklarımıza Onurlu Bir Gelecek Bırakacağız, Ya Siz?" sloganının atılması ile sona erdi.

İzmir'den Komünistler

Ada Tersanesi'nde patlama

5 Nisan Perşembe günü Ada Tersanesi'nde, inşası sürmekte olan araştırma gemisinin davlumbotunda, gaz sıkışmasının olduğu alanda sıcak çalışma yapılması sonucu patlama meydana geldi. Patlamada iki işçi öldü, altı işçi yaralandı. Patlamayı öğrenince patlama yerine gittik. Biz gitmeden önce Ada Tersanesi'ne giden işçilere ve Limter-İş Sendikası çalışanlarına, Ada Tersanesi güvenliği saldırmıştı.

Limter-İş Sendikası 6 Nisan Cuma gününe bir basın açıklaması koydu. Biz de 'basın açıklaması için ne yapabiliriz' diye Limter-İş, ESP, EMEP ile görüştük. EMEP işleri olduğunu bir çalışmaya katılamayacaklarını söyledi. Önümüze Aydınli Mahallesi'nde bildiri çıkarıp

dağıtmayı koyduk. Bildiride Ada Tersanesi'nde olan patlamada iki işçinin öldüğünü, bunun ardından Ada Tersanesi'ne giden işçilere ve sendikacılara saldırı olduğunu ve Limter-İş'in çağrısıyla bir basın açıklaması olacağını ve bugün orada olan iş cinayetine tepki göstermek gerektiğini, aynı zamanda Limter-İş Sendikasına desteklemek gerektiğini yazdık. Bildiriye akşam Aydınli Mahallesi'nde ajitasyon konuşmaları yaparak; kahvelere, derneklere ve işlerinden dönen işçilere dağıttık. Dağıtımı KöZ ve ESP yaptı.

Tuzla'da 5 Nisan günü meydana gelen iş kazası sonrasında yapılan basın açıklamasında Limter-İş Sendikası "Patronlar öldürüyor hükümet seyreliyor / Çalışma Bakanı istifa"

pankartını açtı. Açıklamaya HDK, ESP, EMEP, BDP, KöZ, Mayısta Yaşam Kooperatifi, Deri-İş Sendikası, direnişteki Kampana Deri işçileri ve tersane işçileri katıldı.

Basın açıklamasında Kanber Saygılı iş kazaları sonucu hayatını kaybedenlerin 149'a ulaştığını söyledi. İş kazalarında ölümlerden patronların sorumlu olduğunu belirtti. Başbakan Erdoğan'ın madencilerin ölümüne dair söylediği "Bu işin doğasında ölüm var" sözü ile eski Çalışma Bakanı Ömer Çelik madencilerin ölümü için "Çok güzel öldüler" sözünün AKP'nin iş cinayetlerinin sorumluları arasında olduğunu gösterdiğini ifade etti. Ayrıca, Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in istifa etmesi gerektiğini söyledi.

Tuzla'dan Komünistler

Ankara'da engellere rağmen Newroz

Ankara'daki Newroz kutlamaları, tüm merkezlerde olduğu gibi 18 Mart Pazar günü bir mitingle gerçekleştirilecekti. Ancak AKP'nin Pazar günü yapılacak kutlamaları tüm merkezlerde yasaklaması sonucu Newroz tertip komitesi, Newroz'u Pazar günü Sakarya Meydanı'nda bir basın açıklaması ile kutlama kararı aldı.

Pazar günü ise AKP'nin ne şekilde olursa olsun Newroz'u kutlatmamaya kararlı olduğu görüldü. Sabah saatlerinden itibaren polis Sakarya Meydanı'na giden tüm yolları barikatlarla kapatmıştı. Fakat Newroz'u kutlamak için alanlara inen halk ne pahasına olursa olsun yasakları delerek bayramını kutlamakta kararlıydı.

Saatler ilerledikçe tüm engellemelere rağmen Sakarya Caddesi'ne girmeyi başaranların sayısı giderek artmaya başladı. Aynı saatlerde Meşrutiyet Caddesi'nde bulunan BDP Ankara il binasının önünde de BDP, SDP, ESP ve TKP'nin aralarında bulunduğu kurumlar Sakarya Caddesi'ne gitmek üzere toplanmaya başladı. Polislin burada toplanan kitlenin önünü panzerlerle kesmesi sonucu kitle beklemeye başladı. Hem Sakarya Meydanı hem Meşrutiyet Caddesi'nde toplananları abluka altına

alan polis bir yandan da sık sık kitlenin dağılması yönünde provokasyon amaçlı anonslar yapmaya başladı. Meşrutiyet Caddesi'nde barikat önündeki bir saatlik bekleyişin ardından Newroz ateşi polis barikadı önünde yakılarak kutlamalara BDP il binası önünde başladı. İlerleyen saatlerde Sakarya Caddesi'nde toplanan kitle de Meşrutiyet Caddesi'ne gelerek buradaki kutlamalara katıldı. İki ayrı alanda toplanan kitlenin bir araya gelmesiyle birlikte Newroz ateşi etrafında halaylar çekilerek Newroz kutlamaları Meşrutiyet Caddesi'nde file

gerçekleştirilmiş oldu.

Meşrutiyet Caddesi'nde gerçekleşen Newroz kutlamasında Newroz tertip komitesi adına Harun Çakmak, hazırlanan ortak metni okudu, ardından BDP Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü bir konuşma yaptı. Kürkçü konuşmasında Newroz coşkusuunu 1 Mayıs'a taşıma çağrısı yaptı. Yapılan konuşmaların ardından kutlamalar 15:00 civarında sonlandırıldı.

Ankara'dan Komünistler

1 Mayıs Mahallesi'nde Newroz'u kutladık

Mart-Mayıs süreci bilindiği gibi eylemliliklerin yoğun olduğu bir dönem. Biz de 1 Mayıs Mahallesi'ndeki komünistler olarak bu döneme gücümüz yettiği oranda hazırlandık.

Newroz özel sayısının çıkması ile birlikte özel sayıları genelde yaptığımız gibi mahalledeki kahvehanelerde dağıtımada da özel sayıyı çevremizdekilere iletti ve Newroz üzerinden sohbetler ettik. Arkasından saati ve toplanma yerini çevremizdekilere haber ettik. Newroz'dan 2 gün önce Newroz'un yasaklandığı haberi gelmişti. Buna rağmen 18 Mart sabahı tuttuğumuz araçla 22 kişi yola çıktık. Mahalleden çıkmadan polisler aracı çevirdi ve kimlik kontrolü yapıp karşıya geçmemizi engelledi. Zaten öncesinden de BDP'nin aracının bağlandığını duymuştuk. Bunun üzerine bu şekilde gidemiyorsak eğer metrobüsleri kullanalım dedik. Yola koyulduğumuzda BDP'nin kitesinin de aynı yolu kullanmak üzerre hareket ettiğini gördük. Biz giderken dikkatimizi çeken bir nokta ise biz otobüslere binmek için hareket ederken polislin

yöresel kıyafetlerini giyinmiş, Newroz kutlamak için Kazlıçeşme'ye gitmeye çalışan Kürt kadınlarına engel olmaya çalışması idi. Okmeydanı'nda yoldaşlarla gecikmeli de olsa buluştuk.

18 Mart'tan önce ise mahalledeki Newroz'u örgütlemek için BDP ve ESP ile görüştük. Fakat ESP görüştüğümüz gün HDK toplantısı olacağını ve bunu HDK toplantısında gündem edeceğini söyledi. Biz de bunun üzerine 'Mahallede HDK dışında siyasetler var ve onların da Newroz örgütlenmesine katılması gerekir' dedik. Aynı gün HDK'nin mahalledeki Newroz kutlamasının gününü 22 Mart Perşembe, saat 19.00 olarak belirlediğini öğrendik. Bize bu konuda herhangi bir bilgilendirme gelmemiş, biz kendimiz sorup öğrenmiştik. HDK mahalledeki Newroz'un duyurusunu ozaltilerle yapacağını söylemesine rağmen öyle bir duyuru da görmemiştik.

KÖZ olarak mahalledeki Newroz için çalışmaları planladık. Bunun için ev ziyaretleri yapıp mahallede yürüyüş

yapacağımızı, Newroz kutlaması yapılan yere onları da davet ettik. 18 Mart için hazırlanıp fakat kullanılamayan dövizleri ve 'Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir' pankartıyla bayrak ve sloganlarımız eşliğinde yürüyüşümüzü gerçekleştirdik. Yürüyüşümüzü 15 kişiyle yapmış olsak da sonrasında yürüyüşe yetişemeyen arkadaşlarla alanda buluştuk. Ayrıca alanda özel sayımızı dağıttık. Newroz'dan sonra ise 12 kişilik bir sohbet gerçekleştirdik. Sohbetle AKP'nin Newroz'u neden yasakladığını, Newroz öncesi siyasal tutuklamaların BDP ve diğer sol siyasetlerin yapmış oldukları muhalefeti engellemek için gerçekleştirdiğini, AKP'nin yaptığı yasaklamalar ve tutuklamaların CHP'nin nasıl işine yaradığını konuştuk. Alanda bayraklarıyla giden tek siyaset ise bizdik. Kutlamaya HDK dışında Partizan ve DHF de bayraksız ve pankartsız olarak katıldı. Ayrıca Partizan da özel sayı dağıtımını gerçekleştirdi.

Biji Newroz Newroz Piroz Be!

1 Mayıs Mahallesi'nde Komünistler

Esenyurt'ta HDK Mahalle Meclisi üyeleri seçildi

4 Mart Pazar günü Esenyurt - İnönü Mahallesi Derya Düğün Salonu'nda Levent Tüzel'in de katıldığı bir halk toplantısı gerçekleşti. Halk toplantısına 300'ün üzerinde bir kitle katıldı.

Halk toplantısında Bölge Koordinasyonu adına bir konuşma gerçekleştirildi. Ardından EMEP Esenyurt İlçe Örgütü Başkanı Devrim Avcı bir konuşma yaptı. Avcı konuşmasında 'HDK bizim için bir seçenektir. AKP kendi istediği işçi, sendikacı ve Kürt profilini yaratmak istiyor. Buna karşı tek alternatif olan HDK'yı sokak sokak ev ev örgütleyerek hayalini kurduğumuz geleceği yaratacağız' dedi.

Daha sonra Esenyurt BDP Eşbaşkanı da Kürtçe bir konuşma yaptı. HDK Gençliği temsilcisi ise yaptığı konuşmada 'HDK meclisi oluşturulurken biz de HDK gençliği olarak sorumluluk almak istiyoruz. Başbakan Erdoğan çıkıp 'ya dinci gençlik yaratılacak ya da tinerici gençlik' diyor. Biz bunun ikisine de karşı

olarak kendi haklarına ve sorunlarına sahip çıkan örgütlü bir gençlik yaratmak istiyoruz' dedi.

Toplantıda salondakilere işten atılan Hey Tekstil işçilerinin bildirileri dağıtılırken Hey Tekstil işçileri adına konuşan bir işçi, Hey Tekstil işçilerinin işten atılma ve direniş sürecini anlattı; dayanışma ve destek çağrısında bulundu.

Son olarak Levent Tüzel bir konuşma yaptı. Levent Tüzel oldukça uzun bir konuşma yaptı. Konuşmasında önce AKP'yi eleştirdi. AKP'nin dokuz yıl önce iktidara olumlu anlamda değişim iddiasıyla geldiğini fakat çok geçmeden bu değişimin Kürtlerin, işçilerin, kadınların ve gençliğin çıkarına olmadığını; emperyalist efendilerinin neo-liberal politikalarını uygulamaya koyduğunu ifade etti. Son bir yılda KCK operasyonları adı altında 6000 BDP'linin tutuklandığını, çocuk yaşlarda 35 Kürt köylüsünün katledildiğini, Adana Pozantı cezaevinde çocuk tutuklulara tecavüz ve tacizde

bulunulduğunu belirtti. Tüzel, konuşmasına şöyle devam etti:

"İşçilere yönelik uygulamada ortadadır. TBMM'de Hizmet Ödülü alan Hey Tekstil patronu Aynur Bektaş 420 işçiyi kapı önüne bırakmıştır. Cemil Çiçek 'Mayıs ayında yeni bir anayasa yapacağız' diyor. Peki bu anayasada Kürtler, Aleviler, kadınlar, gençler var mı? Hayır, yok. Erdoğan BOP Eşbaşkanı olarak Kürtlerin dört parçada ayakları üzerinde durmasını engellemek için Suriye'ye müdahalede oldukça heveskar görünüyor. Biz hem Suriye'ye hem de İran'a karşı Türkiye'nin kullanılmasına karşı durmalıyız. Suriye'de eğer bir değişim olacaksa bu kendi iç dinamikleriyle olmalıdır, dış müdahalelerle değil."

Tüzel yaklaşık 8 Mart vesilesiyle 8 Mart'a da değindi. Konuşmasının sonunda ise HDK'nin öneminin altını çizdi ve bölgede HDK'yı örgütlemenin önemine vurgu yaptı.

Esenyurt'tan Komünistler

99'dan beri Aydınlı'da ilk Newroz

Tuzla Aydınlı'da 99 yılından beri Newroz kutlanamıyordu. 99 yılında kutlanan Newroz'da jandarma yaklaşık 50 kişiyi gözaltına almıştı. O günden bugüne Newroz kutlanmak istenmesine rağmen bir türlü gerçekleşmemişti.

Bu yıl HDK, Newroz'u örgütleyeceğini duyurdu. 21 Mart günü Aydınlı'da Çalıkağıl Derneği yanındaki boş arazide buluşuldu. Yaklaşık 300 kişiyi katıldığı Newroz kutlaması mahallede uzun zamandır yapılamadığı için coşkulu idi. Newroz ateşi için mahalledeki birkaç evden paletler geldi ve hep beraber yakıldı. BDP Tuzla İlçe Başkanı Hüseyin Tezel ve Erdoğan Çakar birer konuşma yaptı. Genel olarak şunlar ifade edildi: "Newroz mitingine 'gününde yapılması gerekir' bahanesiyle yasak konulmasına rağmen alanlara çıkmaya çalışan kitleye saldırıldı. Saldırıda hayatını kaybeden Hacı Zengin'in katili AKP'dir. Bu saldırıları kınıyoruz. Buna rağmen biz Hacı Zengin'i anarak Newroz'u kutlamaya devam edeceğiz."

Newroz'da genel olarak "Newroz'un Ateşi AKP'yi Yakacak", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Biji Newroz, Newroz Piroz be", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.

Newroz'a HDK'nin dışında ÜİD-DER ve KÖZ katıldı.

Biji Newroz, Newroz Piroz be!

Tuzla'dan Komünistler

Bahçelievler'de BDP Halk Toplantısı

faaliyetin içinde olduğunu ve Çapa Tıp'ta okuyan bir öğrenci olduğunu, kadınlara dönük operasyonların bitip tükenmek bilmediğini belirtti ve bu saldırılara karşı daha fazla kadın arkadaşı Taksim'de bulunan kurumlarına davet etti. Daha sonra sözü Emine Ayna aldı:

Biz erkek egemen sisteme karşı mücadele ediyoruz. Eşitliğin sağlanabilmesi için

kadının özgürleşmesi gerekir, kadın özgürleşmeden bir toplum özgürleşemez. Biz yalnızca cinsiyetçi zihniyete karşı değil, aynı zamanda ulusalcı zihniyetin inkarcı politikalarına karşı da mücadele ediyoruz. Bunu başaramadığımız sürece ne kadın sorunu ne de Kürt sorunu gerçek anlamda çözüme kavuşur. Kendi örgütlenmelerimize güvenmeli ve oradan beslenmeliyiz."

Ardından soru kısmına geçildi. Emine Ayna'nın soruları tek tek cevaplamasıyla etkinlik sonlandırıldı. Etkinlik yaklaşık 2 saat sürdü ve etkinliğe yaklaşık 200 kişi katıldı.

Yenibosna'dan Komünistler

Taksim'de protesto 'Nefret Sizin, İnsanlık Bizim'

Şubat ayında Hocalı Katliamı'nı bahane eden ırkçı grubun gerçekleştiği protestoya karşı birçok kitle örgütünün, gazetecinin, siyasi partinin, Azeri sosyalistlerin ve köy derneklerinin katıldığı bir yürüyüş ve basın açıklaması gerçekleşti. Galatasaray Lisesi önünde toplanan kitle "İrkçılığa Karşı Halkların Kardeşliği İçin Yürüyoruz" pankartı arkasından Taksim'e doğru yürüyüşe geçti.

Yürüyüşte "Yaşasın halkların kardeşliği", "Kürdistan faşizme mezar olacak, Hepimiz Ermeni'yiz, Hepimiz Hrant'ız", "İrkçılığa geçit yok", gibi sloganlar atıldı ve İstiklal Caddesi boyunca yapılan konuşmalarda Türkiye tarihinde yapılan katliamlar protesto edildi.

Meydanda toplandıktan sonra Kürtçe'nin Kurmanci ve Dimilki lehçelerini, Hemsince, Abhazca, Ermenice, Azerice, Adigece, Çerkezce,

Lazca ve Gürcüce dillerini konuşan kişiler anadillerinden 'halkların kardeşliği için' çağrıda bulundu ve 'İrkçılık ile faşizm söylemlerini' knadı. Aynı zamanda Pozantı Cezaevi'nde yaşanan olaylar da protesto edildi.

Azeri Sosyalistler adına açıklama yapan Metlep Muhtar o ise "Hiçbir katliam değerinin bahanesi olamaz ve hiçbir acı değerinden üstün olamaz. Hocalı Katliamı'nın 1915 Ermeni olaylarıyla kıyaslanmasına, Ermeni trajedisini inkar etmek için malzeme olarak kullanılmasına itiraz ediyoruz" dedi.

Açıklamanın ardından yürüyüşe katılanlar, etkinliği tüm halkların ortak yaptığını belirterek, bu yürüyüşe Hocalı Mitingi gibi para akıtılmadığını ifade etti; kiralanan ses aracının parası ise mitinge katılan arasından toplanarak verildi.

İstanbul'dan Komünistler

Tutuklamalar bizi yıldıramayacak

İzmir 10. Ağır Ceza Mahkemesi'nin, ESP İzmir İl Başkanı Meliha Kayacı, İstanbul İl Başkanı Hülya Gerçek ve Görgü Demirpençe'yi 12'şer yıl hapis cezasına, yakın zamanda tahliye olan Vahap Biçici ve Aydın Akyüz'ü ise 22'şer yıl hapis cezasına mahkûm etmesi 4 Şubat Cumartesi günü Konak Kemeraltı girişinde ESP tarafından gerçekleştirilen bir basın açıklaması ile protesto edildi.

Halkların Demokratik Kongresi'nin saat 13:00'deki eyleminden yarım saat sonra gerçekleştirilen açıklamaya HDK bileşenleri, Alnteri, Halk Cephesi, BDSP destek verdi. Köz'ün arkasında duran komünistler olarak biz de eyleme katıldık. ESP imzalı "Bize gücünüz yetmez! Biz kazanacağız!" yazılı pankartın açıldığı açıklamada "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz!", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz!" ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma!" sloganları atıldı.

Okunan basın açıklaması metninde şu görüşlere yer verildi:

"Partimiz ESP'ye dönük bu saldırı ve tutuklama terörünün sadece ESP'ye verilmek istenen bir mesaj olmadığını

biliyoruz. AKP hükümeti sol, sosyalist, devrimci ve Kürt yurtseverleri üzerinden, değişim isteyen, bu düzenden artık bir beklentisi olmayıp 'yeter artık' diyen, dilini, kültürünü, kimliğini isteyen Kürtlere, Alevilere, Ermenilere, halklarımıza mesaj vermektedir.

Ancak emellerine kavuşamayacaklar! Amed surlarında çıkan insan kemikleri, faili meçhuller, infazlar, bin operasyonlar, Hrant Dink nezdinde halklarımıza karşı

işlenen cinayetler, binleri bulan tutuklamalar bizleri yıldıramayacaktır."

Eylem, Terörle Mücadele Yasası'nın kaldırılması ve tüm siyasi tutukluların derhal serbest bırakılması talebi ile sona erdi.

Zindanlar Yikilsin Tutsaklara Özgürlük

İzmir'den Komünistler

Baskınlar da protestolar da bitmiyor

Polisin 13 Şubat'ta sabaha karşı çeşitli illerde gerçekleştirdiği, 'KCK Operasyonu' olarak lanse edilen eş zamanlı baskınlarda KESK, SES, TÜMBELSEN yönetici ve üyelerinin de aralarında bulunduğu yüzü aşkın kişiyi gözaltına alması, İzmir'de aynı günün akşamında bir refleks eylem ile protesto edildi.

Kamu Emekçileri Sendikası İzmir Şubeler Platformu tarafından yapılan çağrı üzerine Eski Sümerbank önünde gerçekleştirilen eylemde "KESK'li Tutuklulara Özgürlük" pankartı açıldı. Sloganlarla İzmir Büyükşehir Belediyesi önüne yürünmesinin ardından basın açıklamasını TÜMBELSEN 2 No'lu Şube Başkanı Aygün Öğrendi okudu.

Açıklamada şu görüşlere yer verildi:

"...Son yıllarda emek ve demokrasi güçleri olarak hiçbir dönemle kıyaslanmayacak düzeyde bir kuşatma altına alınıyoruz. Hemen her gün yapılan "operasyon" ve baskınlarla demokrasinin olmazsa olmazı kurumlarından sendikalarımızın, konfederasyonumuzun mücadelesi engellenmek isteniyor.

Konfederasyonumuza bağlı sendikalarımızın yönetici ve üyelerinin

sendikal faaliyetlerinden dolayı, istifaya zorlama, sürgün, görevden çıkarma gibi engellemelerle karşılaşması sıradan olaylar haline gelmişken, çalışanlarımıza kadar uzanan gözaltı ve tutuklama operasyonlarında son dönemde ciddi artışlar yaşanmaktadır.

"...8 Mart'ın resmi tatil olması" temel talebi ile mücadele programımızı ilan ettiğimiz bir dönemde, 2009 yılından beri süren bir soruşturma gerekçe gösterilerek kadın yönetici ve üyelerimize yönelik bu 'operasyon' manidardır. Kadına yönelik şiddet, taciz ve cinayetlerin arttığı bir dönemde kadın mücadelesinin öncülüğünü yapan KESK'i engellemeye yönelik bu 'operasyonu' kınıyoruz."

Açıklama boyunca "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz",

"Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı.

Tutsaklara Özgürlük Savaşan İşçilerle Gelecek

İzmir'den Komünistler

Bahçelievler HDK ve Sev-Der'in düzenlediği tanışma etkinliği

Bahçelievler HDK / Zafer ve Merkez Mahallesi komisyonu olarak HDK faaliyetlerine mahallelerde hız kazandırmak ve mahalle meclislerini oluşturabilmek için bir tanıtım faaliyeti organize etmeyi kararlaştırdık. Toplantı yeri için mahallemizde bulunan Maraş Elbistanlılar Çevre Köyleri Dayanışma Derneği Sev-Der yönetimiyle bir toplantı gerçekleştirdik. Onlar burada yapılacak olan toplantıya sıcak bakıklarını ancak bu toplantının çağrıcılarının ve organizasyonu sorumlusunun kendileri olmak istediklerini belirttiler. HDK'nin bu toplantıya faaliyetlerini aktarmak için gelebileceğini söylediler.

Esenyurt İşçi Kültür Evi'nde BDSP'lilerin KöZ'e siyaset yasağı hakkında

Esenyurt İşçi Kültür Evi'ne KöZ'ün Şubat sayısını protokol olarak götürdüğümüzde (daha önce de düzenli olarak buraya gazetemizi bırakıyorduk) orada sorumlu olan bir kişi bizi ayrı bir odaya çağırarak bizimle konuşmak istediğini söyledi.

BDSP'li bize şunları ifade etti: 'Arkadaşlar bundan sonra buraya KöZ getirmenizi istemiyoruz. Nedenine gelince burada gelip tartışma açıyorsunuz, burada bizim yeni ilişkilerimizin kafalarını bulandırılıyorsunuz. Sizin yüzünüzden kendi içimizde tartışma yaşıyoruz, eğer bir şey tartışmak ve konuşmak istiyorsanız burada temsilci olan insanları tanırıyorsunuz gelin onlarla konuşun.'

Biz de bunu olumlu karşıladığımızı, hatta toplantının bu şekilde olmasının daha iyi olacağını belirttik. Gerçekleştirdiğimiz tanışma etkinliğini devrim, emek ve özgürlük mücadelesinde yitirdiklerimiz adına saygı duruşuyla başladık. Ardından HDK'nin yurt genelinde gerçekleştirdiği faaliyetleri aktaran bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

Daha sonra etkinlik sohbet şeklinde ilerledi. Bu bölümde HDK hakkındaki görüşlerimizi ve yapmak istediğimiz faaliyetleri aktardık. Tanışma etkinliğine gelenlerden söz alanlar, HDK'nin başlangıçta herkes için umut ve çalışma arzusu

Biz ise şöyle bir konuşma yaptık: 'Biz buraya özellikle yeni ilişkilerinizin kafalarını bulandırmak için gelmiyoruz. Tartışma açıldığında gazetemizde yazan siyasi meseleleri ve gündemdeki siyasal meseleleri konuşuyoruz. Biz buraya geldiğimizde kimler sizin yeni ilişkiniz kimler değil, bunu bilmeyiz. Biz belli bir usupla görüşlerimizi savunuruz.

Doğrusu bu kararınıza bir anlam veremedik çünkü başka yerlerde Kızıl Bayrak bizim içerisinde çalışma yürüttüğümüz kurumlara protokol bırakıyor. Ayrıca biz de KöZ'ü sizin çalışma yürüttüğünüz kurumlara bırakıyoruz. Bizim bildiğimiz bir siyaset başka bir siyasete

yarattığını ancak son zamanlarda bu çalışmaların yavaşladığını fark ettiklerini söylediler.

Bizler de çalışmalara asıl şimdi başladığımızı ve bu çalışmaların güçlenebilmesi için mahalle meclisleri oluşturmak istediğimizi söyledik. Etkinliğe yaklaşık 25 kişi katıldı. Toplantının ardından Sev-Der yönetimi dernek olarak HDK faaliyetlerine katılmak istediklerini, bir dahaki sefere daha güçlü bir toplantı organize etmek istediklerini belirttiler.

Yenibosna Mayıs'ta Yaşam'dan Komünistler

merkezi bir kararla yaklaşıp. Kimi yerlerde yayınına alıp kimi yerde yayınına almamazlık yapmaz'

Bunun üzerine BDSP'li 'Bizim KöZcülerin bulunduğu hiçbir yere yayınıımızı bırakmayacağız ya da ortak iş yapmayacağız diye merkezi bir kararımız yok. A ancak burada gazetenizi almama kararımız burasını bağlar' dedi.

Bu durumda fazla konuşacak bir şey yoktu, biz de İşçi Kültür Evi'nden ayrıldık. Bu tutum bizce sansürcü bir siyaset yasağı anlayışıdır, bunun temelinde de kendi siyasetine güvensizlik yatmaktadır.

Esenyurt'tan Komünistler

Esenyurt'ta işçi sınıfına ve Kürt halkına yönelik saldırılara karşı protesto

11 Mart tarihinde Esenyurt'taki Marmara Park AVM inşaatında çalışan 11 işçinin yanarak can vermesiyle sonuçlanan iş cinayetinden sonra işyerinin önünde basın açıklamaları, yürüyüşler gibi protesto eylemleri yapılmıştı. Esenyurt'ta faaliyet sürdüren sol, sosyalist, devrimci siyasetler Esenyurt Meydanı'nda da bir eylem yapmayı önerine koymuşlardı. Bu vesileyle BDSP, DHF, KöZ, Partizan, SODAP ve YDİ Çağrı bir araya gelerek devletin ve AKP hükümetinin gerek işçi sınıfı ve emekçilere yönelik iş cinayetleri, taşeronlaştırma ve güvencesiz çalıştırma, kıdem tazminatının kaldırılması gibi saldırıları ve kentsel dönüşüm adı altında yıkım saldırıları; gerekse de Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istemlerine dönük saldırılar (Uludere katliamı ve Newroz'un yasaklanması gibi) bulunduğumuz alanda bu saldırıları işçi ve emekçilerin gündemine sokmak için bir eylem örgütleme kararı aldı. Bunun için Esenyurt'un belli noktalarında, kahvehanelerde ve kimi işçi havzalarında ortak bildiriler dağıtıldı.

1 Nisan Pazar günü gerçekleşen basın açıklamasında 'Davutpaşa'da, Kozan'da, Esenyurt'ta, Roboski'de Katleden Devlettir Hesap Soracağız' pankartının arkasında 50 kişi durdu. Okunan basın açıklamasında şu noktalara değinildi:

"Milyonlarca liralık zenginlikleri üreten işçi kardeşlerimiz patronların kar hırsı, iş ve işçi güvenliğine önem verilmemesi, sigortasız ve sağlık güvencesinden yoksun bir şekilde çalışma yüzünden katledildi. Kimi zaman 'kaza', kimi zaman 'kader' denilse de gerçek şu ki sömürü düzeni öldürmeye devam ediyor... Sadece Ocak ayında 62 işçi kardeşimiz iş cinayetine kurban gitti. Patronların kar hırsı, keyfiliği devletin böylesi konulardaki bilinçli ilgisizliği ve denetimsizliği ile birleşmekte,

buna işçilerin örgütsüzlüğü eklendiğinde iş cinayetleri sıkça yaşanmaktadır. Tüm bunlar da gösteriyor ki bu düzen ölüm, yıkım ve sömürü düzenidir. Ancak işçi ve emekçilerin örgütlü gücüyle iş cinayetlerini durdurabilir, sömürüye son verebilir ve katliamlardan hesap sorabiliriz. İnsanca bir yaşam ise açlık, yoksulluk ve ölüm yaratan bu düzene karşı, işçilerin emekçilerin iktidarı ele geçirmesiyle, sömürücülerin saltanatını yıkmasıyla mümkün olacaktır."

Basın açıklamasında ayrıca devletin ve AKP hükümetinin Kürt halkına yönelik saldırıları, Newroz'u yasaklama girişimi de protesto edildi. Basın açıklaması 1 Mayıs'a katılım çağrıyla sonlandırıldı.

Basın açıklmasına her siyaseti temsilen birer flama taşındı. Basın açıklamasında çeşitli dövizlerin taşınmasının yanı sıra belirlenen şu ortak sloganlar atıldı: 'Katil Devlet Hesap Verecek', 'Kaza Değil Bu Bir Katliam, Susma Haykır Taşeronla Hayır', 'Yaşasın İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği', 'Kıdem Tazminatına Dokunma Dokundurma', 'Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni', 'Yaşasın Sınıf Dayanışması', 'Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz', 'Yaşasın Devrimci Dayanışma'.

Basın açıklamasına İşçilerin Sesi Gazetesi de destek verdi.

Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş

Esenyurt'tan Komünistler

Esenyurt'ta BDP'ye yapılan saldırı protesto edildi

Esenyurt'ta çocukları kaçıran, uyuşturucu işi yapan bir grup çete Merkez Mahallesi halkı üzerinde baskı kurmaya çalışırken, çetelere tepki gösteren biri BDP ilçe üyesi diğeri HDK ilçe yürütme üyesi 2 kişiyi 22 Nisan Pazar günü darp edildi. Sonrasında hızını alamayan çete üyeleri BDP Esenyurt ilçe binası önüne gelerek binaya silahla ateş açtı. HDK de bu saldırıyı protesto etmek için ertesi gün Bağlar Çeşme Parkı'nda bir basın açıklaması yaptı. Esenyurt Meydanı'ndan parka kadar sloganlar eşliğinde yapılan yürüyüşün ardından parkta bekleyen kitle ile buluşuldu ve basın açıklamasına geçildi.

Açıklamada herkesin teknik takibe alındığı bir ülkede çetecilerin takip dışında kaldığı, suç duyurusunda bulunulmasına ve bir sivil polis ekibinin yakaladık beyanatlarına rağmen suçluların mahalle halkını tehdit etmeye devam ettiği ifade edildi. Ayrıca basın açıklamasında şunlar belirtildi:

"Yıllardır mahallede küçük çocukları ellerini kollarını bağlayarak kaçıran ve uyuşturucu pazarlamak için zorla kullanan bu haydutların yaptıkları dükkü olay sonrasında, bu haydutlar

bir kez daha emniyete bildirilmesine rağmen ne hikmetse bir türlü yakalanamadılar. Bu yaşanan olaylar sonrasında eğer tedbir alınmazsa mahallede daha vahim olaylar yaşanacaktır. Bu konu ile ilgili Esenyurt Emniyet Müdürlüğü güven vermemektedir. Başta valilik olmak üzere savcılık devreye girmeli, sorumlular derhal yakalanmalıdır."

Basın açıklamasında Esenyurt BDP İlçe Eşbaşkanı Kubbet Gülüm Kürtçe bir konuşma yaptı. Merkez Mahallesi muhtarı da bir konuşma yaparak bu çetenin çocukları kaçırdığını ifade ederek aileleri de çocuklarına sahip çıkmaya çağırdı.

'Baskılar bizi yıldırılmaz', 'Yozlaşmış değil temiz toplum istiyoruz', 'Çetelerden hesap soracağız' dövizlerinin taşındığı basın açıklamasında 'Baskılar bizi yıldırılmaz', 'Çetelerden hesap soracağız', 'Faşizme karşı omuz omuza', 'Kürdistan faşizme mezar olacak' sloganları atıldı.

150 kişinin katıldığı basın açıklamasına BDSP, Güney Kültür Merkezi, KöZ, ÖDP ve mahalle muhtarı destek verdi.

Esenyurt'tan Komünistler

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

Milyonlar Adalet İstiyor İnisiyatifi kuruldu

16 Mart Cuma günü Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi lokalinde, sol ve sosyalist partiler, sendikalar, meslek örgütleri, demokratik ilerici kurumlar, aydınlar, sanatçılar, 'adalet' talebiyle birleştiklerini ve 'Milyonlar Adalet İstiyor İnisiyatifi'ni kurduklarını ilan etti.

Toplumsal adalet talebi, çok sayıda kurumu ortak hareket etmek için birleştirdi. TMY, Özel Yetkili Mahkemele're karşı sendika, meslek örgütleri, siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri, aydınlar, sanatçılar, kültür merkezleri, basın örgütleri, gazeteciler, "Milyonlar Adalet İstiyor İnisiyatifi" kurdu.

İnisiyatif'in kuruluşu, basın toplantısıyla kamuoyuna duyuruldu. Açıklamaya, aralarında KESK Genel Başkanı Lami Özgen, TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı, ESP Genel Başkanı Figen Yüksekdağ, ÖDP Genel Başkanı Alper Taş, Halkevleri Genel Başkanı İlknur Birol'un da aralarında bulunduğu çok sayıda kurum ve parti başkanı katıldı. İmza kampanyası başlatılacak olan inisiyatif, 24 Mart'ta Beşiktaş Meydanı'nda sokak forumu düzenledi.

'TMY ve ÖYM'ye karşı birleştik'

Kurumlar adına basın açıklamasını okuyan KESK Genel Başkanı Lami Özgen, "Biz aşağıda imzası bulunan sendikalar, meslek örgütleri, siyasi partiler, demokratik kitle örgütleri ve kurumlar, aydınlar, sanatçılar, kültür merkezleri, basın örgütleri, gazeteciler AKP iktidarının demokratik hakları ortadan kaldırmaya, muhalif olanı tasfiye etmeye, hakkını arayanı baskı altına almaya yönelik

saldırıları karşısında birleştik. Bu saldırıları sürdürürken iktidarın etkin olarak kullandığı T o p l u m l a Mücadele Yasası ve Özel Yetkili Mahkemelerin adaletsiz çarklarını durdurmak için mücadele etmek üzere bir araya geldik" diyerek, İnisiyatif'in kuruluş gerekçesini açıkladı.

KESK Başkanı Özgen, "gazetecilerin tutuklanmasını, Kürt halkının seçtiği belediye başkanlarının hapiste olmasını, seçilmiş milletvekillerinin hala tutuklu bulunmasını, sendikacıların hapse atılmasını, parasız ve bilimsel eğitim isteyen öğrencilerin tutuklanmasını, kentsel dönüşümüne karşı çıkanların tutuklanmasını, HES'lere karşı çıkanların cezalandırılmasını, müvekkillerini savunan avukatların 'terörist' ilan edilmesini, Hrant Dink'in katledilmesinde 'örgüt' bulunamamasını, herkesin telefonunun dinlenmesini, 13 bini aşkın politik tutuklunun bulunmasını" mücadelelerinin nedenleri olarak sıraladı.

"2006 yılında siyasi iktidarın yenilediği TMY ve DGM'lerin yerini alan Özel Yetkili Mahkemeler eliyle oluşturulan 'özel' hukuk, bir olağanüstü hal hukuku yaratmaktadır" diyen Özgen, "Biz,

demokratik hakların önünde büyük bir engel olan Toplumla Mücadele Yasası'nın kaldırılmasını istiyoruz. DGM zihniyetinin kılık değiştirmiş hali olan Özel Yetkili Mahkemeler'in kaldırılmasını istiyoruz" şeklinde taleplerini sıraladı ve şunları söyledi:

"Bizler, AKP iktidarının elinde en kapsamlı uygulamasını bulan TMY ve ÖYM'lerin özgürlükleri ve demokratik hakları un ufak eden çarklarını durdurmak isteğiyle bir araya geliyoruz. Biliyoruz ki, bu çarklar, yarın, onlara sessiz kalan kesimleri de yutacaktır. Bu ülke halklarının demokrasi mücadelesi geleneği köklüdür, yıllardır süren inatçı ve direngen mücadelenin birikimlerini temel alan bizler, bütün bu mücadeleleri birleştiren yeni bir zemini birlikte kurmak ve yeni bir mücadele dönemini başlatmak için bir araya geldik. Hak alıcı bir mücadeleyle zorbalığa geri adım attıracağız.

Milyonlar Adalet İstiyor İnisiyatifi, şu kurumlardan oluşuyor:

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Türk Mimar Mühendis Odaları Birliği (TMMOB), Türk Tabipleri Birliği (TTB), Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS), Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu (TGDP), Çağdaş Gazeteciler Derneği (ÇGD), PEN Türkiye Merkezi, Ahmet ve Nedim'in Gazeteci Arkadaşları (ANGA), İnsan Hakları Derneği (İHD), Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), Barış ve Demokrasi Partisi (BDP), Emekçi Hareket Partisi (EHP), Eşitlik ve Demokrasi Partisi (EDP), Emek Partisi (EMEP), Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP), Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP), Sosyalist Demokrasi Partisi (SDP), Halkevleri, Türkiye Komünist Partisi (TKP), Sosyalist Dayanışma Platformu (SODAP), İşçilerin Sosyalist Partisi (SP), Kaldıraç, Partizan, KÖZ, Toplumsal Özgürlük Parti-Girişimi (TÖP-G), Sosyalist Gelecek Parti Girişimi, Sosyalist Birlik Hareketi (SBH), Öğretim Üyeleri Derneği, Özgürlükçü Hukukçular Derneği, Avukatlar Vakfı, Kangal Dernekleri Federasyonu, Tutuklu Öğrencilerle Dayanışma İnisiyatifi

Toplumda biriken adaletsizliğe isyan duygusunu sokağa, eyleme taşıyacağız. Milyonların adalet talebini susturamayacaklar, engelleyemeyecekler."

İlk eylem 24 Mart'ta Beşiktaş Meydanı'nda gerçekleşti

Milyonlar Adalet İstiyor İnisiyatifi, adalet arayışını sokaklarda sürdürecektir. Bu amaçla imza toplamaya başlayacak olan İnisiyatif, 24 Mart'ta da Beşiktaş Meydanı'nda sokak forumu kurdu ve adalet talebini tartıştı.

İstanbul'dan Komünistler

Sıra Kimde İnisiyatifi'nden TMY-ÖYM Karşısı Platform'a

SDP ve TÖP'lülerin Devrimci Karargah adı altında bir operasyonla tutuklanmalarına karşı bir araya gelen Sıra Kimde İnisiyatifi bundan sonraki çalışmalarını daha geniş kesimleri de içine alan bir platform biçiminde sürdürmeyi hedefliyor. Kürt hareketinin, sosyalist hareketin, aydın ve yazarların da içinde olacağı üst başlığında eşitlik, özgürlük olan ve Terörle Mücadele Kanunu- Özel Yetkili Mahkemeler (TMK- ÖYM) karşıtı bir çalışmanın başlatılması isteniyor. Geniş kitleleri harekete geçirebilecek, büyük mitingler (örneğin Ankara'da), afişler, panel, sempozyum vs'nin örgütlenebileceği, aynı zamanda SDP ve TÖP'lülerin davasında olduğu gibi bu tür tutuklamalara ve mahkemelere karşı refleks gösterecek bir platform öneriliyor. Böyle bir çalışmanın örgütlenebilmesi için siyasetler ve sendikalarla, ayrıca yazarlar ve sanatçılarla da ayrı bir toplantı yapılacak.

Bu amaçla 11 Şubat Cumartesi günü TMMOB'ta gerçekleştirilen toplantıya BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, KESK, Tabip Odası, Öğretim Üyeleri Derneği, PEN, Türkiye Yazarlar Sendikası, Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu, Ahmet ve Nedim'in Gazeteci Arkadaşları, Düşünce Suçuna Karşı Girişim, HDK,

İHD, Çağdaş Hukukçular Derneği, Özgür Hukukçular Derneği, İHD, Halkevleri, ESP, ÖDP, , SDP, SP, EHP, EMEP, EDP, Kaldıraç, Partizan, BDSP, DHF, Halk Cephesi, Sosyalist Kurtuluş Kolektifi, Sosyalist Gelecek, EÖC, SODAP, Öğrenci Kolektifleri, Genç-Sen, SGD, Açılım Hukuk Bürosu, Ezilenlerin Hukuk Bürosu, Avukatlar Vakfı, bireysel olarak katılan avukatlar ve KÖZ olarak biz de katıldık.

Toplantıyı örgütlemeye yönelik, görev alan kurum temsilcilerinin yaptığı açılışta çağrı metninde yer alan çerçeve yeniden çizilerek özellikle hak alıcı bir çizgide ilerleyecek bir mücadele sürecine ihtiyaç olduğu vurgulandı. Bu toplantının ortak bir hareket sürecinin ve bir araya gelme yönteminin belirlenmesi, önerilerin ortaklaştırılması ve pratik adımların atılması yönünde önemli bir zemin olacağı belirtildi. Saldırılara karşı ya da çeşitli davalar etrafında ortaya çıkan inisiyatif, platform, girişim gibi değerli çabaların zenginliklerini de katkılarını ama hepsinin kapsamını aşan yeni bir zemini yaratmak üzere bir araya gelindiği vurgulandı.

Bu toplantıda, toplantıya katılan bütün kurumlar TMY-ÖYM karşıtı bir platform önerisine olumlu baktıklarını ve böyle bir platforma toplantıya katılmayan diğer kurumların da

katılması için çalışılması gerektiğini söylediler. Bu nedenle platformun adının ne olacağını ve nasıl bir çalışma yapılacağını kesinleşmesi için hukukçuların, gazetecilerin, üniversite öğrencilerinin, meslek örgütleri ve sanatçıların da dahil edilmesi için sonraki haftaya bir toplantı daha konuldu.

19 Şubat'ta gerçekleşen ikinci toplantıya ilk toplantıya katılanların yanı sıra TKP, TÖPG, Gençlik Muhalefeti, Kangal Dernekler Federasyonu, ÇGD, TYS ve Atılım Gazetesi katıldı.

Bu toplantıda oluşturulacak platformun ismine dair şunlar önerildi: "Adaletsizliğe Son İnisiyatifi", "Adalet İçin Buradayız", "Adalet ve Demokrasi İçin Koordinasyon", "Adalet Hemen Şimdi", "Adalet İçin Direniyoruz", "Haksızlığa ve Komploya Karşı Birlik", "TMY ve ÖYM Kaldırılsın İnisiyatifi" İsim konusunda platformun yürütmesi öneriler üzerinde çalışıp karar verecek.

Platform birlikteliğini Beşiktaş Barbaros Meydanında yapılacak kitlesel bir sokak forumuyla duyuracak. Burada imza kampanyası başlatılacak ve imza kampanyası bittikten sonra da kitlesel bir miting düzenlenecek. Forumun tarihi 5 Mart'tan sonra belirlenecek.

İstanbul'dan Komünistler

Sıra Kimde İnisiyatifi'nden Duruşma Öncesi Basın Açıklaması

6 Şubat Pazartesi günü Beşiktaş Adliyesi önünde "500.Gününde Keyfi Tutukluluğa Son! Sosyalistlere Özgürlük" pankartı arkasında Sıra Kimde İnisiyatifi bileşenleri bir araya gelerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

"Sosyalistler Susmadı, Susmayacak", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "İçerde Dışarda Hücreleri Parçala", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" gibi sloganların atıldığı basın açıklamasında şunlar dile getirildi:

"Çok açıktır ki bu davada ve benzeri davalarda olduğu gibi bugün Türkiye'de yürütülen tutuklama terörü demokratik

ve meşru zeminde faaliyet yürüten siyasi parti, platform ve kişileri, demokratik kitle örgütlerini susturma ve marjinalize etme çabasının bir parçasıdır. 500 gündür tutuklu bulunan arkadaşlarımız ve benzeri komplolar sonucu tutuklanmış binlerce devrimci, demokrat, yurtsever serbest bırakılıncaya dek komploları boşa düşürmek için var

gücümüzle mücadele etmeye devam edeceğiz."

BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel de söz alarak söz konusu davanın siyasi bir dava olduğunu söyledi. Tuncel, "Beşiktaş Özel Yetkili Mahkemesi, devletin yansımasıdır. Yargının bağımsız olmadığını, siyasi elitin kararlarının alındığını biliyoruz. AKP demokratik anayasa yapma iddiasındaysa, ACM'leri kapatsın, ÖYM'leri kaldırsın. HDK olarak özgürlük mücadelemizi sürdüreceğiz" diye belirtti.

SDP, TÖPG, EHP, ESP, Kaldıraç ve ÖDP'nin de katıldığı basın açıklamasına KÖZ olarak biz de katıldık.

İstanbul'dan Komünistler

Öğrencime Dokunma!

Son zamanlarda üniversite öğrencilerine yönelik baskılara, tutuklamalara, uzaklaştırmalara ve açılan soruşturmalara karşı, öğrencilerine sahip çıkmaya çağıran akademisyenler 6 Nisan günü 'Öğrencime Dokunma' kampanyasını Galatasaray Lisesi önünde yapılan basın açıklamasıyla duyurdu.

Akademisyenler adına açıklamayı okuyan İstanbul Üniversitesi öğretim üyesi Doç. Dr. Zeynep Kivılcım yoğunlaşan baskılara dikkat çekerek; evde bulunan ders notları, kitaplar, su faturaları gibi belgelerin; basın

açıklaması yapmak, YÖK'ü protesto etmek, anma etkinliklerine ya da toplantılara katılmak gibi faaliyetlerin; bunun yanı sıra saç kestirmek, şemsiye taşımak, puşi takmak, halay çekmek, konser bileti satmak gibi şeylerin de terör faaliyetleri sayılarak durumu oldukça vahim hale getirdiğini belirtti.

Zeynep Kivılcım, açıklamasını "Biz öğretim elemanları olarak, artarak devam eden gözaltı ve tutukluluk uygulamaları ile öğrencilerimizin hedef haline getirilmesine, özgürlükleri ellerinden alınarak sindirilmelerine,

üniversitelerden ve hayattan koparılmalarına karşı sessiz kalmayacağımızı beyan ediyor ve yetkililere sesleniyoruz: Sınıflarda öğrencilerimizle tam mecutlu olarak bir arada olmak istiyoruz, öğrencilerimize dokunmayın" diyerek bitirdi.

İçinde bizim de olduğumuz İstanbul Üniversitesi yerinde yapılan baskılara karşı kampanya başlatmak için demokrat, yurtsever, sosyalist, devrimci öğrencilerin biraraya gelerek yaptığı toplantılarda yapılacak etkinlikleri 'Öğrencime Dokunma' kampanyasıyla birleştirme kararı aldık.

İstanbul Üni.'nden Komünistler

KÖZ HDK’de neden yer almıyor?

14 Ocak Cumartesi günü bir hafta önce kongresini gerçekleştiren BDP Karabağlar İlçe Örgütüne çalışmalarında başarılar dilemek amacı ile bir ziyaret gerçekleştirdik. Bu vesile ile mahallede yaptığımız çalışmaları ve önümüzdeki dönemdeki planlarımızı da aktarma fırsatı bulduk. Aynı zamanda yeni yönetimin önüne koyduğu işlerden haberdar olmuş olduk. Dernekteki eğitim dayanışması faaliyetinden bahsettik ve işçi sağlığı - iş güvenliğine ilişkin bir çalışma yapmayı düşündüğümüzü ve bu çalışmayı birlikte yapabileceğimizi söyledik.

Sohbetimiz sırasında orada bulunan il başkanı yıllardır BDP ile dayanışmaktan ve çalışmaktan geri durmayan KÖZ’ün HDK içinde yer almıyor olmasına çok şaşırdığını ve böyle bir tavır almış olmamızın kendisi açısından hiç beklenilmediğinden söz ederek neden HDK içinde yer almadığımızı sordu.

Diğer yöneticilerin de bu konuya dair eleştiri ve sorularının ardından; biz de kurmak istediğimiz partinin demokrasi mücadelesi değil sınıf ayrımını ortadan kaldırmak üzere mücadele eden bir komünist parti olduğunu söyledik. Aslında KÖZ’ün, bir çatı partisine ya da bunu yaratmaya yönelik bir projeye neden dahil olmadığını şaşırmamak gerektiğini söyledik; nitekim 2007’den beri bu tartışmalar gündeme geldiğinde KÖZ’ün böyle bir partide ya da projede yer almayacağı netti. Bu noktada, “peki partiye dahil olmayacaksınız ama HDK bir parti değil, onda neden yer almıyorsunuz?” sorusuyla da sıkça karşılaştığımızı; HDK’de yer almamamızın belli başlı birkaç nedeni olduğunu söyledik: Öncelikle çatı partisi çağrısı ile kongre

çağrısının birlikte yapılması, çağrıyı yapanların benzerliği ya da belirsizliği; halen daha HDK’de yer alanlar için bile bunun bir parti birliği projesi mi, uzun erimli bir stratejik ortaklık mı olduğu vb. konulardaki belirsizlikler böyle bir tutum almamızda etkili oldu.

Burada çatı partisi kurmak isteyenlerin bir araya gelmesini yanlış bulmadığımızı, bilakis aynıların aynı yerde olması bakımından bir anlam ifade ettiğini; ancak sorunun, böyle bir partide yer almak istemeyenleri de dışlamayacak ve solun en geniş kesimlerini bir araya getirecek bir blok ya da platformun olmayışı olduğunu söyledik. Seçimlerden sonra tam da bu genişlikte bir platforma ihtiyaç varken, üstelik seçim çalışmaları vesilesiyle oluşturulan örgütlenmeler ve seçim başansı buna fazlasıyla olanak tanırken; program ve tüzük tartışan, seçimlerde oluşturulan mevzileri dahi koruyamayan, Emek Demokrasi Özgürlük Bloku’ndaki bileşenleri dahi tutamayan bir HDK’de yer almamamızın anlaşılır bir tutum olduğunu söyledik.

İl başkanı ve diğer yöneticilerin zaman sıkıntısından dolayı çok fazla konuyu açamadık fakat HDK içinde olmamamızın ortak işler yapmanın önünde bir engel olmadığını, nitekim çalışmalarına katıldığımız kitle örgütlerini HDK’da yer almak üzere teşvik ettiğimizi, mahallemiz özelinde de derneğin oluşacak bir yerel HDK komisyonunda yer almasının önünde bir engel olmadığını belirtip sohbetimizi sonlandırdık.

Limontepe’den Komünistler

Bahçelievler HDK’den...

HDK’nin Bahçelievler ilçesi içindeki çalışmaları devam ediyor.

‘Sen de Bir Ses Çıkar’ basın açıklaması

HDK Bahçelievler 'Sen de Bir Ses Çıkar' kampanyası altında 28 Ocak Cumartesi günü Şirinevler Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Saat 15:00'te gerçekleşen eylemin konusu Uludere Katliamı, Hrant Dink davası ve kıdem tazminatı fonu yasası idi. Basın açıklaması metninde üzeri örtülmeye çalışılan Uludere katliamına uzun uzun değinildi. Basın metninde Hrant Dink cinayetine de yer verildi. 5 yıldır sürmekte olan Hrant Dink davasının suçlularının hiçbir ceza almadan serbest bırakıldığı, demokrasi mücadelesi verenlerin Hrant için adalet istediği ifade edildi. Açıklamada kadın cinayetleri ve kıdem tazminatı da yer tuttu.

Eyleme basının ve etraftakilerin ilgisi yoğundu. Eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı ve şu sloganlar atıldı: 'Uludere halkı yalnız değildir', 'Hrant için adalet için', 'Faşizme inat kardeşimsin Hrant', 'Biji biratiya gelan, yavaşın halkların kardeşliği', 'Savaş değil eğitime bütçe, savaş değil sağlığa bütçe', 'GSS yasası iptal edilsin', 'Zam zulüm işkence işte AKP'.

Kıdem tazminatı için imza kampanyası

Kıdem Tazminatının Gaspına Karşı Sen de Bir Ses Çıkar' kampanyası kapsamında başlatılan imza kampanyası kapsamında ise Bahçelievler HDK olarak 4 Şubat Pazar günü Şirinevler yürüyüş yolunda imza standı açıldı. İmza kampanyasına halkın ilgisi ise yoğun oldu. Bahçelievler HDK bileşenleri, bu stantta 12 Şubat'ta "Kıdem Tazminatının Fona Devredilmesi ve Genel Sağlık Sigortası" başlığı ile yapılan panelin duyurularını da dağıttılar.

Ayrıca panel duyurusu için Yenibosna Doğu Sanayi bölgesinde bulunan işçi havzalarında duyuru ve bildiri dağıtımı yapıldı. Yaklaşık 1000 adet bildiri ve

davetiye dağıtıldı.

Hey Tekstil işçilerinin dayanışma konseri

21 Nisan günü ise 75 gün önce işten atılmış olan Hey Tekstil işçilerinin organize ettiği dayanışma

etkinliğine katıldık. Etkinlik Küçükçekmece'de Halkalı Burcu Düğün Salonu'nda gerçekleştirdi. ÖDP, EMEP, Alnteri, İşçi Cephesi, HDK 3. Bölge, Atılım Gazetesi de destek mesajlarını gönderdiler.

Açılış konuşmasını Hey Tekstil işçilerinden bir arkadaş gerçekleştirdi. Daha sonra sahneye Grup Emeğe Ezgi, Erdoğan Emir ve Kutup Yıldızı çıktı. Bu bölümden sonra CHP Milletvekili Süleyman Çelebi söz aldı ve Hey Tekstil işçilerinin onurlu direnişini selamladıklarını, aynı direniş çöşkusuyla Taksim alanında olmak gerektiğini vurguladı.

Sahneye Aynur Güneş ve Grup Adalılar'ın çıkmasından sonra HDK adına Blok 3. Bölge Milletvekili Levent Tüzel bir konuşma yaptı ve Hey Tekstil işçilerinin mücadelesini selamladığını söyledi. Etkinlik İlkay Akkaya konseriyle sonra erdi. Etkinliğe yaklaşık 200 kişi katıldı.

Yenibosna Mayıs'ta Yaşam'dan Komünistler

Maltepe HDK'den zamlara karşı yürüyüş

Maltepe HDK bileşenleri son günlerde birbiri ardına yapılan elektrik ve doğalgaz zamlarına karşı Maltepe Beşçeşmeler Meydanı'ndan Maltepe Meydanı'na bir yürüyüş gerçekleştirdi. ‘AKP zamdır zulümdür / Zamlara direneceğiz’ yazılı pankartı taşıyan grup adına açıklamayı Zabıt Vurdu okudu.

Vurdu, basın açıklamasında AKP'nin emperyalist efendilerine 'bizi süpürüp atmayın kullanın' diye yalvardığını, son yapılan zamlarla birlikte halka karşı ne kadar acımasız olduğunu gösterdiğini söyledi.

İzmir’de deri işçilerinin HDK çalışması

İzmir’de yerel ayaklar içerisinde yer aldığımız HDK ana hatlarıyla bir eylem birliği platformu çerçevesinde faaliyetlerini sürdürüyor. Çeşitli komisyonlara ayrılarak faaliyetlerini yürüten HDK, bir yandan da il ve ilçe meclislerini oluşturmaya çalışarak, ilçeler bazında halk toplantıları yaparak çalışma gruplarını güçlendirmeye çalışıyor. İl yürütmesi ise tüm yerel faaliyetlerin takibini yapıp koordinasyon sağlayarak aylık olağan toplantılarını yapmaya devam ediyor. HDK İzmir il yürütmesi aynı zamanda siyasal gündemlerle ilgili çeşitli yürüyüşler ve basın açıklamalarını organize ediyor.

Biz Deri Tekstil ve Kundura İşçileri Derneği olarak kendi çalışmalarımızın yanı sıra, HDK’nin Emek Çalışma Grubu içerisinde aktif olarak derneğimizi temsil ediyoruz ve üyelerimizle ortak tüm faaliyetlere katılmaya gayret ediyoruz. Aynı zamanda çeşitli gündemlerle ilgili farklı farklı ilçelerde de olsa, eylem ve etkinliklere katılmaya gayret ediyoruz.

HDK il yürütmesinin en son yapılan toplantısından edindiğimiz izlenimlere göre, ilçe ve mahallelerdeki meclislerin oluşturulmasındaki zorluklar ve buralardaki faaliyetlerin istenilen düzeyde organize edilememesi dikkat çekiyor. Daha çok Buca ve Çiğli ilçelerinin çalışmalarının öne çıktığı anlaşıyor. Yerel ölçekteki çalışmalarda ise HDK’nin kimi bileşenlerinin diğer bileşenlerden bağımsız çalışmalar yürüttüğünü dile getirenler de oldu.

Biz dernek olarak gerek kıdem tazminat hakkının gaspına karşı ülke çapında başlatılan imza kampanyasına katılarak; gerekse de direnişteki işçilerin çeşitli dayanışma etkinliklerine katılarak emek komisyonu içerisinde almış olduğumuz sorumlulukları yerine getirmeye devam ediyoruz.

Kıdem tazminatının gaspına karşı imza kampanyası

Merkezi kıdem tazminatı kampanyasına paralel olarak, İzmir HDK Emek Komisyonu da 8 Ocak'ta başlatmış olduğu kampanyayı 29 Şubat'ta sonlandırdı. Biz de deri işçilerinin merkezi olarak bilinen Kapılar'daki dericiler kahvesinin önünde ellerimizde imza föyleri ile imza topladık. Yoğun ilginin olduğu bu etkinlikte hem kıdem tazminat hakkının ne olduğunu anlattık, hem de derneğimizin yapmış olduğu faaliyetleri anlatma fırsatı bulmuş olduk. Yaklaşık 1000 bildiri ve 100 afişin kullanıldığı söz konusu kampanyada, kampanyanın içeriginden çok, deri işçilerinin çoğunluğunun karşı karşıya bulunduğu işsizlik, ücretlerin düşüklüğü gibi sektörün somut sorunlarını ve deri işçilerinin çalıştıkları işyerlerinde uğramış oldukları haksızlıkları dile getirdildi.

Dericiler kahvesi önünde öğlen arası kalabalığın yoğun olması nedeniyle uzun yıllardır bizi tanıyan deri işçileri imza vermekten çekinmedikleri gibi, çekimser davranan veya imza vermeyenlere karşı da bizlere yardımcı oldular. Tek bir öğlen arasında topladığımız 200'e yakın imzanın yanı sıra, imza veren deri işçilerinin yansının da telefon numaralarını aldık.

Ayakkabıcılar sitesinde masa açma imkanımız olmadığı için sembolik de olsa afiş ve bildiri kullanarak tanıdık atölyelerden imza topladık

veya imza föyleri bıraktık. Söz konusu kampanya çerçevesinde başka birçok bileşenden daha aktif bir çalışma yürüterek bu kampanyanın derneğimizin güçlenmesine hizmet etmesini sağlamış olduk.

Direnisteki işçilere destek

HDK İzmir bileşenleri 204 günü aşkın süredir direnişlerini sürdüren Savranoğlu deri işçilerinin direnişine destek vermek amacı ile 60 kişinin katılmış olduğu bir eylem gerçekleştirdi. Menemen tren istasyonunda buluşularak Çarşı esnafına ve Menemen halkının yanı sıra direnişin yapıldığı fabrikaya yakın bölgede bulunan Roman mahallesinde bir saati bulan bir yürüyüş gerçekleştirdi. Özellikle Roman mahallesinde kadınların zafer işaretleri yaparak ve zılgıtlar atarak büyük ilgi gösterip, destek vermeleri görmeye değerdi. Çarşı esnafının ve Menemen emekçi halkının alkışlarla destek verdiği eylem Savranoğlu Deri Fabrikası'na yöneldi. Fabrikanın önüne geldiğinde hem direnişi işçiler tarafından hem de HDK heyeti tarafından dayanışma sloganları atılarak büyük bir coşku ile karşılandık. Burada yapılan konuşmalarda direnişin simgesi haline gelen Savranoğlu işçilerinin morallerinin son derece yüksek olduğunu gördük.

Bu eylemin yanı sıra, üç farklı iş kolunda direnişte bulunan Savranoğlu, Billur Tuz ve Hugo Boss işçileri ile dayanışma gecesine emek komisyonu ile birlikte katıldık. Çiğli’de bir düğün salonunda gerçekleşen geceye yaklaşık 600 kişi katıldı. İzmir’de bulunan hemen hemen tüm siyasi çevrelerin yanı sıra birçok sendika ve kitle örgütünün de destek verdiği gece oldukça coşkulu geçti. Sendika başkanlarının yanı sıra direnişteki işçilerin konuşmalar yaptığı etkinlikte, direniş çadırlarında ve fabrika önlerinde çekilen videolar ve slaytlar gösterildi. Halk oyunlarının yanı sıra bağımsız sokak tiyatrolarına da emek sermaye çelişkisi hakkında çeşitli oyunlar oynayarak büyük ilgi ve alkış topladılar. Bunun yanı sıra, kadın direnişçilerin küçük çocukları ile geceye katılmaları ise, duygulu anlar yaşanmasına neden oldu. Direnişteki işçilere gıda ve erzak yardımının da yapıldığı gecede satılan biletlerle maddi dayanışma da gerçekleştirildi.

Biz Deri, Tekstil ve Kundura işçileri Derneği olarak kendi faaliyetlerimizin yanı sıra sınıf dayanışmasının güçlenmesi ve büyütülmesi için dün nasıl bu çabayı ve çağrımızı yükseltiysek, bundan sonra da daha güçlü bir şekilde aktif olarak tüm gücümüzle bu çağrıyı yükseltmeye devam edeceğiz.

İzmir’den Deri Tekstil ve Kundura İşçileri

KÖZ okuru bir deri işçisinden...

Deri Tekstil Kundura İşçileri Derneği üyeleri olarak, HDK’nin kıdem tazminatının gaspına karşı başlattığı “Sen de Bir Ses Çıkar” kampanyası çerçevesinde Basmane Kapılar ve Işıkkent Ayakkabıcılar Sitesi’nde afiş çalışması yürüttük.

Derneğimizin bileşeni olduğu HDK Emek Komisyonu’nda alınan karar doğrultusunda, “Kıdem Tazminatının Gaspına Karşı Sen De Bir Ses Çıkar” sloganının yer aldığı afişlerden 70’ini Basmane’de, 30 tanesini ise Ayakkabıcılar Sitesinde işçilerin yoğun olarak geçiş yaptığı bölgelerde kullandık.

Bunun yanı sıra kampanyaya ilişkin çıkan bildirilerden Dericiler Kiraathanesi önünde dağıtarak, konuya ilişkin başlatılan imza kampanyası için de imza topladık. Yine Işıkkent’te tanıdığımız kimi atölyelere imza föyleri bıraktık. Afiş çalışması sırasında işçilerin tepkileri olumluydu. Faaliyetler süresince yoğun olarak Derneğimizin tanıtımını yapma fırsatı da bulduk.

İzmir’den KÖZ Okuru Bir Deri İşçisi

Özgür Yaşam, kadınlar için eşitlik ve özgürlük istedi

Özgür Yaşam Derneği Kadın Komisyonu, 2012 8 Mart'ı sürecinde yeniden örgütlenerek kadınların somut taleplerini etkinliklerle ve eylemlerle gündemine taşıdı.

3 Mart Kadın Komisyonu Etkinliği

Özgür Yaşam Kadın Komisyonu, 8 Mart hazırlıkları sürecinde, 3 Mart'ta bir etkinlik gerçekleştirdi. Etkinliğe katılan bütün kadınlar söz alarak kendi somut sorunlarını dile getirdi ve komisyonun çalışma ve etkinliklerine ilişkin önerilerde bulundu. Kadınların meslek edinmesine yönelik çalışmalar; sanat, sinema, müzik ve dans alanlarına ilişkin etkinlikler; kadınların tarihsel ve güncel sorunlarını konu alan söyleşiler düzenlenmesine yönelik öneriler geldi. Bu öneriler doğrultusunda kadın komisyonunun iki üyesinin sunum yapacağı kadın ve siyaset konulu söyleşi 23 Mart Cuma günü gerçekleştirilecek. Etkinlik güzel bir müzik dinletisi ve halaylarla devam etti.

Komisyon üyesi kadınlar 8 Mart'ın bir mücadele günü olduğunu da unutmayarak İzmir'de örgütlenen eylemlerin bazılarına katıldı. İzmir'de 8 Mart eylemleri 5'e bölündüğü için bu eylemlerin tamamına katılmak mümkün olmadı.

Özgür Yaşam Kadın Komisyonu HDK Kadın Meclisiyle birlikte “Kadınlar için Özgürlük!” istedi

4 Mart Pazar günü HDK Kadın Meclisi tarafından Gündoğdu'da örgütlenen 8 Mart eylemine katılan Özgür Yaşam Kadın Komisyonu, “Kadınlara; evde, işte, okulda eşitlik. Eşitlik için özgürlük!” pankartı ile alanda yerini aldı. Önce, toplanma yeri olan Cumhuriyet Meydanı'nda toplanarak Gündoğdu Meydanı'na yüründü. Gündoğdu Meydanı'nda gerçekleşen mitingde tertip komitesi adına Neşe Dilek Bakış konuşma yaptı. Konuşmasında kadına yönelik şiddetin, kadın cinayetlerinin, taciz ve tecavüzlerin, yok saymaların, işten atılmaların, savaşın yoksulluğun, adaletsizliklerin dayatıldığı bir 8 Mart'ta daha eşitlik, özgürlük, barış, adalet yaşam hakkı ve demokrasi taleplerini dile getirdi. “Biz kadınlar tüm baskı ve saldırılara karşı özgürlük, adalet, eşitlik, barış, yaşam hakkı ve demokrasi taleplerimizden hiç vazgeçmedik. Nasıl ki 8 Mart günü dokuma işçisi kadınların verdikleri mücadele sonucu tarihe kazınmışsa biz de mücadelemizi tarihe yazacağız. Kadınların kurtuluşunu kendi

elleriyle sağlayacağı günleri birlikte kuracağız” sözleriyle konuşmasına son verdi.

Ortak açıklamanın Türkçe ve Kürtçe okunmasının ardından BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, BDP MYK üyesi Mukaddes Kubilay, BDP PM üyesi Yıldız Çelik, HDK Kadın Meclisi üyeleri, Barış Anneleri, Savranoglu Deri Fabrikası, Billur Tuz ve Hugo Boss fabrikalarında direnişte bulunan kadınlar sahneye çıkarak kadınları selamlayıp ellerindeki karanfilleri kadınlara attılar.

BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel kadınların mücadelesinin tek bir güne sığdırılmayacağı ve kadınların tek sorununun “kadın sorunu” olmadığının altını çizerek konuşmasına başladı. Eylemlerin bölünmesini eleştiren Tuncel, birleşmek gerektiğinin altını çizdi. Ülkede cezaevlerinde işkenceler devam ederken, savaş koşulları devam ederken, kadınların tek sorununun kadın sorunu olamayacağını vurguladı. Pozantı Cezaevi'nde yapılan cinsel istismarı, Aliğa'da yeni açılan cezaevine nakledilen tutuklu kadınlara uygulanan şiddet, işkence ve tacizi, N.Ç. davasını ve Adıyaman'da evlere konan çarpı işaretlerini anımsatan Tuncel bunların hepsinin kadınların sorunu olduğunun ve faşizmi anımsattığının altını çizdi:

“Biz bir günün değil her günün istiyoruz ve bunu mücadele ederek kazanacağız. Biz kadınlar özgürleşerek erkekleri de özgürleştireceğiz. Egemenlerin istediği, kadınların sadece geleneksel rollerle uğraşması, biz bunu reddediyoruz... Bizim her konuda söyleyecek sözümüz var. Sadece kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddet değil gündemimiz. Biz kadınların Türkiye siyaseti hakkında sözü var. Sanat hakkında sözümüz var.”

Tuncel sözlerine kardeşlik köprüsünün Ege'den kurulması gerektiğini söyleyerek konuşmasına Kürtlerin bugünkü somut sorunlarını ele alarak devam etti: “Gelen her iktidar Kürtleri yok saydı. AKP, CHP ve MHP artık Kürt yok

İş güvencesi için birleşik mücadele olanakları

Herkese Sağlık Güvenli Gelecek Platformu, Taksim'de İstanbul Barosu Orhan Adil Apaydın Salonu'nda kıdem tazminatı ve iş güvencesi ile ilgili bir forum gerçekleştirdi. 29 Ocak tarihinde, saat 11:30-16:30 arasında iki oturum olarak gerçekleştirilen foruma, kimi siyasetlerden ve kitle örgütlerinden 60 kişilik bir katılım sağlandı.

Forumda yer alan konuşmacılar ise şunlardı Atilla Özsever, İrfan Kaygısız (Birleşik Metal-İş Uzmanı), Nilgün Şahinkaya (Çağdaş Hukukçular Derneği Emek Komisyonu) ve Mehmet Akyol (İşviçre Tekstil Sendikası) idi. İlk oturumda konuşmacılar sunum yaptı; ikinci oturum ise 'Birleşik Mücadele Olanakları' başlığı altında forum biçiminde gerçekleştirildi.

Etkinliğin başında moderatör Hüseyin Demirdizen kısa bir konuşma ile şunları ifade etti:

"Uzun zamandır emeğimize, sağlığınıza ve eğitimimize dönük saldırılar derinleşerek devam ediyor. Kentsel dönüşüm adı altında yerleşim alanlarımıza da saldırılar sürüyor. Bir yandan HES saldırılarıyla köylüler topraklarından koparılıyor, bir yandan da nükleer santraller sağlığınıza ve çevreyi tehdit ediyor. Bugünlerde ise sermaye ve onun hükümeti AKP, işçi sınıfının kazanılmış bir hakkı olan kıdem tazminatını kaldırarak oluşturacakları bir fona devretmeyi gündeme getiriyor, bu şekilde işçi sınıfını ve emekçileri bütünlüklü bir saldırıyla karşı karşıya bırakıyor. Bu saldırıların püskürtülmesi de ancak bütünlüklü bir mücadeleyle sağlanabilir."

Daha sonra ilk konuşmacı Atilla Özsever'e sözü bıraktı. Özsever krizlerle bugünlere nasıl gelindiğini anlattı. AKP hükümetinin 'ustalık dönemi' dediği bu dönemde ise sermayenin esnek ve kurlsız çalışmanın önünde engel olan ne varsa bunları ortadan kaldırmak istediğini, Çalışma Bakanı Faruk Çelik'in Ulusal

İstihdam Stratejisi diye kamuoyuna sunduğu bu politika ile kıdem tazminatını ortadan kaldırarak sermayenin elini daha da güçlendirmeye çalıştığını ifade etti. İkinci olarak ise İrfan Kaygısız konuştu, sendikalarla ilgili yasal değişikliklerden ve kıdem tazminatı fonundan bahsetti. Kaygısız, kıdem tazminatının fona aktarılmasına işverenlerin de karşı çıktıklarını, onların kıdem tazminatını 30 gün yerine 15 güne indirmek istediklerini belirtti. Üçüncü konuşmacı ÇHD Emek Komisyonu'ndan Av. Nilgün Şahinkaya oldu. Şahinkaya, esnek çalışma ve kıdem tazminatı üzerinde durdu. Son konuşmacı ise İşveç Tekstil Sendikası'ndan Mehmet Akyol oldu. Akyol, Türkiye'deki kıdem tazminatı ile Avrupa'daki kıdem tazminatı uygulamalarını kıyaslayarak konuşmasına başladı. Bugün işçilerin elinden alınmak istenen kıdem tazminatı hakkına sahip çıkmamız gerektiğini ifade etti.

Daha sonra ilk tura yarım saat ara verildi. Saat 14:00'de ikinci oturum başladı.

'Birleşik Mücadele Olanakları' forumunda salonda söz alan kimi konuşmacılar '89 bahar eylemlerinin ve Zonguldak direnişinin bir dönüm noktası olduğunun altını çizdi. Başka bir konuşmacı ise Zonguldak madencilerinin, Mengen'den neden döndüklerini de sorgulamak gerektiğini belirtti. Tekel direnişinin de olumlu ve olumsuz yönlerinden bahsedilen konuşmalar oldu. Olumlu değerlendirenler; Tekel direnişine katılan Türk, Kürt ve farklı kökenden işçilerin, sınıf bilinci etrafında kardeşçe mücadele verdiklerini ifade ettiler.

Olumsuz yönüyle değerlendirenler; Tekel direnişinin yenilgiyle sonuçlandığını, bunun nedeninin ise Tekel işçilerinin üretimden gelen güçlerini kullanarak fabrikalarında direnmek yerine Ankara'nın göbeğine çadır kurduklarını ve bunun da sonuç alıcı bir eylem tarzı olmadığını ifade ettiler. Başka bir konuşmacı

diyemiyor, Kürtler var diyorlar ama haklarını saymıyorlar. Sorunun çözümü ve barışın tek şartı müzakeredir. Sayın Abdullah Öcalan üzerinde 7 ayı aşkın süredir devam ettirilen tecrit, barış koşullarını ortadan kaldırıyor. Bu tür yöntemler çözüm değil; aklınızı başınıza devşirin. Kürtlere medeni değilsiniz diyenlerin önce dünya medeniyetlerine bakıp Kürt sorununu çözmek için sorunun muhatapları ile masaya oturması gerekir. Dünyaya bakın ve biraz medeniyet öğrenin. Buna benzer sorunları olanlar nasıl çözdüyse siz de dünyadaki örneklerle bakın ve öyle çözün. Çözüm için bir halkın 'önderim' dediği kişinin özgür olması gerekiyor. Barışın tesisi Sayın Öcalan'ın özgürlüğüyle olacaktır. Biz bunu savunuyoruz dünyada da bu böyle olmuştur."

Tuncel'in konuşmasının ardından Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) Çocuk Halk Oyunları Ekibi halk oyunları gösterisi sunarken, son olarak sahneye MKM müzik gurubu çıktı. Miting, halaylar ve türküler ile son buldu.

Özgür Yaşam Kadın Komisyonu, yürüyüş güzergâhında ve miting alanında “Eşit İşe Eşit Ücret”, “Jin Jîyan Azadi”, “Kadın Olmadan Devrim Olmaz Devrim Olmadan Kadın Kurtulamaz”, “Cinsel, Ulusal, Sınıfsal Sömürüye Son”, “Eşitlik Kardeşlik Kürt Ulusuna Özgürlük” sloganlarını attı.

Kadının Kurtuluşu İnsanlığın Kurtuluşudur!

İzmir'den Komünistler

İş güvencesi için birleşik mücadele olanakları

ise AKP hükümetinin, Taşeron İşçi Dernekleri'ne nasıl yaklaştığını anlattı. Çalışma Bakanlığı'nın 7 bin üyesi bulunan taşeron işçileri, derneklerini Ankara'ya çağırarak bu derneklerle görüşüğünü, bu derneklerin başındakilerin büyük oranda AKP eğiliminde kişiler olduğunu belirtti.

Bu kısımda bizden de bir yoldaş konuştu: "Esenyurt'taki Deri Kundura ve Tekstil İşçileri Derneği'nden bu etkinliğe katıldım. Birleşik mücadelenin olanaklarını konuşuyoruz. Bu platform 2007 yılının son aylarında GSS'ye karşı kurulmuştu. O zaman birçok meslek örgütü, sendika, siyasi partiler ve örgütler bu platformda yer alıyorlardı. 13-14 Mart'ta Taksim'de kitlesel ve coşkulu yürüyüşler yapıldı. Cerrahpaşa Hastanesi'nden Saraçhane'ye yüründü fakat tam da 1 Mayıs günü bir taraftan GSS mecliste kabul edilirken aynı gün sınır ötesi operasyonlar başladı. Geldiğimiz nokta itibarıyla baktığımız zaman HSGGP bu süreçten nasıl bir ders çıkartıyor?

Şimdi ise sermaye ve onun hükümeti AKP, işçi sınıfının kıdem tazminatına göz dikmiş durumda ve sadece bu alanda değil, kentsel dönüşüm adı altında, HES saldırıları ile vb. saldırıyor. Bir taraftan ise anayasa yapım sürecinde BDP'nin anayasaya Kürt halkının taleplerini yazdırma mücadelesine karşı AKP hükümeti azgınca saldırıyor. Bu durumda ne yapmamız gerekir? 'Aman bizim mücadelemiz işçilerin ekonomik talepleriyle ilgilidir. Kürt sorununu buna karıştırmayalım mı?' diyeceğiz yoksa saldırıya uğrayan bütün kesimlerle ortak bir savunma hattımı oluşturacağız?"

Yoldaşın yaptığı bu konuşmadan sonra konuşan kimi konuşmacılar HSGGP ile ilgili açıklamalarda bulundular. Forum, diğer görüşlerin ifade edilmesiyle sona erdi.

Esenyurt'tan Komünistler

Güney Kültür Merkezi 9. kuruluş yıldönümünü kutladı

Esenyurt'ta faaliyet sürdüren GKM, kuruluşunun 9. yılını Boy düğün salonunda yaptığı bir etkinlikte kutladı. Etkinliğin açılış konuşması Nazım Hikmet'in Hoşgeldin şiiri okunarak başladı ve GKM kısaca tanıtıldı. Ardından GKM'nin yaptığı çeşitli faaliyetler bir slayt gösterimiyle salondakilere sunuldu.

Slayt gösteriminin ardından siyasi süreçle ilgili şunlar söylendi: “2012 yılına, Devletin Uludere'de 35 Kürt köylüyü katletmesi ile girildi. Devletin Kürt halkına yönelik saldırısı bugün başlamış bir şey değildir. 1921'de Koçgiri'de başlayıp Şeyh Said ve Dersim katliamına uzanan bir süreçtir. Bugün ise hem askeri operasyonlarla hem de KCK operasyonlarıyla saldırılar sürmektedir. Bir taraftan da işçi ve emekçilere yönelik kıdem tazminatı ve GSS saldırıları sürmektedir. Bu saldırılara karşı birleşik bir mücadele vermek gereklidir.” Bunlar kürsüden ifade edilirken salonda 'Katliamcı Devlet Yıkacağız Elbet' sloganı atıldı.

Etkinlikte; başta kadınlar olmak üzere kadınların özgürlüğü için mücadele verilmesi gerektiği

ifade edildi. Daha sonra Güney Şiir Topluluğu; Nazım Hikmet'ten, Enver Gökçe'den ve Oktay Rifat'tan şiirler sundular. Grup İklim,Özgürlük Korosu ve Metin Kahraman birbirinden güzel türküleriyle ezgilerle ve marşlarla geceye katılan kitleyi coşturdular.

Güney Tiyatro Topluluğu da AKP'nin sanat ve kültüre bakışını, eleştirel bir tarzda ortaya koydu ve ilgiyle izlenen oyunlar sergilediler.

Saat 19:00'da başlayan ve 23:00'da sona eren geceye 400'ün üzerinde bir kitle katılım gösterdi. GKM'nin etkinliğinde; Esenyurt Halkevleri, Ezilenlerin Sosyalist Partisi, Örnek Mahallesi Tuncelileri, Erzincanlılar Demeği ve Mayısta Yaşam Kooperatifi'nin mesajları okundu.

Güney Kültür Merkezi'nin bu yıl düzenlediği kuruluş etkinliği daha fazla politik mesajların verildiği, işçilerin ve ezilenlerin dayanışmasını ve birliğinin öne çıktığı ve geceye katılımın görece daha kitlesel olduğu bir etkinlik oldu.

Esenyurt'tan Komünistler

Esenyurt'ta iş cinayetleri ve taşeronlaştırma tartışıldı

8 Nisan Pazar günü Esenyurt Deri Kundura ve Tekstil İşçileri Demeği'nde son günlerde yoğun olarak yaşanan iş cinayetleri, bu cinayetlerin önemli sebeplerinden olan taşeron çalışma sistemi ve güvencesiz çalışma konularının tartışıldığı bir panel gerçekleşti. Panele 20 kişi katılım gösterdi.

an oldukça örgütsüz ve dağınık olduğunu; güvencesiz çalışmanın işçi sınıfının bütün kesimlerine yayıldığını; mevcut sendikaların bu sorunlara çözüm olmadığını belirtti.

Daha sonra panelin soru-görüş bölümüne geçildi. Bu kısımda KöZ'den bir yoldaş da söz alarak görüş bildirdi:

“Esnek üretim adı altında özelleştirme, sendikasızlaştırma ve taşeronlaştırma sistemi Reagan ve Thatcher dönemiyle başladı. Asıl olarak da İngiltere'de 20 bin maden işçisinin örgütlülüğü dağıtılması ve maden sektörünün özelleştirilmesi dünya burjuvazisini cesaretlendirdi. Bu politikaları her yerde uygulamaya yöneldiler.

Aslında sermayenin işçi sınıfına, emekçilere ve ezilenlere bütünsel bir saldırısı söz konusu. Bu sağlık alanında GSS olarak yansıyor. Üretim alanında kıdem tazminatının gaspı ve başka saldırılar olarak... Kentsel dönüşüm adı altında emekçi mahallelerine dönük saldırılar...

İşçi sınıfının bugün neden örgütsüz ve güçsüz olduğunu anlamak için işçi sınıfının öncüleri olan sosyalistlere, devrimcilere yönelik saldırıları da unutmamak lazım. Ecevit, Avrupa Birliği Uyum Yasaları kapsamında 'cezaevleri sorununun çözülmesi şarttır' demişti ve çok geçmeden 20 cezaevine müdahale yapılarak buradaki devrimciler F tipi hücrelere dolduruldu.

Türkiye dünyada en gelişmiş 16. ülke olarak ileri ediyor. Ortadoğu ve Afrika'nın kimi ülkelerinde halk ayaklanmalarıyla iktidarlar devrilirken, Avrupa'nın birçok ülkesinde ekonomik krizler yaşanırken burjuvazi AKP hükümeti buraları örnek göstererek Türkiye'nin çok iyi durumda olduğunu söyleyerek geniş yığınları kandırıyor.”

Panel, paneli yöneten arkadaşın 1 Mayıs çağrısıyla sonlandırıldı.

Esenyurt'tan Komünistler

Son konuşmayı Gökkuşluğu Hareketi adına Bahadır Atan gerçekleştirdi. Atan konuşmasında işçi sınıfının şu

Kitle örgütleri deneyimlerini paylaşmak için biraraya geldi

2009'dan beri gerçekleşmeyen Kitle Örgütleri Koordinasyonu'nun 10. buluşması, 25-26 Şubat tarihlerinde İstanbul / Okmeydanı'nda gerçekleşti. Buluşmaya katılan yaklaşık 30 kurum çeşitli alanlardaki mücadele ve dayanışma deneyimlerini aktardılar ve kitle çalışmalarını ortaklaşarak güçlendirmenin imkanlarını tartıştılar.

10. Kitle Örgütleri Koordinasyonu Buluşması					
25 ŞUBAT CUMARTESİ	11:00-11:45	12:00-14:00	14:00-15:00	15:00-17:00	17:30-19:00
	Açılış ve Buluşma Yer: Anadolu'da Yaşam Kooperatifi	Deneyim Aktarımı Elenenler ve Bekleyenler: Katsayı, Şifre, KPSS'ye Karşı Öğrenciler ve Öğretmenlerin Mücadele Deneyimleri Yer:Anadoluda Yaşam Kooperatifi Forum İşçiler ve Sağlık Hakkı: İşçi Sağlığı için Emekçi Örgütlenmeleri Forumu Yer:Özgürlük ve Dayanışma Partisi	Yemek Arası	Çalışma Atölyesi Engelleri Aşmak: Eşitsizliklere Karşı Eğitimde Dayanışma Örnekleri Yer: Ezilenlerin Sosyalist Partisi Forum Kar Güvencesine Karşı İş Güvencesi: İş Güvenliği İçin Mücadele Forumu Yer: Özgürlük ve Dayanışma Partisi	Kurumların Tanıtımları Mücadele ve Dayanışmayı Dokuyanlar: Kitle Örgütleri Koordinasyonu'na Katılan Kurumların Tanıtımları Yer:Anadoluda Yaşam Kooperatifi
26 ŞUBAT PAZAR	11:00-11:50	12:00-14:00	14:15-15:00	15:00-17:00	17:30-19:00
	Kurumların Tanıtımları Mücadele ve Dayanışmayı Dokuyanlar: Kitle Örgütleri Koordinasyonu'na Katılan Kurumların Tanıtımları-2 Yer:Anadoluda Yaşam Kooperatifi	Forum Düzenin Enkazı Enkazın Düzeni: Van Depremi Forumu Yer:Halkevleri	Yemek Arası	Forum Deprem Bahanesiyle Gelen Yıkım ve Mahalleler: Kentsel Dönüşümde Ranta Karşı Mücadele Forumu Yer: Özgürlük ve Dayanışma Partisi	Kapanış ve Değerlendirme Saldırılarına Karşı Ortak Mücadele Hattını Örneğin Olanakları ve 11.Kitle Örgütleri Koordinasyonu Yer: Özgürlük ve Dayanışma Partisi

Kitle Örgütleri Koordinasyonu'nun 10. buluşması, 25-26 Şubat 2012 tarihlerinde Okmeydanı'nda gerçekleşti.

Kitle Örgütleri Koordinasyonu, Türkiye'nin birçok ilinde farklı alanlarda faaliyet gösteren ve sınırlı kaynaklar içerisinde çalışan kitle örgütlerini birbirleri ile rekabet etmek yerine dayanışma içinde bulunmaya teşvik eden bir iletişim ve dayanışma ağının adı. Bu vesileyle 2003'ten beri düzenli olarak bir araya gelen kurumlar, kitle örgütlerini buluşturan buluşmalar düzenliyorlar. Bir önceki buluşma olan 9. buluşma, 'Kitle Örgütleri ve Yerel Yönetimler' başlığını taşımış ve 2009'da gerçekleşmişti. 10. buluşma, uzun bir aradan sonra, 25-26 Şubat'ta gerçekleşti.

'Depremden Yıkımlara Saldınlar Karşısında Ortak Bir Savunma Hattının İmkanları' alt başlığını taşıyan 10. Kitle Örgütleri Koordinasyonu'nun iki günlük etkinlikleri, İstanbul / Okmeydanı'nda düzenlendi. 10. buluşmaya İstanbul'dan, İzmir'den, Diyarbakır'dan, Ankara'dan yaklaşık 30 kurum katıldı.

10. Kitle Örgütleri Koordinasyonu Buluşmasına Katılan Kurumlar

Anadoluda Yaşam Tüketim Kooperatifi (İstanbul) / Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu (İstanbul) / Bekiranlılar Derneği (İstanbul) / Beşçeşmeler Kültür ve Sanat Derneği (İstanbul) (BM Habitat AGFE / Boğaziçi Starbucks İşgalinden Öğrenciler (İstanbul) / Deri Kundura ve Tekstil İşçileri Derneği (İstanbul) / Deri, Kundura ve Tekstil İşçileri Derneği (İzmir) / Devrimci 78'liler Federasyonu (İstanbul) / DİKASUM (Diyarbakır) / Eğitim-Sen (İstanbul) / Eğitim Destek Evleri (Diyarbakır) / Ev Eksenli İşçiler Derneği (İstanbul) / Göç-Der (İstanbul) / GÜLDAM (İstanbul) / İmece Toplumun Şehircilik Hareketi (İstanbul) / Mag-Der (İstanbul) / Mayıs'ta Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi (İstanbul) / Mudanya Deniz Kültür Sanat Evi (Bursa) / Ortak Yaşam Kooperatifi (İzmir) / Özgür Yaşam Derneği (İzmir) / Tozkoparan Derneği (İstanbul) / Umut Kültür Derneği (Ankara) / Ümraniye Sosyal Dayanışma ve Eğitim Merkezi (İstanbul) / Yeni Kuşak Köy Enstitüleri Derneği (İstanbul)

10. Kitle Örgütleri Koordinasyonu'nun çağrı metninde bu buluşmanın önemli bir süreçte gerçekleştiği ifade ediliyordu:

“Emekçilerin haklarının gasp edildiği ve emekçilerin kurumlarının saldırı altında olduğu bir dönemde, dayanışmaya her zamankinden fazla ihtiyaç duyuyoruz. Bu nedenle 25-26 Şubat 2012 tarihinde İstanbul / Okmeydanı'nda, bu çağrı metninin altında imzası bulunan kitle örgütleri olarak, Kitle Örgütleri Koordinasyonu Buluşması adı altında kitle örgütlerinin dayanışma ve mücadele deneyimlerini aktarılacağı bir etkinlik düzenliyoruz.

Emekçiler arasında dayanışmayı güçlendirmeye çabalayan kurumların bu amaçlarına ancak kendi aralarındaki dayanışma bağlarını sıkılaştırarak ve deneyimlerini paylaşarak ulaşabileceğine inanıyoruz. Deneyim aktarımı ve ortak çalışmalar yapmanın imkânlarını artırmak için kitle örgütlerinin faaliyet alanlarına ilişkin panellerin, çalışma atölyelerinin düzenlendiği Kitle Örgütleri Koordinasyon Buluşmaları adında iki gün süren etkinlikler organize ediyoruz.

10. Kitle Örgütleri Koordinasyonu Buluşması'nın örgütleyicisi olan kurumlar; depremlerle, yıkımlarla emekçilerin konut haklarının tehlike altında olduğu; güvencesizleştirme, kıdem tazminatı yasaları ile emekçilerin haklarının gasp edildiği; şifrelerle, katsayılarla, eleme sınavlarıyla, KPSS ile eğitim hakkının engellendiği bir süreçte, bu alanlarda çalışma yaratan kurumları saldırılara karşı dayanışma ve mücadele deneyimlerini aktarmaya çağınıyoruz.

25-26 Şubat'ta gerçekleşecek 10. Kitle Örgütleri Koordinasyonu Buluşması'nda 'iş sağlığı –iş güvencesi', 'eğitim', 'deprem – kentsel

dönüşüm' ve 'güvencesiz çalışma' alt başlıkları altında, saldırıların çeşitlendiği ve arttığı bu süreçte dayanışmayı yükseltmek ve mücadeleyi ortaklaştırmak için olanakların tartışılacağı, deneyimlerin aktarılacağı çalışma atölyeleri ve forumlar düzenlenecek.”

10. Koordinasyon'un örgütleyicisi kurumlar ise şunlar oldu:

Anadoluda Yaşam Tüketim Kooperatifi (İstanbul), Deri Kundura ve Tekstil İşçileri Derneği (İzmir), Devrimci 78'liler Federasyonu (İstanbul), Mayıs'ta Yaşam Eğitim ve Dayanışma Kooperatifi (İstanbul), Mudanya Deniz Kültür Sanat Evi (Bursa), Ortak Yaşam Kooperatifi (İzmir), Özgür Yaşam Derneği (İzmir), Umut Kültür Derneği (Ankara).

KöZ'ün arkasında duran komünistler olarak, içinde çalıştığımız kurumları güçlendirmek için Kitle Örgütleri Koordinasyonu'ndan azami faydayı sağlamaya çalıştık. Kitle Örgütleri Koordinasyonu kapsamındaki etkinliklere iki gün boyunca kurumlarda faaliyetlere katılan yeni insanlar katmaya gayret ettik; buluşmalara gelen her kurum ile yoğun bir temas sağlamaya çalıştık.

Birinci gün etkinlikleri

10. Kitle Örgütleri Koordinasyonu 25 Şubat Cumartesi günü Okmeydanı'nda Anadolu'da Yaşam Tüketim Kooperatifi'nde açılış ve kitle örgütleri koordinasyonunun tarihçesini ve amacını anlatan bir sunumla başladı.

İlk günkü etkinliklerde, 'Elenenler ve Bekleyenler: Katsayı, Şifre, KPSS'ye Karşı Öğrenciler ve Öğretmenlerin Mücadele Deneyimleri' başlıklı deneyim aktarımı; 'İşçiler ve Sağlık Hakkı: İşçi Sağlığı İçin Emekçi Örgütlenmeleri' başlıklı forum; 'Engelleri Aşmak: Eşitsizliklere Karşı Eğitimde Dayanışma Örnekleri' başlıklı çalışma atölyesi; 'Kar Güvencesine Karşı İş Güvencesi: İş Güvenliği İçin Mücadele' başlıklı forum gerçekleştirildi. İlk günün sonunda 'Mücadele ve Dayanışmayı Dokuyanlar: Kitle Örgütleri Koordinasyonuna Katılan Kurumların Tanıtımları' başlıklı kurum tanıtımında, Diyarbakır Kadın Sorunlarını Araştırma ve Uygulama Merkezi, Diyarbakır Eğitim Destek Evleri ve İstanbul Maltepe'de bulunan Yeni Kuşak Köy Enstitüsü Derneği'nin tanıtımları yapıldı.

'Elenenler ve Bekleyenler: Katsayı, Şifre, KPSS'ye Karşı Öğrenciler ve Öğretmenlerin Mücadele Deneyimleri' başlıklı deneyim aktarımında eğitim sistemindeki adaletsizliklere karşı mücadele yürüten kurumların farklı illerde yürüttükleri mücadeleleri aktarıldı; bu mücadeleleri ortaklaştırmak için çeşitli öneriler yapıldı.

Eş zamanlı olarak gerçekleşen 'İşçiler ve Sağlık Hakkı: İşçi Sağlığı İçin Emekçi Örgütlenmeleri' başlıklı forumda ise deri işçilerinin meslek hastalıklarına karşı mücadele deneyimleri aktarıldı. Forumda aynı zamanda Özgür Yaşam Derneği'nden arkadaşların hazırladığı 'Ellerimizin Rengi' isimli film gösterildi.

Cemevinde yenilen yemekten sonra ise eş zamanlı olarak 'Engelleri Aşmak: Eşitsizliklere Karşı Eğitimde Dayanışma Örnekleri' başlıklı çalışma atölyesi ve 'Kar Güvencesine Karşı İş Güvencesi: İş Güvenliği İçin Mücadele' forumu gerçekleşti.

'Engelleri Aşmak' etkinliğinde Ataması Yapılmayan Öğretmenler Platformu, ataması yapılmamış öğretmenlerin eylemli mücadelesinin tarihini aktarırken Diyarbakır'dan gelen Eğitim Destek Evleri yürüttükleri eğitim dayanışması faaliyetini anlattılar. Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi ise yürüttüğü müfredat çalışması ve çalışma gruplarını anlattı; şubelerdeki yeni çalışma tarzının yarattığı etkiyi aktardı. Etkinlikte AYÖP ve Eğitim-Sen'in Mayıs'ta Yaşam Kooperatifi'nin farklı yerlerdeki eğitim dayanışması faaliyetine mekan sağlaması, Eğitim Destek Evleri ile kaynakların karşılıklı paylaşılması gibi çeşitli öneriler de tartışıldı.

İş güvencesi forumunda ise İzmir ve İstanbul'daki deri işçilerinin farklı, bağımsız çalışmaları aktarıldı. İstanbul ve İzmir'de Deri, Kundura ve Tekstil İşçileri Derneği adını taşıyan iki derneğin çalışmalarının nasıl ortaklaşabileceği forumda önemli bir yer tuttu. Aynı zamanda İzmir'deki

deri işçileri derneği, İzmir'deki HDK çalışmasını da detaylarıyla aktardılar.

Bu etkinliklerden sonra 'Mücadele ve Dayanışmayı Dokuyanlar' başlığı altında, Kitle Örgütleri Koordinasyonu'na katılan çeşitli kurumların tanıtımları gerçekleşti. Diyarbakır'dan DİKASUM kadınlarla yürüttükleri yardım faaliyetlerini, işlettikleri çamaşırhaneleri ve tandir evlerini anlatırken yine Diyarbakır'dan Eğitim Destek Evleri, yürüttükleri eğitim faaliyetlerden ve düzenledikleri diğer etkinliklerden bahsetti. İlk gün etkinlikleri, Yeni Kuşak Köy Enstitüleri'nin Köy Enstitüleri'nden TÖS (Türkiye Öğretmenler Sendikası) ve TÖDMF'e (Türkiye Öğretmenler Dernekleri Milli Federasyonu) ve sonrasında kadar uzanan emekçi öğretmenlerinin mücadelesini aktarmasıyla sona erdi.

İkinci gün etkinlikleri

İkinci gün etkinlikleri ise kentsel dönüşüm ve Van depremi forumları ile bir kapanış/değerlendirmeyi içerdi.

İkinci gün, 'Mücadele ve Dayanışmayı Dokuyanlar' başlığında gerçekleşen kurum tanıtımlarının devamıyla başladı. Devrimci 78'liler Federasyonu, 12 Eylül'ün yarattığı ve halen süren tahribatı anlatırken 12 Eylül davası için yürüttükleri mücadeleye destek çağrısında da bulundu.

Boğaziçi Üniversitesi Starbucks İşgali'nden bir öğrenci ise, üniversitedeki işgalin gelişimini ve öğrenciler arasındaki yarattığı hareketliliği anlattı. Yeni sona eren işgalin okulda alternatif bir alan yarattığı söylenirken aynı zamanda Boğaziçi Üniversitesi'nin ne kadar sözde özgürlükçü bir üniversite olduğunun da açığa çıktığı ifade edildi. Temel ihtiyaçlar için başlayan işgalin, öğrenciler arasında bir dayanışma imkanı yarattığı belirtildi.

Sabahki etkinlikten sonra ise 'Düzenin Enkazı Enkazın Düzeni: Van Depremi' başlıklı forum gerçekleşti. Forumda deprem sürecinde yapılan yardımlar ve devletin yarattığı sıkıntılar; göçmen depremedelerin şehirlerde yaşadığı sorunlar ve bu sorunlara dair neler yapıldığı aktarıldı ve önümüzdeki süreçte neler yapılabileceği tartışıldı. Forumda Bekiranlılar Derneği, Göç-Der, İstanbul Mag-Der (Mahalle Afet Gönüllüleri Derneği), Ortak Yaşam Kooperatifi ve Özgür Yaşam Derneği birer konuşma yaptılar. Konuşmalarda ortak nokta, Van depreminin İstanbul'da gerçekleşecek olası bir deprem için önemli dersler barındırdığı idi. Aynı zamanda depremi Van'da yaşamış veya deprem sonrasında yardım için Van'a giden kurum temsilcileri de kendi deneyimlerini ve

gözlemlerini de aktardılar.

Verilen öğle yemeği arasından sonra ise 'Deprem Bahanesiyle Gelen Yıkım ve Mahalleler: Kentsel Dönüşümde Ranta Karşı Mücadele' forumu gerçekleşti. Forumda farklı dernekler, farklı alanlarda yürüttükleri çalışmalardan edindikleri deneyimleri ve sorunları paylaşarak mücadelenin güçlendirilmesi adına neler yapılabileceği tartıştılar. Forum, Birleşmiş Milletler Zorla Ev Boşaltma ve Tahliyeler Üzerine Danışma Grubu'ndan (BM-Habitat AGFE) Cihan Uzunçarşılı Baysal'ın Ayazma üzerine sunumuyla başladı. Baysal, Ayazma örneği üzerinden kentsel dönüşümün farklı veçhelerini aktardı. Daha sonra ise GÜLDAM, İmece Toplumun Şehircilik Hareketi, İstanbul Mag-Der ve Tozkoparan Derneği, bu forumda söz alıp birer konuşma yaptılar. Forumda farklı yerlerdeki direnişleri ortaklaştırmannın olanakları tartışıldı ve Kitle Örgütleri Koordinasyonu'nun bunun için bir araç olarak kullanılması önerildi. Aynı zamanda mahallelerdeki kesimlerin kentsel dönüşüm konusunda bilgilendirilmesi için daha geniş katımlı etkinliklerin yapılması önerildi.

Değerlendirme ve kapanış

Kapanış konuşmasında iki yılın ardından yapılan 10. Kitle Örgütleri Koordinasyonu buluşmasının oldukça yakıcı bir ihtiyacı karşıladığını ve buraya katılan tüm kurumların bunu ifade ettiği dile getirildi. Aynı zamanda iki günlük koordinasyon toplantısının kısa bir özeti yapıldı. Ardından görüş ve değerlendirme bölümünde kurumlar koordinasyon buluşması hakkındaki değerlendirmelerini aktardılar.

Değerlendirmelerde yapılan ortak nokta, uzun bir aradan sonra kitle örgütlerinin böyle bir süreçte yeniden buluşmasının oldukça önemli olduğu ve burada birbiryle yakın temas kuran kurumların iş yapmasının önünde birçok fırsat doğduğu yönündeydi. Kurumlar; eğitim, iş sağlığı, deprem, kentsel dönüşüm gibi alanlarda deneyimlerini paylaşırken önümüzdeki süreçte ortaklaşa iş yapmak için çeşitli öneriler yaptılar ve bu önerileri tartıştılar.

Değerlendirmeye katılan kurumlar, yaz aylarından sonra daha güçlü bir Kitle Örgütleri Koordinasyonu örgütleme iradesiyle iki gün süren buluşmalardan ayrıldılar. Bu kurumlar, emekçilere ve kitle örgütlerine dönük saldırıların devam ettiği bu süreçte emekçiler ve kendi aralarındaki dayanışmayı büyötmeye devam edecekler.

İstanbul'dan Komünistler

Hasan Coşkun anısına düzenlenen Arap Baharı'nın Birinci Yılında Türkiye ve Ortadoğu'da Siyasal Durum Paneli

Hasan Coşkun yoldaşın anısına 17 Mart Cumartesi günü Taksim TMMOB'da "Arap Baharının Birinci Yılında Türkiye ve Ortadoğu'da Siyasal Durum" başlıklı bir panel gerçekleştirdik. Panele konuşmacı olarak Kenan Ulaş (DHF), İbrahim Varlı (Birgün Gazetesi Dış Politika Editörü), Hakan Dilmeç (Kaldıraç), Metin Kayaoğlu (Teori ve Politika) ve Çetin Eren (KÖZ) katıldı. Yaklaşık 3 saat süren panele 80 kişi katıldı.

Hasan Coşkun ve tüm devrim şehitleri anısına saygı duruşu ile Enternasyonal marşının okunmasından sonra panel moderatörü Hasan Coşkun'un hayatı boyunca yürüttüğü devrimci mücadelesini anlatan bir açılış konuşması yapıldı.

Birinci Tur Konuşmalar

Açılış konuşmasının arkasından ilk konuşmacı olarak söz **KÖZ** adına Çetin Eren'e verildi:

"Arap Baharı, finans kapitalin bunalımları ile ilişkilendirilmelidir. Bu durum bize üç şey göstermekte. Birincisi 90'ların sonunda finans kapitalin buhranını görebiliyoruz. Bunu kızışan emperyalistler arası rekabet olarak görebiliyoruz ki devletler daha agresif bir zeminde siyaset yapıyorlar. İkincisi bu bunalımın halk hareketlerini tetiklediğini görmekteyiz. Üçüncüsü ise bağımlı ülkelerdeki emekçilerin ayaklanmalarını görmekteyiz. Arap Baharı da bu çerçevenin bir parçasıdır. Biz KÖZ olarak, çıkan ayaklanmaların pozitif bir gelişme olduğunu altını çizmiştik. Ama şu hatırlatmayı yaparak: Bir devrimci parti olmadan bu ayaklanmalar hiçbir şeye hizmet etmeyecektir.Sol hareketler bu konuya ilişkin ne diyor? Bu tür eylemler hep coşku ile karşılanmıştır ve sol akımlar tarafından desteklenmiştir. Arap Baharı ortaya çıktığı hızla gündemden düştü ve bugün ise daha başka bir tartışma gündeme oturmuş durumda. Konuşulan ve tartışılan ise Libya ve Suriye'ye yapılan emperyalist müdahaleler ve bu müdahalelerin engellenmesi oldu. Emperyalistlerin böyle bir müdahalede bulunması bizim için şaşırtıcı değil çünkü ortada bir devrimci parti müdahalesi olmayınca emperyalistlerin müdahalesi son derece olasıdır.

Devrimcilerin sorması gereken soru, 'Arap Baharı'nı Türkiye'ye nasıl taşıyız?' olmalıdır. Düzen güçleri ise tam tersini soruyor. Örneğin AKP bir yandan Ortadoğu'da prim yapmaya çalışıyor, demokrasinin en büyük destekçisi benim diyor, bir yandan da Türkiye'de onlarca kişi her gün tutuklanıyor. Ayrıca emekçiler tarafından bir hareketin çıkmasını engellemeye çalışan bir CHP var ortada. AKP asıl sahici halk muhalefetini biçerken, CHP burjuva muhalefeti oluşturmaya çalışıyor. Peki o halde devrimciler ne yapmalı, muhalefet boşluğunu nasıl doldurmalı? Arap Baharı dendiği zaman genellikle Kürdistan'a bakıyoruz. Kürdistan'da zaten Arap Baharı öncesinde de bir hareket söz konusuydu. Bakmamız gereken yerler İstanbul, İzmir, Adana, Mersin'dir. Bizim Türkiye'de Arap Baharı nasıl ortaya çıkar diye bakmamız gerekir. Peki bunu nerede arayacağız?

Solun büyük bir kısmının işçi ve emekçi hareketinin zayıf olduğu yönünde bir tespiti var. Biz bunu doğru bulmuyoruz. Türkiye'de bir Arap Baharı'nı başlatacak güçler Newroz alanında görülmektedir. Newroz elbette Kürtlerin bayramı ama orada bulunan Kürtler esas olarak emekçilerdir, ezilenlerdir. Evet, Arap Baharı Türkiye'ye taşınabilir, böyle bir dinamik vardır. Bu potansiyeli Newroz alanlarında bulmak mümkündür. Emekçilerin ezilenlerin savunma hattını oluştururken Kürtler de dahil tüm emekçileri kucaklayacak şekilde büyütmeliyiz. Ancak o zaman ezilen ve emekçilerin hareketine yön verebiliriz."

KÖZ'den sonra **Birgün Gazetesi** Dış Politika Editörü İbrahim Varlı konuştu:

"Arap Baharı süreci Türkiye'ye ihraç edilebilir mi? Bu tartışılır, bölgede yaşananların siyasi konseptine bakmalıyız. Kuzey Afrika'dan başlayan olayları genel çerçevede ele alamayız. Her ülkenin kendi iç dinamikleri var. Tunus, Mısır, Libya ve Yemen'de patlak veren bu olayların sonucunda bölgede 2. Dünya Savaşı sonrası oluşan asker kökenli, Arap milliyetçisi iktidarlar tasfiye edilmek isteniyor. Bu iktidarların yerine ılımlı siyasal İslamcı ideoloji getirilmek isteniyor. Şu ana kadar bütün bu ülkelerde bu piyasaya eklenmiş İslamcı ideoloji iktidara gelmiştir. Arap Baharı ayrıca tüm Arapları kapsayan bir hareket değil, sadece Sünni Arapları kapsıyor. Süreç henüz tamamlanmış değil, bölgeden bir devrimci partinin yükselerek halk ayaklanmalarını konsolide ederek devrim mecrasına sürüklemesini temenni ediyoruz.. Bu yaşananların son halkası Suriye'dir. Suriye oldukça kozmopolit bir ülke. Suriye'nin düşmesi demek bir sonraki hamlenin İran olacağı anlamına geliyor. Emperyalist bir müdahaleye kesinlikle hayır dememiz gerekiyor, Suriye'de sosyalist komünist yapılar da var. Bu yapıların oluşturduğu bir cephe var, Suriye'de kalıvuşumuz bu cephe olmalı ve süreçte buradan müdahil olmalıyız."

İbrahim Varlı'dan sonra söz sırası **DHF** adına Kenan Ulaş'taydı:

"90'larla birlikte ABD'nin tek güç olması ve belli bölgelerde özellikle Balkanlar'da emperyalist politikalara engel teşkil edilecek politikaların ortadan kaldırılması söz konusuydu. Bu sürecin devamı olarak ABD'nin Ortadoğu ve Orta Asya ülkelerinin Hazar petrollerine bir şekilde ulaşması gerekiyordu. Bu açıdan en zayıf halka Afganistan'dı. Peşi sıra da Irak işgali geldi. Belli oranlarda bu ülkelerde istediklerini yapmış gibi görülse de bize göre başarısız olundu. Ciddi bir şekilde kazanımla çıkamadı. Bu süreçte ise renkli devrimler kendisini gösterdi. Arap Baharı konusunda, bir devrim tanımlaması kesinlikle yapmıyoruz. Bize göre emperyalizmin halk üzerinde uyguladıkları politikalar ve sonrasında halkın kendi yaşamını sürdüremez hale gelmesi ve sosyal patlamaların ortaya çıkmasıdır.. Sosyal taban ise halk kitlelerinden oluşmaktadır ve ilerici taleplere sahiptir. Fakat kendiliğinden gelişen bir hareketin ilerici addedilmesi için belli niteliklere sahip olması gerekir. Bu hareketlere yön veren herhangi bir komünist parti yoktur. Hedefleri noktasında ise emperyalizmi ülkeden def etmeye yönelik bir durum söz konusu değildir. Aynı zamanda gerici diktatörlere de böyle

bir yaklaşım yoktur. Bizim açımızdan özellikle Tunus ve Mısır'ı bu şekilde değerlendirmek gerekli. Ancak Libya ve Suriye biraz daha farklıdır. Libya'daki iktidar neoliberal politikalara uyumlu değildi ve ortadan kaldırıldı, benzer durum Suriye'de de yaşanacaktır. Kendi ülkemizde de yeniden yapılandırma durumunun yaşanmakta olduğunu düşünüyoruz. Bize düşen görev, buradaki tüm devrimci demokratik güçlerle birlikte bu emperyalist saldırıları püskürtecek bir yapılanmayı oluşturmak olduğunu düşünüyoruz."

DHF'nın arkasından söz sırası **Kaldıraç** adına Hakan Dilmeç'e geldi:

"Biz Chavez'e selam göndermiştik ve selam göndermeye devam ediyoruz. Bir değerlendirme yaparken genelleme yapıyor.

'Arap Baharı' tanımlamasını kullanırken tırnak içinde kullanıyorum. Orta Doğu'daki halk isyanlarına dair devrimci önderlik eksikliği büyük oranda kabul gören bir tespittir. Değerlendirmeye, biraz daha geriden başlamak gerekir. Sovyetlerin çöküşünden itibaren emperyalistleri ABD'nin liderliğinde tutan durum ortadan kalktı. Bununla birlikte, kapitalist-emperyalist sistemin 70'li yıllarda girdiği krizi aşmak için Reagan ve Thatcher dönemiyle birlikte neoliberal politikalar hayata geçirilmeye başlandı. 80'lerden itibaren bu politikalar dünyaya yayılırken elbette Ortadoğu'da da organize edilmeye çalışılıyordu.

Sovyetlerin çöküşü ile ABD'nin liderliği sorgulanmaya başlandı. Aynı zamanda emperyalist paylaşım savaşı değişik biçimler altında sürmeye başladı. Balkanlar coğrafyası bunun ilk görüldüğü yerd. Bize göre süreç, emperyalist güçlerin doğrudan yer alacağı 3. paylaşım savaşına doğru gidiyor ve bunun merkezi de bölgemizdir. Gerileyen bir ABD hegemonyası var, ancak askeri gücünü kullanarak bölgede hakimiyetini ve dünya egemenliğini kabul ettirmeye çalışıyor. İşgaller bunun için gerçekleştirildi.

Ancak, Irak ve Afganistan'da tam olarak istediğini elde edemedi. Bu süreçte ABD ya başarısızlığını kabul edecek ya da bu savaşı yayacaktı. Bölgedeki hakimiyetine engel olarak gördüğü İran'a karşı, 2005 yılından itibaren bir Sünni cephe çalışmasına başladı. Bugün ise sonuçlarını görüyoruz İran'a karşı geliştirilen bu çalışmaların.

Bu arada neoliberal politikalar hayata geçirilirken örneğin, Mısır'da 2008 yılında tekstil işçilerinin grevi olmuştu. Yani oralarda da devrimci sosyalist güçler, emekçi hareketleri var ve zayıf da olsa bir mücadelesi vardı. Türkiye'dekinden çok daha kötü şartlarda çalışan/yaşayan bir işçi sınıfı vardı. Biz 'Arap Baharı' konusunda Tunus ve Mısır'da yaşananlarla Libya ve Suriye'de yaşananların birbiri ile en ufak bir benzerlik taşımamaktadır. Tunus ve Mısır'da yaşanan, sömürü ve baskıya karşı kendiliğinden gelişen halk isyanları ayaklanmalarıydı. Emperyalist güçler, bu isyanları kontrol altına almak, yönlendirmek için çok uğraştlar.. Şimdilik başarılı olduklarını söyleyebiliriz, ancak süreç tamamen bitmiş de değildir. Başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalist güçler, buradan çıkardıkları deneyimlerle Libya, ardından Suriye'de müdahaleye giriştiler. Libya'da Kaddafi'nin öldürülmesi ile sonuçlanan emperyalist müdahalenin bir benzeri, şimdiki Suriye'de denlenmektedir. Suriye'de Beşar Esad, bir süredir, müdahaleyi önlemek için, emperyalistlerin istediği ekonomik politikaları hayata geçirmeye başlamıştı. Ancak, ABD için bu yeterli değildir ve İran'a saldırmak için Suriye'deki rejimin değişmesini istemektedir. Bu politikaları da ılımlı İslam üzerinden harekete geçirmeyi düşünüyorlar. Bunların yanında, Suriye'de işbirlikçi muhaliflerin dışında, hem emperyalist müdahaleye karşı çıkan hem de Esad rejiminin ekonomik ve siyasal baskılarına karşı mücadele eden sosyalist, ilerici bir muhalefete var. Ancak sesleri yeterince güçlü bir şekilde bize ulaşmıyor.

İslam, bölgede yeniden yorumlanıyor ve kapitalizmle uyumlu hale getiriliyor. Türkiye'nin bölgedeki rolü de oldukça açık, emperyalistlere taşeronluk ve tetikçilik yapmak. Bizim ülkemizde de neoliberal politikaların hayata geçmekte olduğunu görüyoruz. ABD Kasım 2011'de deniz aşırı ülkelere kara birlikleri göndermeme kararı aldı. Yani kara birlikleri Türkiye Cumhuriyeti, Suudi Arabistan, Katar, Mısır ordularıdır. S.Arabistan'ın 60 milyarlık silah anlaşmasını bunun üzerinden değerlendirmek gerekir.

Bölgede yeni savaşlar kundaklanmaktadır. Suriye ve İran'a dönük emperyalist müdahale, bölgede tüm güçlerin dahil olacağı bir savaşa dönüşme potansiyeli taşımaktadır. Bir taraftan da, bölge halkları artık eskisi gibi yaşamak istemediğini ortaya koymaktadır. Bölgemizdeki tüm savaşa, emperyalist müdahalelere karşı anti-emperyalist bir mücadele yakıcı bir ihtiyaçtır."

İlk turda son sözü **Teori ve Politika** adına Metin Kayaoğlu aldı:

"Öncelikle Arap Baharı denmesi konusunda KÖZ'e bir eleştirim olacak. Bahar sözünün kullanılması pek doğru değil. Bölgelerde hareketler olduğu açık, bir kargaşa var. Biz Kürdistan dışındaki topraklarda gerçek bir kargaşa yaşanmadığını düşünüyoruz. Bu devlet istikrarlı, güçlü ve bu istikrarı bozacak bir devrimci mücadeleye ihtiyaç var. Kendimize yönelik eleştirel bir tutum takınmamız lazım. Arap coğrafyasında gelişen olaylara ilişkin 2 temel yaklaşım var: simyacılık ve kimyacılık.

Bir takım devrim simyacıları var, 'Bir devrim dalgası başladı. Burada da ha oldu ha olacak' havasındalar. Devrimler oldu ve kapımıza dayandıysa, bu memlekette neden insanlar hala duruyor? Neden silahlarını hükümetlere yöneltmiyorlar? Bir de kimyacılar var. Bunlar karşı devrim kimyacıları. Bütün olanların emperyalistler tarafından gerçekleştirildiğini düşünüyorlar. Buradaki temel politik duruş statükonun muhafazasına yönelik oluyor. Bize göre bir kriz var, bu hareketler kendiliğinden patladı. Örgütlü özneler, bu hareketleri güdüler Bütün bu Ortadoğu ülkelerinde emekçi kitlelerinin ayaklanması durumu söz konusu.

Ama unutmayalım ki, Sovyetlerin yıkılması sürecinde de kitle ayaklanmaları yaşanıyordu. Fakat Türkiye'de böyle bir hareket yok, devlet güçlü. Türkiye'de devletin hareketini bozacak sadece Kürt hareketi var. Zayıf da diyemeyiz, böyle bir güç yok. Biz varız fakat biz bir varlık gösteremiyoruz.

KÖZ gazetesinde Chavez ve Kaddafi'yi kıyaslayan müthiş bir yazı yayınlandı, fakat ikisini de olumsuzlayan bir yazıydı. Biz bu yazıyı okuduk ve Kaddafi'nin de Chavez kadar anlamlı bir iş yaptığını düşündük.

Biz kitlelerle somut ilişkiler kurmalıyız, fakat mücadelenin ve başarnın Leninist bir örgütlenme kurarak yakalanacağını unutmamak gerekir."

Sorular ve Görüşler

Daha sonra dinleyicilere soru ve görüşlerini ifade etmeleri için süre verildi. Farklı siyasetler ve dinleyicilerin söz aldığı bu bölümde şu sorular soruldu:

- "Hakan Dilmeç Chavez'e selam gönderdi. Chavez'i hangi niteliklerinden dolayı destekliyorlar? Bu topraklarda Chavez gibi biri iktidara gelirse destekler mi?"
- "Metin Kayaoğlu'na: Suriye'de dış güce karşı taktik tutum alacak güçler var mı? Oradaki direnişçiler tekrardan neyi inşa edecekler? Bu kuyrukçu tutum olmaz mı?"
- "Türkiye'ye Arap Baharı sıcrasa böyle bir ayaklanmaya önderlik edecek parti var mı? Yoksa bunu yaratmak için ne yapmalıyız?"
- "Çetin Eren konuşmasında 'Arap Baharı'nı Türkiye'ye getirecek güç Newroz alanındaki emekçilerdir' dedi. Tüm konuşmacılar bu konuda ne düşünüyor?"Newroz'daki kitleyi 1 Mayıs'a taşımının olanakları mevcut mu, mevcut değilse bu olanağı yaratmak mümkün müdür?
- "ABD Afganistan'a yaptığı gibi Suriye'ye neden müdahale etmiyor?"
- "Luxembourgların katledilişinde sosyal demokratların rolü yok mudur?"
- "Metin Kayaoğlu'na sorum, Kemalistlerle devrimciler arasındaki çatışma ile Arap ülkelerindeki çatışma arasındaki paralellliği nasıl görüyoruz?"
- "SSCB'nin dağılmasıyla emperyalist saldırganlık arasındaki ilişki nedir?"
- "Metin Kayaoğlu, 'kargaşalar vardır, her şeye devrimci durum diyemeyiz' dedi. Devrimci durum nedir, kargaşa nedir? Aynı zamanda 'ülkemizde iktidara karşı sadece Kürt hareketi var' dedi, seçim sürecindeki Blok'u nasıl değerlendiriyor?"

İkinci Tur Konuşmalar

Dinleyicilerin soru ve görüşlerinden sonra ikinci tur konuşmaları için söz sırası tekrar konuşmacılara verildi. İkinci konuşmasında **Teori ve Politika** adına Metin Kayaoğlu şunları söyledi:

"Türkiye'de kendiliğinden güçlü bir hareket yok. Son 30 yılda da kendiliğindenlik üzerine dayanmayan devrimci öncülük oldu. Fakat bu başarısızlıkla sonuçlandı. 'Nasıl var etmeli'ye hiçbir cevabım olamaz, bütün bu faaliyetler bunun için var. Sihirli, iddialı cevaplarım yok.

Arap Baharı'nın Newroz'lar vasıtasıyla taşınması ve Newroz'daki kitlenin 1 Mayıs'a taşınması soruldu, biz buna katılmıyoruz. Kazlıçesme'deki kitle, Kürdistan'daki mücadeleye göbeğini bağlamış harekettir. . Biz bunu politik bir husus olarak tanımıyoruz. Bu kitle Kürt hareketinin dinamiğidir. Bu kitle 1 Mayısıara aynı nicelikle de gelmemektedir, gelmeyecektir de. Emek, Demokrasi ve Özgürlük Bloğu ise varlığını esas olarak Kürt hareketiyle bulmuştur.

Suriye'ye neden hala müdahale yok? Buna çok bir şey diyemeyiz. Emperyalist yorgunluklar olmuştur, müdahale edebilirler de. Devrimci durum nedir? Arap coğrafyasında bir hareketlenme, kargaşa ve bir krizle sonuçlanan bir şey oldu. Ama bu hemen kontrol altına alındı. Devrimci durum iktidara yürümeyi gerekli kılar. Devrimci durum yoktur bu anlamda.

Jeopolitik boyutu ihmal edemeyiz. Devrimci özne bu topraklarda yok hala. Sovyetler jeopolitik konumu dikkate almışlardır. Kaddafi Esad'tan da farklıdır, devrimci güçleri desteklemiştir. Chavez'in Gümrici Amerika'daki dinamiği çok devrimci işlevler görmüştür. Baas rejiminin tırnak içinde kötü özellikleri Kaddafi'ninkinden farklıdır. Kaddafi'yi bütün kusurlarına rağmen savunuyor, savunmaya devam ederiz."

Son konuşmasında **Kaldıraç** adına Hakan Dilmeç şunları belirtti:

"Chavez'i destekliyoruz. Venezüella Komünist Partisi de dahil, ülkedeki devrimci, sosyalist güçler eleştirileri ile birlikte süreci destekliyorlar. Biz 2009'un Aralık ayında Kitasal Bolivarçı Harket'in kongresini izlemek üzere Venezüella'ya gitmiştik. Orada gördüklerimiz üzerinden de bilgi verelim. Chavez yoksul halkın desteğini alarak devlet başkanı olduktan sonra, halkın sorunlarını çözmekte yeterince hızlı davranmadığı, temkinli hareket ettiği için ona sunulan destek azalmaya başlamıştı. Tam bu dönemde darbe ile iktidardan uzaklaştırılmaya çalışıldı. Halkın sokağa çıkmasıyla ve ordu içindeki güçlerle tekrar iktidara geldi. Latin Amerikalı devrimcilerin 'saldınıya saldırıyla karşılık vermek' gibi bir düsturları var. Chavez tekrar başa geldiğinde ülkenin en büyük gelir kaynağı olan petrol ve rafinerileri kamulaştırma yönünde hızlı adımlar atmaya başladı. halkın sorunlarını çözme noktasında aynı şekilde hızlı adımlar atmaya başladı. Venezüella halkı içindeki desteğini arttırdı.

Hasan yoldaş kavgamızda yaşıyor

Hasan yoldaşı mezarı başında andık

15 Mart Perşembe günü ölüm yıldönümünde, Hasan Coşkun'u mezarının başında andık. Saat 12.00'de Aydınlı Mezarlığı önünde buluştuk. Anmaya 35 kişi katıldı. Anmaya KÖZ dışında Ataşehir BDP de katıldı.

Anmada “Hasan Coşkun Kavgamızda Yaşıyor ve Yaşasın Komünistlerin Birliği” pankartını açtık. “Hasan Coşkun Kavgamızda Yaşıyor” dövizlerini taşıdık. Anmada, “Devrimciler Ölür Devrimler Sürer”, “Hasan Yoldaş Kavgamızda Yaşıyor”, “Devrim İçin Düşenler Kavgamızda Yaşıyor”, “Yaşasın Komünistlerin Birliği”, “ B o l ş e v i z m Kazanacak, Komünist B i r D ü n y a Kuracağız”, “Devrim İçin Parti, Parti İçin Komünistlerin Birliği” sloganlarını attık. M e z a r l ı ğ a geldiğimizde ilk olarak devrim için düşenler adına saygı duruşuna durduk ve E n t e r n a s y o n a l marşını söyledik. Ardından Hasan Coşkun'un yoldaşlarından biri onun hayatını anlatan bir konuşma yaptı:

“Merhaba Hasan Coşkun'un yoldaşları, dostları. Hasan Coşkun, 12 Eylül darbe sürecinde yaprak kımıldamayan bir dönemden alınının akıyla çıktı. Bulunduğu örgütün tasfiye sürecine doğru sürüklendiğini ısrarla savundu ve tasfiyeciler arasına karışmayıp, onların suçuna ortak olmadı. Tasfiyecilere karşı mücadeleyi önüne koydu. Bunu da ancak örgütlü olarak, örgütle olacağının köşe taşlarını belirlediği için tasfiyecilerle dalaşarak değil, Komünistlerin Birliği kavgasını vererek mücadelesini sürdürdü.

Hasan Yoldaş son direnişini kanser illetini alt etmek için değil, kansere rağmen bilincini açık tutmaya çalıştı. Kanseri alt edemedi ama bilincini hep açık tuttu. Hasan Yoldaş'ın her zaman 'bu ülkede her şey var, eksik olan sadece komünist bir parti' derdi. Evet, yoldaşlar öyle bir parti kuracağız ki bu, dünya partisinin Türkiye sekiyonu olacak.

Dostlar bugün buraya alıştığımız bir mezar anması için gelmedik. Hasan Yoldaş 'bizlere Denizlerin mezarının yerini bilmezdik, bizler mücadelemizde yükselterek Denizleri anardık' derdi. Bugün burada komünist bir dünya yaratmak için kavgaya tutuşan yoldaşları olarak komünist parti yaratma mücadelemizi bir adım daha ileri taşıdığımızı anlatmaya geldik. Yoldaş, üstlendiğimiz görevin bilinciyle Türk solunun çalışma tarzından ayrı durarak günlük mücadeleden kopmadan Komünistlerin Birliği mücadelesini birinci görev olarak görüyor.

Bugün Türkiye solunun durumuna baktıkça, tarifini yaptığımız komünist parti ihtiyacını daha da anlamlı. Tıpkı eğri cetvelde doğru çizgi çizilemeyeceği gibi bunun açık örnekleri o r t a d a . K u z e y Afrika'daki ve 'Arap Baharı' diye adlandırılan ayaklanmalar karşısında devrimcilerin düştüğü durum var. Kimileri 'bu bir demokrasi savaşıdır' diyor, kimileri ise 'emperyalizmin oyunudur' diyor ama asıl sorunun tespitinden uzak yorumlar yapılıyor. Asıl sorun, ülkedeki ayaklanmalara önderlik edecek bir partinin olmayışdır ve kimse parti sorununu görememektedir.

Yaşadığımız coğrafyada ve bütün dünyada her şey yapılıyor ama iş komünist partiyi yaratmaya gelince bin dereden su getiriliyor. Biz biliyoruz ki komünist parti olmadan proleter devrimi gerçekleştirmek mümkün değil. Sana söz veriyoruz Hasan Yoldaş o büyük dünya partisini kuracağız."

Konuşmadan sonra, Arap Baharı'nın Birinci Yılında Türkiye ve Ortadoğu'da Siyasal Durum" panelinin duyurusunu yaptık. Anmayı marşlarla sonlandırdık.

Devrimciler Ölür Devrimler Sürer

İstanbul'dan Komünistler

Hasan Coşkun'un kısa yaşam öyküsü

(‘Arap Baharı’nın Birinci Yılında Ortadoğu ve Türkiye’de Siyasal Durum’ panelinin giriş konuşmasından)

“Hasan Coşkun 1954'te Niğde'de emekçi bir köylü ailesinin yedinci çocuğu olarak dünyaya geldi. 71 devrimci kopuşunun etkisiyle devrimci mücadelenin içine ilk çekilenlerdendi. Daha on altısında buzu ilk kıran THKO'lular ile tanıştı. Onlardan edindiği devrimci kopuş ruhuyla o günden beri nice kavgaya fütursuzca atılıp, türlü güçlüklerle göğüs gerdi ve eziyetlere direndi. Onu son anına kadar ayakta tutan da genç yaşta aldığı bu aşıydı.

12 Mart öncesi reformizminden kopan THKO ile devrimci mücadelesini başlatan Hasan yoldaş, bu kopuşla yetinmeyip SSCB revizyonizmine karşı açılan mücadeleyi yürütmeye gereğini ilk kavrayanların arasındaydı.

Kemalistlerden koptukları gibi Kemalizm'den de kopmak gerektiğinde ısrar edenler arasındaydı. Halkın Kurtuluşu saflarında Niğde, Konya, Ereğli, Malatya, Maraş, İstanbul, Adana ve Kırşehir'de mücadelesini kesintisiz bir biçimde sürdürdü. Komünistlerin birliği yolunda bir kalkış noktası olma iddiasıyla tüm komünistlerin birliği sağlanmadan kurulan ve ilk aşamada darbeye rağmen atılımını sürdüren partisi 12 Eylül'de en ağır darbeyi alanlardandı. Yoldaşlarının hatta onun devrimcilğe gözünü açmasına ve sınıf mücadelesinde önünün aydınlanmasına yardımcı olan yoldaşlarının çoğu bu sınavdan geçemedi. Ama Hasan Coşkun direnişini sürdürdü. Sorguda ve zindanda örnek bir tutum aldı. Malatya İkinci Ordu Sıkıyönetim Mahkemesinde siyasi savunma yapan tek TDKP tutsağı oydu.

7 yılını zindanda ve aylar boyu açlık grevlerinde geçirdi. Metris'te, Kayseri Zincidere'de, Malatya Yeşilyurt'ta ve Elazığ cezaevlerinde bulundu.

Hasan Yoldaşın uzun devrimci hayatının en durgun evresi 1989'da Darphane işçilerinin örgütlenmesi, okuma gruplarının oluşturulması gibi faaliyetlerde bulunmasına karşın legalist tasfiyecilik karşısındaki ilk kavgasını kaybetti. Bu dönem onun açısından daha derin bir hesaplama ve kopuşun hazırlık evresiydi. Gerek TDKP'deki tasfiye sürecine karşı çıkan eski yoldaşlarının bir kısmıyla gerekse de KÖZ'ün arkasından duran komünistlerle buluşması da bu döneme rastlar.

70'li yıllarda ayrı kulvarlarda mücadele etmiş ve

var olan akımlarda kendilerine yer bulamayan devrimcilerin bir araya gelmeleri için bir zemin yaratma gayretlerine katıldı ve 78'li ler Ada-Der'in kurulmasına öncülük edenler arasında yer aldı. Varoşlarda işçilerin ve ezilenlerin kendi sorunları etrafında örgütlenmesi için mücadele verdi. Sağlığı boyunca Mayısta Yaşam'ın tek bir yürütme toplantısını bile kaçırmadı. Anadolu'da Yaşam Tüketim Kooperatifi'nin Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'ndeki şube açma çalışmalarında aktif olarak yer aldı. Kitle örgütlerinin birbiriyle koordine

olması için var gücüyle çalıştı. KÖZ'ün arkasında duran komünistlerle Hasan Coşkun'un eski ve yeni yoldaşlarının yollarının kesişmesi de bu arayışlar sayesinde oldu.

Hasan yoldaşı onun Denizleri andığı gibi anacağız. Hasan yoldaş, 'Her gün 6 Mayıs', 'Denizler her yerde' şiarlarıyla Denizlerin mezarının ağlama duvarına çevrilmesiyle birlikte adım adım küllendirildiğini söylüyordu. 'Denizlerin mirasına onları mezarı başında ananlar değil, onların mücadelesini ve kopuşlarını sınıf mücadelesi içinde yaşatanlar sahip çıkabilir' diyordu. Biz de Hasan yoldaşı bu şekilde anacağız. Onun komünistlerin parti birliği yolundaki ilkel, esnek ve ölümüne azimli tutumu parti mücadelemizde yaşayacak.

Hasan yoldaş komünistti, Marksist Leninist'ti. İradenin belirleyici önemeine vurgu yaptığı zamanlar dahi metafizik düşünceden daima uzaktı. Son mücadelesi kanser illetini altetmekten çok, kansere rağmen bilincini açık tutmaktı. Hasta evi olan son mekânı adeta komünistlerin birliği mücadelesinin bir mevsizine dönmüşüştü. Son nefesine kadar çevresinde bir siyasi sohbet ve tartışma ortamı yaratmayı sürdürdü. Birlik'in KÖZ'e katıldığını ilan ettiği sayısının hazırlanması da bu ortamda gerçekleşti. Aramızdan ayrılmasına birkaç saat kala bile propaganda yapıyor ve 'öyle bir parti kuracağız ki...' diyordu. Hasan Coşkun komünist parti için mücadele eden güçlerdendi. 'Bu ülkede burjuvazi var, işçi sınıfı var, devrimci dinamikler var, burjuvazinin krizi var, ama bir tek devrimci parti yok' diyenlerdendi. Kansere son kavgasını Bolşevizm'in mirasına sahip çıkan komünistlerin birliğine son bir katkı sunmak için verdi. Bu son direnişiyle son yıllarda yürüttüğü mücadelenin önemli bir kerteı aşmasına son bir katkı sunup bu kertenin aşıldığını görmeyi başardı. Onu kazandığı bu son kavgasıyla anacağız. Şart olsun onun uğruna mücadele ettiği davayı sürdürüleceğiz. Hasan Coşkun'u komünistlerin parti birliği mücadelesinde yaşatacağıız, şart olsun."

(yan sayfadan devam)

Burjuva devlet mekanizmasını dönüştürmekte zorlandıklarını da ifade ediyorlar. Buna çare olarak, halkın örgütlülüğünü geliştirmeye çalıştıklarını ve devlete paralel örgütlenme oluşturmaya başladıklarını söylüyorlar.. Popülist midir, popülist olsun. Burada, bizim yaşadığımız ülkede popülist bir şey olmaz.

Kaddafi meselesinde, bu rejimler sosyalist değil evet. Kaddafi değil bizim esas sorunumuz. ABD emperyalizmiyle mi uğraşacağız Kaddafi'yle mi? Kaddafi gitti daha iyi mi oldu şimdi? Kaddafi Saddam'dan da mı kötü bir adamdı? Esad rejimini kimse savunmuyor ki. Suriye, Rusya'nın etkin olduğu bir ülkedir. Müdahale ettirmiyor. İran'la Suriye arasında anlaşma var, birine saldırınca diğeri de saldırmış oluyorsun. Suriye'ye saldırınca bu bölge karışacak demektir. İnsani yardım için tampon bölge oluşturacaklarını söylüyorlar. Suriye'ye müdahaleyi böyle meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Böyle bir tampon bölge girişimi Suriye'ye savaş açmak demektir.

Kürt dinamiği Kürdistan'ın dinamiğidir, onun üzerinden şekillenir. Kürt devrimi bu topraklardaki halklar gerçeğini ortaya çıkardı. Bu ülkede halklar gerçeğini gösterdi Kürt devrimi. Bu da sınıf mücadelesinin içindedir. Bunun önünü açmaktadır.

Nepal, Hindistan'daki mücadelelere ilişkin gelen eleştiriye dair: dergimizde haber ve makaleler çıktı. Yeterli olmayabilir, bizim eksiklerimizdir. Yeterince gözlemlemediğimiz, dünyanın neresinde olursa olsun, farklı çizgiler de olsa, eleştirdiğimiz noktalar da olsa bizim mücadelemizdir. Bundan sonra daha dikkat edeceğiz.

Türkiye'de böyle bir önderlik var mı? Metin'e göre yok, bize göre de var. Anadolu'daki devrimci hareketi yok saymak doğru değil. Evet parçalı, zayıf ama, bu ülkenin devrimcileri sayesinde Taksim 1 Mayıs alanına açıldı. KÖZ'den arkadaşlar için önemli değildi bu, ama 500 bin kişinin katılımını sağladı Taksim'in açılması. Bu da bu devrimciler sayesinde oldu. Hrant Dink'in cenaze törenine katılan iki yüz bin kişi, bu ülkede Ermenilere karşı yaratılan yargıyı kırdı. Değişik alanlarda, sağlıktan doğaya, işçilerin lokal de olsa eylem ve direnişlerinden, Alevilere, öğrencilere kadar bir mücadele yürüyor ve saldırılara karşı parçalı da olsa bir direniş var. Bunların birleştirilmesini tartışmak daha

mantıklı görünüyor."

Kaldıraç'tan sonra **DHF** adına Kenan Ulaş şunları söyledi:

"Newroz'daki kitleyi 1 Mayıs'a taşımak gibi bir şey söz konusu değil. Ama buralarda o kitle örgütlenirse değişip dönüşeceği görülebilir. Sınıf mücadelesinde böylece yer alabilirler. Türkiye devrimci hareketi başarısız oldu tespitine ise katılmıyoruz. Devrimci hareket, ezilme ve yok etme hamlelerine karşı direnmiştir."

DHF'den sonra **Birgün Gazetesi** Dış Politika Editörü İbrahim Varlı şunları ifade etti:

"ABD neden Suriye'ye müdahale edemiyor, etmesini gerektirecek bir tehditle karşı karşıya değil çünkü. Kolektif emperyalist bir durum söz konusu Suriye'de. Suriye, çok fazla kozmopolit bir ülke. Çok rahat bir dış politikayı sağlayamıyor emperyalist güçler. Suriye'nin çözülmesi için Kürtlerin desteği şart. Kaddafi'nin de Esad'ın da savunulacak hiçbir yanı yok aslında. Bir ülkeyi kaosa sürükleyecek politikalar ortaya koyabilecek, emperyalist müdahaleye hayır denilmezdir. ABD'nin Küba'ya müdahalesine hayır diyoruz. Onların sosyalist anlayışı bizimkiyle uyumuyor demenin anlamı yok. 2 Nisan'da Suriye'nin Dostlar toplantısı yapılacak. NATO liderleri, emperyalist yetkililer gelecek. Buna karşı nasıl bir karşı duruş gerçekleştirilmeli. Bütün sol güçler NATO için yaptığı gibi sokağa çıkıp eylem yapmalıdır."

Son olarak **KÖZ** adına Çetin Eren şunları belirtti:

"Polemiğin kötü bir şey olduğunu düşünmüyoruz, eylem birliğinin önüne geçtiğini de düşünmüyoruz. Hasan yoldaş çok iyi bir polemikçi yoldaşımızdı. Bu tür paneller yaptığımız eylem birliklerini zedeleden aramızdaki farklılıkları daha net görmemizi sağlayacaktır.

Arap Baharı'nın tırnak içinde olup olmaması meselesinde bir eleştiri oldu. Aynı özeni Marksizmin bazı temel kavramları üzerinde de göstermek gerekli. Tırnak içine alma meselesini anlıyoruz, ama Bundculuk ve devrim meselesinde de aynı özeni göstermek gerekli. Komünistler devrimci hareketleri desteklerler. İlk dört kongrede de böyle yazar. Chavez'i destekleyecekse, bunlar devrimcidirler ya da bu olumlu harekettir demeniz lazım. 'Venezuela çözülüyor, milisler

oluşuyor, Bolivar çevreleri Sovyetler oluşturuyor' demeniz lazım desteklemek için. 'Bir hareket kendi içinde devlet aygıtını parçalayabilir, dönüştürülebilir' diyebilirsiniz, ama asıl olarak devlet aygıtı yıkılmalıdır Lenin'e göre.

Asıl önemli olan bizim devrime ne öğreteceğimizdir, diyor Lenin İki Taktik'te. Arap Baharı'nı tırnak içine almaktan ziyade, bu olgunun kendisi bizim bir şeyler öğretememiz gereken bir dinamiktir mi? Asıl soru budur. Bu soruyu sormadan biz Arap Baharı'na ne öğreteceğiz demeden tutum almak Bolşeviklerin karşısındaki akımların yanında yer almaktır.

Bize göre Kurtuluş Savaşı karşı-devrimci bir savaştır - Kaypakmaya'ya katılmıyoruz bu konuda. Mustafa Kemal de bu karşı devrimci savaşı küçlendirmek için Anadolu'ya gidiyor. Afgan emiri meselesini ise konjonktürel olarak değerlendirmemiz gerekir. Sovyetler Afgan emirine destek vermiştir çünkü hem fiili bir İngiliz işgaline karşı savaşmaktaydı hem de Sovyetlerin yanındaydı. Bir harekete destek verip vermemenin gerekçesi emperyalistlerin oraya müdahale edip etmemesiyle belirlenemez. Emperyalistler her şeye müdahale edebilirler.

Kürt hareketi diye bir kavramı KÖZ dışındaki akımlar kullanıyor. Kürt hareketi diye bir şey olmaz, Kürdistan'ın bağımsızlık hareketi olabilir. Marksistler bulundukları coğrafyaya göre tanımlarlar ulusal mücadeleleri. Yoksa bu işçi hareketinin altını oyan bir şey olur. 'Newroz'da işçi hareketi var' derken de bunu kastediyoruz. BDP tüm Türkiye'yi kucaklayan hareket olduğu sürece bu gerçekleşecektir. Newroz 1 Mayıs'a taşınır mı? Taşınmalı diyoruz. 'Newroz'u sadece Kürtler örgütlesin' sonucuna varmamamız gerek. Bizce Newroz'u TKP de, ÖDP de KÖZ de örgütlemelidir. Öbür türlü '8 Mart'ı kadınlar, 1 Mayıs'ı sendikacılar, Newroz'u da Kürtler örgütlesin demek' olur. Taksim'in açılması ise elbette kötü değildir. BDP duruma müdahale ettiği için, '1 Mayıs'ı örgütleyeceğiz' dediği için devlet Taksim'in anahtarını Süleyman Çelebi'ye teslim etmiştir. Fakat geçen 1 Mayıs'ta 78'in rövanşı alınmıştır.

Newroz'un 1 Mayıs'a taşınması gerekir diyoruz. Mart'tan Mayıs'a kadarki süreçte bizim çağrımız bu yönde olacak."

İstanbul'dan Komünistler

İşçi sınıfı kendi tarihine sahip çıkıyor

Tariş Direnişi'nin 32. yıldönümünde İzmir Deri Tekstil ve Kundura İşçileri Derneği'nde bir söyleşi düzenledik. Söyleşiye Tariş Direnişi'ni yaşamış Hacay Yılmaz katıldı.

Tariş Direnişi'nin 32. yıldönümü vesilesiyle İzmir'de, Deri Tekstil ve Kundura İşçileri Derneği 21 Ocak günü bir anma ve söyleşi düzenledi. Tariş Direnişi'nin hem 12 Eylül darbesinin arifesinde olması açısından hem de o günlerde deri sektöründe mücadele içerisinde olup bugün derneğimizde mücadele veren birçok arkadaşımız olması açısından da özel bir önemi vardı.

Anma ve söyleşiye Tariş Direnişi'nde aktif olarak yer almış, bu nedenle de yargılanan ve bu direnişi kitaplaştırmış olan eski Tariş işçisi Hacay Yılmaz katıldı.

Katılım beklediğimiz gibi olmasa da, o dönemi bizzat yaşamış canlı tanıkların olması o dönemi yaşamamış yeni kuşaklar açısından oldukça anlamlı oldu.

Hacay Yılmaz'ın Ağzından Tariş Direnişi

“İzmir karla karışık yağmurlu bir güne uyanmıştı. Kıştı; soğuktu. Takvim yaprakları 22 Ocak 1980'i gösteriyordu. Günlerden bir gündü ama İzmir için günlerden bir gün olmayacaktı. Tariş işçileri için de olmayacaktı. Sabahın erken saatlerinde, henüz yeni iş başı yapmışlardı. Makinelerinin başındaydılar.

Aynı saatlerde, bir başka yerlerde başka hazırlıklar yapılmıştı, belediye otobüsleriyle fabrikalara geliniyordu. Dönemin İçişleri Bakanlığı'nın gizli emri ve İzmir Valisi'nin koordinatörlüğünde belediyeye ait otobüslerle fabrikalara gelen polis 'arama yapacağız' bahanesiyle tüm fabrikalara operasyon yaptı. Polisin bu operasyonuna işçilerin yanıtı ise DİRENİŞ oldu. Böylece takvim yaprakları 22 Ocak 1980'i gösterirken, yankıları sınırları aşan, Türkiye işçi sınıfı tarihinin en büyük direnişinden biri yaşanacak, adı Tariş Direnişi olarak tarihe kazınacaktı.

Tariş Ege bölgesinde üzüm, incir, zeytinyağı ve pamuk üreticilerinin oluşturduğu 'Tarım Satış Kooperatifleri Birliği'nin kısaltılmışı adıdır. Bundan otuz yıl önce, yani o günlerde Tariş'in 80 bin üretici ortağı vardı. Ancak bu kadar çok ortağı olan bu kuruluşun gerçekte sahipleri ve yöneticileri Ege bölgesinde büyük toprakları ve büyük hisseleri olanlardı. Bu sahiplerin sayıları da bir elin beş parmağını geçmezdi. Bu kuruluşa bağlı fabrika ve işletmelerin kazancı da, bir avuç insan ve dönemin siyasal iktidarı tarafından paylaşıldı. Bu fabrikalar Ege bölgesinin değişik il ve ilçelerine dağılmasına karşın fabrikaların ve işletmelerin ezici çoğunluğu İzmir'deydi. Buralarda on binin üzerinde işçi çalışırdı. Dediğimiz gibi Tariş bir kooperatifti, yönetim kurulu kooperatif üyeleri tarafından seçilirdi. Ancak, Tariş Genel Müdürü, fabrikaların müdür ve yöneticileri dönemin hükümetleri tarafından atanırdı. Tariş, 80 bin üretici ortağı ve 10 binin üzerinde çalışanı ile Ege bölgesinin ve Türkiye'nin en büyük kuruluşlarından biriydi. İşte böylesine büyük bir kuruluşun ekonomik gücü, oy potansiyeli ve siyasal etki alanı da önemliydi. Siyasal iktidarlara da Tariş'e politik olarak yaklaşırlardı. Siyasal iktidarlara Tariş'e öncelikli olarak kendi politikaları ve ideolojileri doğrultusunda müdahale ederlerdi. Bu müdahaleler, 1970'li yıllarda öncelikle çalışanlar ve işçiler üzerineydi.

İlk müdahale 1975 ve 1977 yılları arasında Süleyman Demirel'in başkanlığında kurulan 1. Milliyetçi Cephe Hükümeti tarafından yapılmıştır. 1. MC hükümeti Adalet Partisi, Milli Selamet Partisi ve Milliyetçi Hareket Partisi'nin oluşturduğu milliyetçi bir sağ koalisyon hükümetiydi. Bu hükümet döneminde fabrikalardan yüzlerce işçi çıkarıldı. Yerlerine ülkücü militanlar yerleştirildi. Fabrikalar adeta faşist militanların üsleri haline getirildi. O günlerde, İzmir'in birçok yerindeki devrimcilere, demokratlara yönelik faşist saldırılar, Tariş'e bağlı fabrikalardan yönlendirildi. Bu faşist militanlar aynı zamanda, fabrikaların içinde de sorgu ve işkence odaları kurmuşlardı. Kendilerinden olmayan, kendilerine haraç vermeyen işçileri sorguluyor, onlara işkence yapıyorlardı. 1975 - 1978 yılları arasında, 1. ve 2. MC hükümetleri döneminde Tariş'e bağlı fabrikalarda yaşam böyle devam etti.

Ülkücü, faşist militanların işgali altında fabrikalardaki üretim de en alt düzeydeydi. 1978 yılının ilk günlerine gelindiğinde, 2. MC hükümetinin değişmesiyle, Tariş'teki Genel Müdür ve fabrika müdürleri de değişti. Bu değişimle beraber devrimci, sosyalist ve ilerici işçilerde fabrikalarda iş başı yaptılar. Devrimci ve ilerici işçilerin fabrikalara girmesi, baskı ve sorgulama altında olan sıradan işçilere de moral oldu. Devrimci işçilere destek verdiler ve kısa sürede fabrikalar faşist işgalden arındırıldı. Bu tarihten itibaren de tüm işçileri DİSK'e bağlı sendikalarda örgütlendiler. İşçilerin sol içerisinde farklı gruplardan olmalarına karşın ortak tutum içinde olmaları, DİSK'e üye olmaları, işyeri örgütüllüklerini kurarak üretimi rekor düzeye çıkardı. Bu işçiler, anti-faşist mücadeleye ve ülke sorunlarına karşı da son derece duyarlıydılar. Deyim yerindeyse, fabrikalarda ciddi bir politik bilinç vardı. Örneğin, 1978 yılı Aralık ayında faşistlerin Maraş'ta yaptığı katliamı protesto için DİSK ülke çapında tüm fabrikalarda saygı duruşu için beş dakikalık iş bırakma kararı almıştı. Tariş işçileri 24 saat iş bırakıp, yürüyüş yaparak katliamı lanetlediler. Tariş işçileri, üretimi rekor düzeye çıkarırken, emeklerinin karşılığını da güçlü bir toplu iş sözleşmesi yaparak alıyorlardı.

1979 yılında kurulan 3. MC hükümetinin icraatları arasında, daha önceki MC hükümetlerinde olduğu gibi, yeniden kamu kuruluşlarında ve Tariş gibi yerlerde operasyonlar yapmak olacaktı. Operasyon yapılacak yerler arasında, Tariş başta olmak üzere, Antbirlik, Çukobirlik ve Fiskobirlik ilk sıradaydı. Bugün nasıl ki, hakları için direnen emekçiler, halka karşı karşıya getirilmek için propaganda yapılıyor ise; nasıl ki, Başbakan Ankara'da direnen Tekel işçilerini 'bunlar yan gelip yatıyorlardı' diyerek karalamaya çalıştıysa, o günde Tariş işçileri için benzer propagandalar yapıldı. Tek kanal olan televizyonda ve gazetelerde eş zamanlı yayınlar başlatıldı. İzmir'de yayınlan Yeni Asır gazetesi günlerce yalan manşetler attı. 'Tariş'te Üretim Yok, Fabrikalar Anarşistlerin ve Komünistlerin Üssü Olmuştur' manşetlerinin amacı kamuoyu yaratmaktı. Gazete bu yayınlarına günlerce devam ederek, hükümetin yapacağı operasyon için kamuoyunu hazırlıyordu. Yine o günlerde başka bir hazırlık daha vardı. Anadolu'nun değişik şehirlerinden insanlar getirilerek otellere yerleştirildiler. Bu insanlar

Tariş'ten atılacak işçilerin yerine alınacaklardı. Hükümetin ve propagandaların tek amacı vardı: Tariş'te devrimci, ilerici işçilerin ve DİSK'in varlığını fabrikalardan söküp atmak, fabrikaları yeniden faşistlerin üssü haline getirmek.

Saldırıya karşı direniş başlıyor

O günlerde, MC hükümetinin Tariş'e yönelik hazırlıklarının farkında olan işçiler de, İzmir kamuoyuna bir bildiri yayınladılar. Devrimci Eylem Birliği Komitesi adına yayınlanan bildiri de, hükümetin hazırlıkları teşhir edilirken, kısaca şöyle deniliyordu: 'MC Hükümeti'nin fabrikalarımıza yönelik saldırılarına karşı güçlü bir direnişle yanıt vereceğimizi ve fabrikalarımızı savunacağımızı tüm halkımıza duyuruyor, halkımızı ve sınıf kardeşlerimizi duyarlı olmaya çağırıyoruz.'

Böylece takvim yaprakları 22 Ocak 1980'i gösterirken MC Hükümeti'nin İçişleri Bakanlığı'nın gizli genelgesiyle ve İzmir valisinin emri doğrultusunda polis, jandarma desteğinde fabrikalara operasyon yapıldı. Sabahın erken saatlerinde belediye otobüsleriyle fabrikalara gelen polis arama yapacaklarını gerekçe gösterdi. Ne var ki bu arama, panzerlerin kapıları kıldığı, duvarları yıktığı, ateşli silahların kullanıldığı bir aramaydı. Polisin bu operasyonuna, özellikle de Çiğli İplik Fabrikası işçileri, üzerinde çalıştıkları makinelerin işleri, masuraları ve kendi çıplak bedenleriyle karşı koydular, direndiler. Polisi fabrikalarına sokmadılar. Bu karşı koyuşta, kadın işçiler en öndeydi. Polis üzümlü işletmeleri ve yağ kombinası fabrikalarında onlarca işçiyi ve iplik fabrikasında da dışında gelişigüzel yakalayabildiği birkaç işçiyi gözaltına aldı. MC hükümeti aylarca yaptığı hazırlığı bu şekilde sahnelerken, işçiler de kısa sürede kendi aralarında değerlendirme yaptılar, direniş kararı olarak, şalterleri indirip fabrikalarına kapandılar.

İşçiler taleplerini de açıkladılar. Başlıca üç talep vardı: '1) Arama bahanesi adı altında yapılan operasyonlar durdurulsun, olaylardan polis sorumlu tutulsun. 2) Gözaltına alınan işçi arkadaşlarımız derhal serbest bırakılsın. 3) İş ve can güvenliğimiz sağlansın. Hiçbir işçi çıkarılmayacağına dair güvence verilsin.'

İşte, tarihte yerini alan 'Tariş Direnişi' bu taleplerle başlamıştı. Direniş kısa sürede tüm İzmir'de duyulurken, İzmir halkı ve öğrenciler de vakit geçirmeden, direnişçi işçilerin yanında yerlerini aldılar. Fabrikaların bulunduğu mahalle de oturan kadınlar evlerinde ekmek yaparak daha ilk gününden direnişçilere yetiştirdiler. Belediye işçileri öğle yemeklerini direnişçilerle paylaştılar. Ege Üniversitesi öğrencileri üniversitenin önünden geçen şehirlerarası kara yolunu trafiğe kapatarak, 'Direnişinizi Direnişimizle Destekliyoruz' pankartıyla yürüdüler. Polisin müdahalesi sonucu çatışma yaşandı, çok sayıda öğrenci yaralandı ve gözaltına alındı. Fabrikalarda direniş devam ederken 23 Ocak günü DİSK'e bağlı sendikalar İzmir'de iki saatlik grev yaparak direnişi desteklediler.

O günlerde Erzurum'da kış tatbikatlarına katılan Genelkurmay Başkanı ve daha sonra 12 Eylül faşist cuntasının lideri Kenan Evren, Tariş işçilerini kastederek şöyle diyordu: 'Biz dış düşmanlarla değil, iç düşmanlarla uğraşıyoruz'. MC Hükümeti'nin başbakanı Süleyman Demirel de bağınyordu: 'Devlet güçlüdür. Tariş'e girecektir.' Direnişçiler de haykırıyorlardı: 'Fabrikalarımızı teslim etmeyeceğiz. Tariş'te faşistlere yer yok.'

Direnışe ara veriliyor

Mücadele çetindi. İşçilerin karşısında siyasal iktidar ve bir bütün olarak devlet vardı. 22 Ocak'ta direnişe başlayan Tariş işçilerinin taleplerinin kabul edilmesi ve direnişin başansı biraz da öteki sınıf kardeşlerinin, halkın ve devrimci güçlerin desteğine ve mücadelesine bağlıydı. Bundandır ki direnişçi işçiler, kendi konfederasyonlarından, direnişlerini desteklemek için 'genel grev, genel direniş' yapmasını istemişlerdi. DİSK 26 Ocak günü İzmir'de görkemli bir miting yaptı. Bu miting için İzmir'e gelen konfederasyon yöneticileri 25 Ocak gecesi Tariş işçilerinin bağlı olduğu sendika şube başkanlarının alınmadığı toplantıda, direnişi sonlandırma kararı aldılar. Ancak aldıkları bu karar fabrikalara gelerek direnişçilere açıklamaları 30 Ocak gününü buldu. DİSK Başkan Vekili Rıza Güven, Tekstil-Sen Genel başkanı Ridvan Budak ve Gıda-İş Genel Başkanı Mehmet Mıhlacı'dan oluşan heyet, karar açıklamak için önce iplik fabrikasına gelmişlerdi. Heyet işçiler tarafından 'Direnişi kıranın, kafasını kırarız', 'Genel grev, genel direniş' sloganlarıyla karşılandı. Fabrikanın toplantı salonunda sloganlar altında işçilere konuşan heyet, 'genel greve gitmenin önkoşulu' olarak direnişin bitirilmesi gerektiğini açıkladılar. Konfederasyon heyetinin konfederasyonun görüşü olarak açıkladıkları bu karar, iplik fabrikasındaki direnişçi işçiler arasında büyükme yarattı. Kendi aralarında süren uzun tartışmanın ardından da direnişe son vermek zorunda kaldılar. Fabrikada üretim başladı. İplik fabrikasının arkasından, heyet diğer fabrikalara giderek direnişi sonlandırdı.

30 Ocak günü direniş sonlanıp fabrikalar üretime başlarken, birkaç gün sonra, Tariş işçileri gazetelerde Tariş Genel Müdürü'nün açıklamasını okudular. Açıklamada şunlar söyleniyordu: 'Hasar tespiti için fabrikalar bir hafta süre ile kapatılacaktır. İş kanunun 17. ve 274 sayılı yasanın 29. maddesine göre işçilerimizin tümünün iş akitlerinin feshi zorunluluğu doğmuştur.'

Bu defa 'hasar tespiti yapılacak' bahanesi altında fabrikalar kapatılarak binlerce işçi kapının önüne konulacaktı. İşçilerin ve sendikanın genel müdürlüğe yanıtı şu oldu: 'Fabrikalarda zarar ziyan tespiti yapılmak isteniyorsa, fabrikalar çalışırken de yapılabilir. Burada amaç başkadır. Fabrikalarımızın kapatılmasına izin vermeyeceğiz'

İşçiler bu açıklamayı yaptıktan sonra da yirmi dört saat fabrikaları boşaltmadan üretime devam ettiler. Genel Müdürlük, ertesi gün işten çıkardıkları işçilerin adlarını gazete ilanıyla açıkladı. İşçiler, üyesi oldukları sendikalarıyla birlikte direniş kararı aldılar, şalterler indirildi. Fabrikaların kapılarında barikatlar kuruldu.

7 Şubat günü polis önce Alsancak semtindeki bir numaralı üzüm işletmesi fabrikasına operasyon yaptı. Panzerler kapıları kırdı, işçilerin karşı koyuşu ile çatışma başladı. Molotofların da kullandığı, saatlerce süren çatışmada, panzerler yakılırken elli üç direnişçi yaralandı. Yüzlerce direnişçi gözaltına alınıp, Alsancak Stadyumu'na götürüldü. Polis üzüm işletmesine operasyon yaparken, işletmenin karşısındaki Sümerbank'ta çalışan yüzlerce işçi iş bırakarak sloganlarıyla direnişçilere destek oldular. Polis Sümerbank işçilerini de ablukaya aldı.

Direnış fabrikalardan taşıp tüm kente yayılıyor

Bu operasyonun ardından iplik fabrikasına operasyon için yola çıkan polis, karşısında halkın barikatını buldu. Çiğli ve Çimentepe halkı ve devrimciler, sosyalistler, yolda etten barikat kurarak polisi iplik fabrikasına yavaştırmadılar. Aynı saatlerde, Gültepe, Altındağ halkı da sokaklardaydı. İzmir kentinin sokakları gecenin karanlığını barikatlarda yakılan ateşlerle karşılıyordu. İplik fabrikasında çalışan iki bin işçinin bin beş yüzü de, fabrikanın etrafına kurdukları barikatların arkasındaydılar. Fabrikalarının içindeydiler. Günlerce polis iplik fabrikasına yaklaşmadı. Polis, 10 Şubat günü yeni bir operasyon daha denedi. Çiğli-Çimentepe halkı ile iplik fabrikasının etrafındaki mahalle halkı arasında şiddetli çatışmalar başladı. Direnişçi işçilerin de halkla birlikte katıldığı, silahların kullanıldığı çatışma saatlerce sürdü ve bu çatışmanın sonunda Cemil Oral adlı devrimci öğrenci, polis panzerlerinden açılan ateş sonucu yaşamını yitirdi. Onlarca insan da yaralandı. 500 civarında insan gözaltına alındı. Halkın desteği kırılmıştı. Artık iplik fabrikası işçileri, kendi barikatlarının arkasında yalnızlardı. Halaylarla ve barikat ateşleriyle direnişlerine devam ettiler.

Kıştı, soğuktu. Kurşuni bir ayaz vardı kentin üzerinde. Gecenin en karanlık anydı. Saat sıfır dörtlü. En derin uykusundaydı şehir. İplik fabrikası havadan ve karadan kuşatıldı. Tanklar ve panzerler eşliğinde 10 bin asker ve polis fabrikayı sarı, fabrikanın çatısına helikopterlerden komandolar indirildi, direnişçiler kuşatıldı. Asker ve polis amirlerinin anonsu yankılandı gecenin karanlığında. 'Etrafınız sarıldı. Teslim olun'. Ve direnişçilerin yanıtı yükseldi: 'Teslim olmayacağız. Bizleri rahat bırakın'. 'Faşizme Karşı Omuz Omuza'. Günü'n ışıklarını karşıladı kurşun ve slogan sesleri. Asker tankları kapıları kırdı, barikatları yıktı. Eşit koşullarda değildi çatışma. Operasyonu yönetenlerin tekrarladıkları anonslar üzerine, çatışmaya girmeyen direnişçilerden bir kısmı fabrikayı boşaltmaya başladılar. Saatler içinde yenilginin kapıları aralandı. Direniş düştü. Yüzlerce direnişçi, silahlarını üzerinde çalıştıkları makinelerin arasına emanet ederek elleri başlarının üzerinde, dipçikler altında gözaltına alınarak stadyumlara götürüldü. Bundan sonra onları sıkıyönetim mahkemelerindeki yargılamalar ve cezalar bekliyordu. Böylece 22 Ocak günü başlayan ve 14 Şubat 1980 gününe kadar devam eden bir direnişin öyküsü yazıldı, işçi sınıfının mücadele tarihinin sayfalarına. Adı 'TARİŞ DİRENİŞİ'ydi. Hep anılacaktı.

Direnış bir tesadüf değildi

Direnış, öncelikle anti-faşist bir direnişti. İşçilerin karşısında doğrudan devlet vardı. İşçilerin talepleri, iş ve can güvenliği olsa da, direniş başından itibaren siyasal olarak devam etti. Tariş işçilerinin arasında farklı görüşlerden ciddi bir politik ve anti-faşist birikim vardı. Fabrikalarını faşist işgalden kurtarmışlardı, elbette de koruyacaklardı.

Direnış içerisinde o günün koşullarında sol ve devrimci gruplar arasında var olan görüş ayrılıkları, barikatın arkasında omuz omuza duruşa, devrimci dayanışmaya, direniş halaylarında kol kola olmaya engel olamadı. Direnişin her evresinde, var olan devrimci güçlerin ortak emeği sergilendi.

Tariş direnişinin ardından İzmir'de sıkıyönetim ilan edildi. Birkaç ay sonra da 12 Eylül askeri faşist darbesi yaşandı. Dolayısıyla direniş yeterince tartışılmadı. Yenilginin nedeni, günün koşullarında yeterince irdelenemedi. Örneğin, Tariş işçileri direnişin başansı için 'bir genel grev ve genel direnişle' kendilerinin desteklenmesini istiyorlardı. Haklıydılar. Bu direnişi de sendikalarından, bir işçi konfederasyonundan bekliyorlardı. O günün koşullarında, bir genel grev ve genel direnişin siyasal olması ve barikat çatışmalarına da dönüşmesi uzak ihtimal olamazdı. Böylesi siyasal bir genel direnişi de, ne kadar 'sınıf' sendikası olsa da, bir sendikal konfederasyon göğüsleyebilir miydi? Bu sınıfın politik örgütünün işi değil miydi? O gün, bu görevler neden karşılanamadı? Bu tarihi direnişin, devletle karşıya olan ve barikat çatışmalarına dönüşen bir siyasal direnişin yenilgisinin nedeni, biraz da bu 'siyasal öncüler'de değil miydi? Bunlar, yeterince tartışılmadı.

Selam olsun tarihe not düşenlere!
Selam olsun Tariş direnişçilerine!"

İzmir'den Komünistler

TKP'nin akıbeti, Komünist Enternasyonal'in tasfiyesinden bağımsız anlaşılamaz

temellerini örgütsel olarak bağlanan prensiplerde aramak gerekir.”

Armutlu, konuşmasına kendi mücadele deneyiminden çıkarttığı derslerle devam etti. Nihai olarak bu coğrafyada Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresine ve Mustafa Suphilerin ilke ve amaçlarına bağlanan komünistlerin örgütlü mücadelelerinin birleşmesi çağrısına katıldığını açıklayarak konuşmasını tamamladı.

Komünist KÖZ gazetesi adına konuşan Çetin Eren, konuşmasına asıl büyük

tasfiyeciliğin TKP'nin Komünist Enternasyonal tarafından onaylanan programının rafa kaldırılmasında ve unutturulmasında yattığını vurgulayarak başladı:

“Devrimci önderlik boşluğunu doldurmak için öne çıkanlar ancak Mustafa Suphilerin amaç ve ilkelerini referans aldığı takdirde amaçlarına ulaşabilir. Ben esas olarak Mustafa Suphilerin geleneğinin uluslararası boyutu hakkında konuşacağım. Çünkü esas olarak herkes Şefik Hüsnü'yu eleştirirken Mustafa Suphi'ye sahip çıkıyor fakat bunun uluslararası boyutu ile ilgilenmiyor. Oysa TKP, Komünist Enternasyonal'e bağlı ve harfiyen onun kural ve kararlarına uymak zorunda olan bir seksiyondur. Şefik Hüsnü dönemini reddedenlerin, bu dönemi sineye çeken Komünist Enternasyonal'e yönelik bir tutumunun olmaması mümkün müdür? Ayrım çizgisi nereden çekilecektir? Neyi reddetmek neyi sahiplenmek gerekir? Biz, ilk dört kongreden sonra Komünist Enternasyonal'e başka bir siyasi çizginin yerleştiğini savunuyoruz. Bu çizgi TKP'nin tasfiyesini tescillemıştır.”

Eren, konuşmasına KE'in kongre kararları ve siyasi çizgisindeki değişimi açıklayarak devam etti. V. Kongre'de ÇKP ile ilgili alınan kararın, milli burjuvaziden ilericilik beklentisini tescilleyen bir karar olduğunun altını çizdi. Bu tutumun Şefik Hüsnü TKP'sinin Kemalistleri desteklemesini pekiştirdiğini belirtti. Böylelikle V. Kongre ulusal sorun konusunda II. Kongrede alınan kararları da tezip etmiş olmuştur. Eren, aynı zamanda VI. Kongre, dünya üzerindeki ülkeleri

kapitalizmin geliştiği ya da az geliştiği ülkeler olarak böldüğünü ve farklı devrim stratejileri vaaz ettiğini anımsattı. KE programı ve KE'de alınan kararlar çeşitli ülkelerde komünistleri burjuvaziye desteklemek üzere oportünist manevralara ittiğini ya da bu manevraların önünün açılmasını sağladığını belirtti. Eren, konuşmasını V. Kongredeki tüzük değişikliği nedeniyle KE'in örgütsel ilkelerinden uzaklaştığını anımsatarak tamamladı.

Farklı görüşlerin ifade edildiği panelin ikinci bölümünde, panelistlere gelen sorular arasında şunlar vardı: “Bu kongrelerde Bolşevikler yok muydu? Onlar bu kararlarla ilgili ne dediler?”, “Tasfiyecilik rüzgarına karşı ne yapmak lazım?”, “Koçgiri ayaklanması ile ilgili KE'nin tutumu nedir?”, “1926 Programı milli burjuvaziye karşı yöneliyor, ayrıca Stalin'in de Kemalizm'e yönelik eleştirileri var. Bunlar sizin savlarınızı çürütmüyor mu?”, “Türkiye Sol Hareketi ve önderlik sorunu hakkında ne düşünüyorsunuz? Öcalan'ın da desteklediği çatı partisi bu sorunu çözebilir mi?”

Bu sorulara genel olarak bir siyasi hareketin ayırım çizgilerini hangi normlara göre çekmesi gerektiği başlığı altında yanıt verildi. Siyasi örgütlerin, tarihsel olarak kişilerin değil örgütlenmelerin kararlarını referans alması gerektiği belirtildi. KE içindeki Bolşeviklerin ya da Stalin'in ya da başka herhangi birinin haklı ya da haksız görüşleri değil; KE'de alınan kararların değerlendirilmesinin mümkün olduğu söylendi. Tarihsel olarak hakkaniyet dağıtmak için değil; güncel siyasi mücadelenin amaç ve prensiplerinin sınırlarının çizilmesi için bu tespitlere ihtiyaç olduğu ifade edildi.

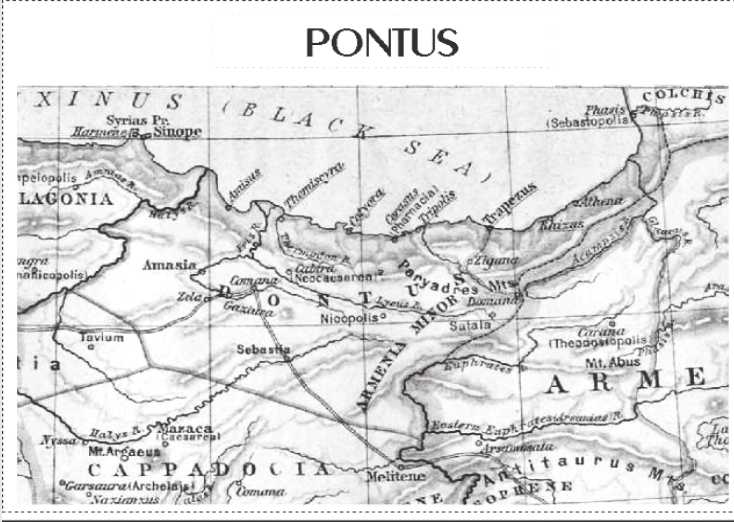
KE'in Koçgiri ayaklanması ya da Mustafa Suphi'nin ölümü ile ilgili bir tutum ve karar olmaması eksik ve yanlış olsa bile; bu konuda yanlış ve kabul edilemez bir kararın mevcut olmaması da bir gerçekliktir. Komünistlerin birliğini savunanlar, devrimci önderlik boşluğunu dolduracak bir komünist partinin prensiplerini Menşevik bir siyasi çizginin yerleşmediği dönemi temsil eden ilk dört kongreden almaktadır.

Çatı partisi hakkındaki sorunun Mustafa Suphilerin TKP'si ile doğrudan ilgisinin olmadığını ifade edildiği konuşmada, çatı partisinin hedef ve prensipleri ile Mustafa Suphilerin TKP'sinin amaçlarının farklı olduğu ifade edildi.

Devrim için Devrim Parti Parti için Komünistlerin Birliği!

İzmir'den Komünistler

Pontus'un unutturulan tarihini hatırlamak

cevaplar verdi:

” Bilindiğinin aksine Türkiye-Yunanistan mübadelesini ilk teklif eden Yunanistan'dır. Mübadele din üzerinden yapılmıştır. Gayrimüslim olan Karaman Türkleri de sürülmüştür mesela. Trabzon'da ne kadar zanaatkar varsa, ne kadar yapı ve demir

18 Aralık Pazar günü Maltepe'de, Köy Enstitüleri Derneği ile birlikte üstü örtülen başka bir tarihi açığa çıkarmak amacıyla Pontus devleti ve günümüze kadar süregelen Pontus kültürü üzerine bir söyleşi gerçekleştirdik. 28 kişinin katıldığı ve 2 saat süren söyleşi soru-cevaplarla, yer yer fıkralarla samimi bir şekilde geçti.

Sunumu yapan öğretmen arkadaş şunları belirtti:

"Ulusal kurtuluş hareketlerinin gelişmesiyle beraber köklere dönüş popüler hale gelmeye başladı. O yüzden biz de günümüze kadar süren Pontus kültürünü konuya ilgi duyan arkadaşlarla beraber bu konuyu tartışmak istedik. Gregoryanlar, Rumlar ve Türklerin birlikte kurdukları bir devlettir Pontus. Ticaret dili Pontusça idi. Bayrağında ay-yıldız olmasının bugünkü ay yıldızla bir ilgisi yoktur. Kelime anlamı deniz tanrıçası demek olan Pontus bayrağında da tanrıçalara bir gönderme yapmıştır esasen. Pontus aslında kolonileştirme ve köleleştirmenin müthiş bir tarihidir aynı zamanda. O dönemde Karadeniz kıyılarında koloni sayısı 196'dır. Daha sonra Yunan şehirlerinden gelen ürünlerle ticaret başlıyor ve sermaye buraları elinde tutan Rumların elinde birikmeye başlıyor. Bu zenginleşme, tarihin köklerini oluşturan Medlerin ilgisini çekiyor ve oraları işgal ediyorlar. Daha sonra Perslerin eline geçen bu topraklara bu sayede Zerdüştlük taşıyor.

Persler güçten düşmeye başlayınca merkezî Asyaya olmak üzere Sinop'a kadar olan topraklarda Pontus ilan ediliyor. Bir dönem Yunanistan'ın önemli şehirlerini işgal edip merkezî Bergama'ya dahi taşıyorlar.

1850'lerde Trabzon önemli bir liman şehridir. Yoksul Kafkas halkları buralarda köle haline getirilmişti. Hatta ticaret okulu bile açıyor Rumlar Trabzon'da. Daha sonraları istihdam olanakları bitince büyük şehirlere gelip inşaatçılıkla uğraşmaya başlıyorlar.”

Sunumdan sonra çeşitli sorular soruldu ve öğretmen arkadaş bu soruya şöyle

ustası varsa yani Trabzon'un burjuvazisini oluşturmaya başlayan kesimler Yunanistana gönderiliyor. İzmir bunu kabul etmiyor ve demokratik yapısını devam ettiriyor o dönemlerde. Doğu Karadeniz'in mübadil almasına izin verilmiyor. Hem sermaye hem de çoğulcu demokratik yapı bakımından tamamen bir yoksullaştırma gerçekleştiriliyor. Trabzon'da burjuvazinin neden gelişmediğinin cevabı da buradadır.

Peki Trabzon neden nasıl bu hale getirildi diye sorulabilir? Osmanlı döneminde azınlıklara yönelik uygulamalar duraklama ve gerileme dönemlerinde değişmeye başlıyor. 1854'lerde madenlerde çalışmak için Müslüman olma zorunluluğu getiriliyor. Falakadan geçiriliyor Rumlar mesela. Sonuçta zor ve baskıyla azınlıklar Müslüman olmaya başlıyorlar. Din değiştirmeler giderek bir politikaya dönüşüyor...

Yaşanan kopuşlarla oynadığınızda şiddeti rahatlıkla ortaya çıkarabilirsiniz. Aidiyet üzerinden kimlik sorununu çözmeye çalışırsanız, gerçekleri belleklerden silmeye kalkarsanız çok kolay milliyetçi ya da fanatik müslümanlar yaratabilirsiniz. Gelecekte de Karadeniz'in sularını halktan koparmak istiyorsanız onları manipüle etmeniz gerekir. Burada bir noktaya değinmek gerekir. Asıl olarak Rum düşmanlığının altında yatan gerçek Rumların o dönem Mustafa Kemal'e destek vermemesidir.

Son dönemde Pontus kültürü bilinç üstüne çıkmaya başladı. Ancak bu yöndeki tüm çabalar bugüne kadar hep baskı gördü. Pontus kültüründe aslında bütün kültürlerle yer yer uzlaşan tasavvurlara rastlayabiliriz. Yani bütün halkların kültürü buna hizmet etmiştir diyebiliriz.

Son söz olarak şunları söyleyebiliriz: Ulus yaratma çabası uğruna çoklu yapı zorla, sürgünle, başka halklara yapılan katliamlarla tekçi yapıya dönüştürülmüştür. Kısacası tekçi yapıya insanlığın kültür mirası kurban edilmiştir.”

Pusulasma Şaşırmayan Komünistler

1 Mayıs'ı dinamik kılacak olan varoşlardır

15 Nisan pazar günü Maltepe Sokak Kültür Merkezi'nin düzenlediği '1 Mayıs ve İşçi Hareketleri' konulu panele katıldık. Panelin tek konuşmacısı olan Seçkin Kır, konuşmasında Türkiye'de kapitalizmin gelişme sürecini ve bu süreçlerde yaşanan işçi direnişlerini anlattı.

Kır, montaj sanayinin gelişmesiyle birlikte tekelleşmenin de başladığını buna paralel olarak da emekçi sınıfların oluştuğunu, burjuvazinin işçi hareketlerini denetim altına alabilmek için tepeden inme sendikalar kurduğunu belirtti. Daha sonra toplu sözleşme hakkının Kavel direnişiyle kazanıldığını vurgulayarak 15-16 Haziran işçi direnişinden bahsetti ve şunları vurguladı:

“Sosyalistler işçi hareketi yaratmazlar. Ancak işçi sınıfı hareketi de sosyalizmle buluşmadığı sürece sınıf hareketi olamaz. Sosyalistler, sınıfın öncülerini kazanmak zorundadırlar. Rusya'da yaşananlara da baktığımızda 1905'te ve 1917'de de Bolşevikler sınıf içerisinde azdı. Lenin Iskra'yı kurdu ve bunun üzerinden örgütledi partiyi. Ancak aradan bunca yıl geçmesine rağmen bugün de herkes bir dergi çıkarıp onun üzerinden örgütlenmeye çalışıyor. Bu doğru bir yöntem değil. Lenin bir teori ortaya koymuştur. Her ülkeye

uygulanabilecek bir model değil.”

Konuşmadan sonra verilen aranın ardından söz alanlar ve soru soranlar oldu. Bir kadın işçi o dönemlerde doğru kabul edilen bir yöntem olarak öğrenim gördükleri üniversitelerden ayrıldıklarını ve fabrikalarda çalışmaya başladıklarını ve bunun kendisine çok şey kazandırdığını, olaylara sınıfsal bakabilme yeteneği kazandırdığını söyledi ve bugün büyük fabrikalarda çalışan işçilerden öğretmenlere kadar herkesin işçi olarak görülmesi gerektiğini belirtti; aynı zamanda konuşmalarda işçi sınıfı tanımında muğlaklık olduğunu ve bu tanımın yeniden yapılması gerektiğini ifade etti. Söz alan başka bir katılımcı da ‘Dün devrimci dinamizme sahip fabrikalar bugün yerini başka iş kollarına bırakmıştır. Bilişim sektörü, hizmet sektörü gibi hızla büyüyen sektörler var. Devrimciler yönlerini buralara çevirmelidirler’ dedi. Sorulan başka bir soru ise bugün yürütülen 1 Mayıs tartışmaları'nın sınıftan kopuk yürüyüp yürümediğine dairdi.

Daha sonra söz alan bir arkadaşımız ise şunları belirtti:

“15-16 Haziranları yaratan devrimci dinamizm hocanın da dediği gibi bugün işçi havzalarında, varoşlardır. Bugün tüm enerjimizi

buralarda harcamalıyız. Sosyalizmle işçi hareketinin birleşmesi gerektiği fikrine katılıyorum ancak bolşevik komünist bir partinin olmadığı koşullarda bu çabaların hepsi boş gidecektir. Oysa bu emeklerin, enerjinin hepsinin bir havuzda birikmesi gerekir. Onun için de işçilerin birliğinden önce komünistlerin birliğinin sağlanması gerekir. Bakın, bu sene parçalı 8 Martlar gerçekleşti. Bu Newroz'a pankartlarıyla katılan işçiler göremedik? Sendikalarda dahi mesefeli bir duruş var. Sol harekete de baktığımızda 1 Mayıs'ta halk ayaklanmasına çağıran ama Newroz'da çatışan işçileri, emekçileri görmeyen bir anlayış var.

Bu bölünmüşlüğe karşı 1 Mayıs'ta farklı demokratik kitle örgütleri yıkımlara, kıdem tazminatı gaspına, iş cinayetlerine karşı ortak pankart arkasında yürümeyi hedefliyorlar. Buradan bu ortaklaşmanın büyütülmesi çağrısını yapıyorum.”

Seçkin Kır ise arkadaşımızın konuşmasına yönelik ‘Bugün partinin olmadığı doğrudur. O yüzden bu yolda atılacak tüm adımlar desteklenmelidir’ cevabını verdi. Panele yaklaşık 20 kişi katıldı.

Pusulasma Şaşırmayan Komünistler

Günümüzde tasfiyecilik üzerine: Tasfiyeciliğin tarihsel kökeni ve türleri

Yaşadığımız topraklarda tasfiyecilik, sorunun sınırlı kavranışının da bir sonucu olarak klasik anlamda illegal örgütün tasfiyesi olarak anlaşılmaktadır ve tasfiyeciliğe bu temelde bir karşı duruş gerçekleştirilmeye çalışılmaktadır. İlegal örgütün tasfiyesi, gözden düşürülmesi tasfiyeciliğin en önemli unsurlarından olsa da, sorun çok daha geniş bir içerik ve kapsamda yaşanmaktadır. Asıl olarak tasfiyecilik, devrimci kadroların iktidar perspektifini yitirmelerinden beslenmektedir ki bu perspektifi verecek olan devrimci öznenen başkası değildir. Tasfiyecilik olgusunun tarihsel kökenleri ve ortaya çıkış koşulları anlaşılmadan tasfiyeciliği kavramak da ona karşı mücadele etmek de olanaklı değildir.

Tasfiyeciliğin kaynağı genel anlamıyla burjuvazinin işçi ve devrimci hareket içindeki ideolojik ve politik baskısıyla ilgilidir. Bunun öncelikle hangi zeminde yerşediği açığa çıkarılmalıdır. Bugünün sorunu sadece illegal örgütü savunup savunmamak değildir, illegal örgütün illegal örgüt savunusu yapanlar tarafından dejenere edilmesidir. Mezhepsel bir algının illegal örgüt yerine ikame edilmesi; parti enflasyonunun meşrulaştırılarak devrimci parti niteliğinin gözden düşürülmesidir. Devrimcilerin kendi örgütlerine karşı oluşan bunalım, onları düzene bağlayan en önemli faktör durumundadır. Bu da tasfiyeciliğin dışavurumudur diyebiliriz.

Gericilik döneminde tasfiyeciliğin arttığı bilinen bir gerçektir. Düzenin sınırlarına çekilmek olarak tarif ettiğimiz tasfiyeciliğin bir diğer görünümü ise kitle eylemlerini kadro eylemleriyle aynılaştıran eğilimdir. Buradan da anlaşılabcağı gibi tasfiyeciliğin iki yönünden bahsedebiliriz. Birincisi kitle eylemlerinin peşinde sürüklenmektir. İkincisi ise kendi eylemlerini kitleler adına gerçekleştirmektr. Birinci durumda alenen bir tasfiyecilik ve örgütün sendika düzeyine indirgenmesi; ikincisinde ise kadroların yıpratılması söz konusudur.

Kendisini örgüt faaliyetıyla sınırlandıranlar ise farklı bir tasfiyeciliğe yönelirler. Bu kesimler ya teorik sorunların çözümüne kendilerini adarlar ya da sözde en büyük tasfiyecilik karşıtı olma edasıyla, güya sıkı bir örgüt kurma iddiası ile devrimcilerin dahi ulaşamayacakları derinliklere çekilip saklanırlar. Böylece gündelik politikadan, dolayısıyla oportünistlerden kendilerini yalıtırken, devletin baskısından da uzaklaşmış olurlar. Gündelik politika yürütenlere akıl vermek, kimi belli gün ve haftalarda anmalar yapmak en gözde politik faaliyetleridir. Tasfiyeciliğin başka bir göstergesi de kitle örgütlerinin devrimci yapıların siyasi sözcülüğünü üstlenmesidir ki bunun tek sonucu devrimci örgütün siyaseten emekli edilmesinden ibaret değildir. Bir kere bu başladı mı, o kitle örgütüne kimin üye olup olmayacağı da belirlenmiş olur. Böylece tasfiyeciliğin bir diğer yüzü olan kitle örgütlerini daraltıp işlevsizleştiren ‘siyaset yasakçılığıyla’ karşılaşmış oluruz. Oysa kitle içinde devrimci çalışma yapmak isteyen komünistler, devrimciler örgütünün kapılarını sıkı sıkıya kapatırken, kitle örgütünün kapılarını sonuna kadar açarlar. Siyasi fikirleri yüzünden kimseyi dışlamazlar. Liberal, uzlaşmacı fikirleri dahi siyaset yasağı koymak kendi siyasi düşüncelerine üstü örtülü bir güvensizliğin de işaretidir.

Tasfiyeciler Rekabeti, Devrimciler Dayanışmayı Esas Alır

Kitle örgütlerinin birbirinden bağımsız ve ayrı ayrı neredeyse aynı içerikte etkinlikler düzenlenmesi, birbiriyle rekabeti aynı zamanda kitle eylemlerinin parçalanmasını da beraberinde getirir. Tasfiyeciler, kitle örgütlerini herkesten ayrı tuttukları gibi, eylemlerini de ayrı tutmakta bir sakınca görmezler. Bugünün sol tasfiyecileri, örgütü korumak adına örgütü siyaset dışında tutarlar. Sağ tasfiyeciler için de benzer durum söz konusudur. Bütün yasal sosyalist partilerin kuruluşlarına baktığımızda, bunun taktik bir adım olduğu söylenerek ve içinden geçilen dönemin özellikleriyle açıklanarak gerekçelendirildiği görülür.

Unutulmamalıdır ki yaşadığımız bu çok yönlü tasfiyeci dalgaya zemin hazırlayan bir gericilik dönemidir. Ancak bu gericilik döneminden geri çekilecek değil, daha ileri bir politik mevziye sıçrayarak çıkılacağı açıktır. Tek sorunumuz sınıfın en ileri kesimleri nezdinde itibarı olan devrimci bir önderliğin olmayışı değildir. Gericilik döneminin yarattığı tabloya uygun olarak devrimciler hızla siyasetten uzaklaşmaktadır. Sorumluluklarını liberallere havale etme eğilimindedirler. Devrimcilerin kendi deneyimlerinden ders çıkarmaları engelleyen kibirli ve sekte tutumları geçmişin muhasebesini yapmayı da güçleştirmektedir. Devrimciler örgütünün siyasal ve örgütsel bağımsızlığının altını oyan tasfiyecilik, işçi sınıfı içinde yürütülen çalışmanın önündeki en önemli engellerden biridir. Düşmana karşı zorunlu ve meşru bir yöntem olan illegal çalışma yöntemleri terk edilerek legalist bir zeminde duran tasfiyecilerle, siyasal mücadeleyi sadece buna indirgeyenler aslında aynı çizgide buluşmaktadır. Sonuçta alanı legalist ve reformist akımlara terk emektedirler.

Bu tablonun ortaya çıkmasının zeminini hazırlayan uluslararası komünist ve işçi hareketinin tarihine baktığımızda tarihsel önemde iki yenilgiden bahsedebiliriz. Birincisi Paris Komünü yenilgisi, ikincisi Ekim Devrimi'nin yenilgisidir. Paris Komünü yenilgisi 1. Enternasyonal'in sonunu hazırlamış, 2. Enternasyonal oportünizminin yeşerdiği zemini hazırlamıştır. Ekim Devrimi'nin yenilgisi hakkında devrimci harekette ortak bir saptamaya rastlamak olanaklı değilse de, devrimin özel zaaflar nedeniyle yenilgiye uğradığı açıktır. Tarihsel önemdeki yenilgilerin ardından, mutlaka komünizm karşıtı bir akım yeşermektedir. Ekim Devrimi ve Komünist Enternasyonal'in yenilgisi de 2. Enternasyonalciliğin canlanmasına neden oldu. 2. Enternasyonalcilik, o günden bugüne kadar da değişik biçimlere bürünerek devrimci hareketi etkisi altına almaya devam etmektedir.

Yaşadığımız topraklarda bunun yansımasına baktığımızda TKP'nin, örgütsel ve ideolojik olarak Komünist Enternasyonal'in bir ürünü olmasına rağmen, takipçilerinin kuruluşunda referans aldığı ilke ve amaçlara uymadığını biliyoruz. TKP adını sık sık ansalar da, takipçilerinin onun ideolojik, programatik yaklaşımlarını toprağa gömmeleri yine tasfiyeciliğin başka biçimi olarak görülmelidir.

İbrahim Kaypakkaya daha 24 yaşındayken Mustafa Suphi çizgisiyle Şefik Hüsnü çizgisinin birbiriyle bağdaşmaz olduğunu tespit edebilmişti. Birincisinin temsil ettiği Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresindeki çizgi ile Şefik Hüsnü'nün tutumunu onaylayan Beşinci Kongre ve sonrasını da ayırt etmek güç olmasa gerek. Komünistlerin Birliği de bu süreklilik ve kopuş ilişkisi çerçevesinde şekillenecektir. Nasıl ki 1871-1914 arasında bir dizi ülkede ortaya çıkan işçi hareketindeki yükselme ve ulusal devrimci durumlar 2. Enternasyonal

oportünizmini ortadan kaldırmaya yetmediyse, Ekim Devrimi'nin yenilgisini takip eden olumlu gelişmeler de, en açık ifadesini 1928 programında bulan ulusal sosyalizmin gelişmesini ve 2. Enternasyonal marksizminin yeniden canlanmasını engellemeyedi.

Tasfiye Dalgası, 71 Kopuşuyla Yaratılan Mirası Bertaraf Etmeye Yöneliktir

Köklerini 12 Mart öncesinde bulan THKP-C, TKP-ML, ve THKO'nun ana damarını oluşturduğu 71 kopuşunu ifade eden akımlardan, THKO en erken tasfiye olanıdır. Ondan türemiş olanlara teker teker tasfiye olmuştur. TKP-ML ise bölündükten sonra da ayrışma eğilimlerini sürekli taşımaktadır. İlk ayrışmadan itibaren kendi köklerinden hızla uzaklaşan TKP-ML hareketi ise, nihayetinde adını da bir kenara bırakarak MLKP'nin temel bileşeni haline geldi. Hakim birlik eğilimlerini yansıtan MLKP, parti hedefiyle kurulmuş parti öncesi örgütlerin birleşmesinden doğmuştur. Bu bakımdan diğer parti projelerinden olumlu yönde bir farklılığı ifade etse de, bu birlikte yer alması gereken iki parçayı birleştirememesi, bunlar üzerinde politik bir etki yaratamaması, işçi ve emekçiler bir yana potansiyel parti güçleri için mevzi olarak görülmemesi sonucunu doğurmuştur.

Bu durum ise, vurgunun kitlesellik noktasına yoğunlaşmasına, hem muhataplarına hem de kitlelere üstünlüğünü kanıtlama arayışına yol açmaktaydı. Bu da bize bu birleşmenin de Komünist Enternasyonal'in ilke ve amaçları doğrultusunda kurulmadığını, bu bakımdan ilkeli bir birlik olmadığını göstermektedir. Ancak gelines noktada MLKP de tasfiyeci bir yola girmiş, geçmişteki olumlu yanlarını da legalist tasfiyeciliğe heba etmiştir. Bugüne kadar legalleşen tüm yapılara yönettiği eleştirileri en ufak özeleştirri yapmadan kendisi hayata geçirmektedir.

Böylelikle MLKP, TKP-ML kökenlilere tasfiye yolunu açmış oldu. Kapital'in önsözünde Marx'ın ‘bize ne İngiliz işçilerinden?’ diyen Alman işçilerine yanıtı vardır. Marx ‘İsmini değiştir, anlatılan senin hikayen olacaktır’ der ve ekler: ‘Bugün İngiliz işçilerinin başına gelen yarın sizin başınıza gelecektir. Buna hazırlıklı olun.’ MLKP de yaşadığımız topraklardaki tasfiye girişimlerini çok sert eleştiri sağnağına tutarken bunlardan hiç ders almamış olacak ki izlediği politik hattın kendisini de aynı çizgiye götüreceğini görmedi. Kuşkusuz MLKP gibi devrimci hareketin büyük kısmı tasfiyeciliğin her rengine tanık olmuştur. Ancak komünist çalışmadan uzaklaştıkça, kitle partisi olma çabalarının artacağını, dahası bu tasfiyeci noktaya Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht üzerinden de vanlabileceğini gözden kaçırdılar.

Bugün yeni ve kapsamlı bir tasfiye dalgasından söz etmek; aynı tasfiyeci sürecin 12 Eylül sürecinin bir devamı olarak değerlendirilmesi anlamına gelir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi 12 Eylül tasfiyeciliği esas olarak 71 kopuşunu gerçekleştiren üç ana akımın takipçileri üzerinde etkili oldu. 71 kopuşu, devrimci bir çıkışı ifade etse de oportünizmden kesin ve net bir kopuşu temsil etmemiştir. Zaten bu kopuşu gerçekleştiremedikleri için, Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresindeki çizgiye bağlı bir partiyi yaratmayı hedeflemedikleri için, üç ayrı örgüt kurmalarından da anlaşılabcağı gibi, Komünist Enternasyonal kararlarını referans alarak oportünizmden köklü bir şekilde kopamamışlardır.

Bu nedenlerden dolayı bu akımlar ve türevleri sağ ve sol oportünizm çerçevesinde ya da merkezci bir akım olarak şekillenmişlerdir. Yaşadığımız topraklarda daha önce de tasfiyeci dalgalarla yüz yüze kalmıştır. Ancak konjonktürel etkilerle atlatılmış olmasına rağmen, bu dalgalarda tasfiyecilikle köklü bir hesaplaşmanın yapılmamış olması, başka dalgalarla yüz yüze kalmamızı engellemedi.

Altmışların ikinci yarısı bir politik atılım dönemine sahne olmuş, ardından 71 yenilgisiyle sonuçlanmıştır. Aynı şekilde 70lerin ikinci yansında tekrar yükselen hareket, bu kez de 12 Eylül yenilgisiyle yüz yüze kalmıştı. Askeri darbeyle birlikte devrimci hareket, örgütsel, politik ve ideolojik olarak da bir yıkımla karşı karşıya geldi. Alınan yenilginin etkisiyle yapılan sorgulamalar ise, tam bir liberal savrulmayla sonuçlandı. Devrimciler liberal dalgaya yanıt vermeyi değil, savunmaya geçerek kendilerini ayakta tutmayı tercih ettiler. İşçi hareketindeki kıpırdanmayla dönemin sona erdiğini düşünerek muhasebeyi bir kenara koydular. Denilebilir ki, 80ler devrimci hareketin mevzilerini dahi koruyamadığı, ciddi bir yenilgi aldığı; burjuvazi açınsındansa korkusunu yenmenin rahatlığıyla hareket ettiği bir dönem oldu.

Ancak kısa bir süre sonra burjuvazinin komünizm korkusu yerini ‘bölücülük’ korkusuna bıraktı. Buna karşılık, uluslararası planda Gorbaçov'un estirdiği liberal dalganın da etkisiyle, 12 Eylül saldırısında devrimci iradesini kaybedenlerin başlattığı legal parti tartışmaları, devrimci harekette yeni bir tasfiyeci dalganın yolunu açtı.

Legalist Tasfiyecilik Dalgaları

Legalist tasfiyeciliğin ‘gizli örgütün reddi, onun rol ve öneminin küçümsenmesi, veya yeraltı örgütünden vazgeçerek onu tasfiye ederek yerine yasallık çerçevesinde şekilsiz birlikler kurmak’ olduğu hatırlanırsa, 3 döneme ayrılacağımsız legalist tasfiyeciliğin üçüncü dönemi, gerçek anlamda tasfiyeciliğin gündeme geldiği bir dönemdir. Sosyalistlerin birliği tartışmalarının yapıldığı, grev tabusunun ilk kez kırıldığı bir döneme rastlayan legal tasfiyeciliğin birinci dönemi (zaten önceden TBKP'ye dönüş olan) TKP'nin tasfiyesiyle sonuçlandı.

89 bahar eylemleri ve Zonguldak yürüyüşüyle işçi hareketinin toparlanmaya başladığı ikinci dönem ise Körfez savaşıyla noktalandı. Legal katılımığın üçüncü döneminde HEP'in SHP kanatları altında meclise girmesine tanık olduk. 90 başlarında hem işçi hareketinin yükselişe geçmesi hem de Kürt hareketinin yarattığı serhıldanlara rağmen önderlik boşluğundan kaynaklı olarak, hareketin sürekliliği sağlanamadı. Bu dönemde hız kesen tasfiyecilik, başka bir kışve altında ve farklı dinamiklerle etkisini sürdürdü. Üçüncü dönemin en önemli özelliği sadece uzak geçmişlerinde değil, yakın geçmişlerinde de tasfiyeye direnen akımları kuşatma altına almasıdır.

95 başlarında işçi sınıfının varoşlarda biriken öfkesinin beklenmedik bir anda Gazi’de ortaya çıkması ve İstanbul’un varoşlarında da destek bulması, devrimci harekette moral üstünlük yarattı. Ne var ki ortaya çıkan başkaldırının devrimcileri hazırlıksız yakalaması ve sürecin yönlendirilememesi, geri çekilmeyi beraberinde getirdi. Devrimci hareket, ortaya çıkan dinamigi değerlendirme ve ona uygun tutum takınma yerine, liberal sol hareketin başını çektiği dalgaya teslim oldu.

96 1 Mayıs’ıyla yoğunlaşan ikinci tasfiye dalgası, ideolojik politik saldırılarla devam etti ve giderek devrimci hareketi etkisi altına aldı. Legalist particiliğin üçüncü döneminde ÖDP'nin ve EMEP'in kurulmasıyla örgütsel tasfiyecilik de gerçekleşmiş oldu.

Kurtuluş, Emek, Troçkistler, TKP ve bağımsızlara Dev-Yol’un da katılımıyla, Kuruçesme bileşenlerinin büyük kısmının tasfiyesi gerçekleşti. Böylelikle Dev-Yol’un sancılı partileşememe krizi de son bulmuş oldu. Daha önce örgütlerini ve inançlarını terk etmiş bağımsız aydınlar da bu tasfiyede hülle rolünü başarıyla yerine getirmişlerdir. Bu dönemin diğer bir unsuru olan ve Komünist Enternasyonal’in 21 koşulunu karşılamayan bir parti olmasına rağmen illegal varlığını koruyan TDKP, sınıfın ayrıcalıklı kesimlerinin çıkarlarını bütünsel çıkarlarının üstünde görmesi, uluslararası çıkarları yerine ulusal çıkarlarını savunması yüzünden ivmelenen bir tasfiye sürecine girdi.

Açık ki komünist siyasetten uzaklaşanlar tasfiyeciliğe yaklaşacaklar, sonunda devrimci örgüte ihtiyaç duymayacaklar ve devrimci örgütten kurtulmaya çalışacaklardır.

Bu dönemde burjuvazi liberal harekete düzen içi kanallar açarken, devrimci hareket üzerindeki seçmeli terörünü sistemleştirdi. Bu dalgaya direnenler ‘legal parti doğru mu yanlış mı?’ tartışmasına odaklanırken bu girişimlere karşı tutum almakla bu dalgayı püskürtebileceklerini sandılar. Ne var ki bu tutum devrimci dinamizmi bir ölçüde ayakta tutsa da hareketin ileri çıkmasının dinamiklerini yaratamadı. Burada altı çizilmesi gereken nokta şudur: ortaya çıkan tüm sosyalist akımlar kendilerini enternasyonal bir hareketin parçası olarak görmelerine ve sosyalistleri birleştirmek için yola çıkmalanna rağmen, bolşevizmin ve Komünist Enternasyonal’in kuruluş ilkelerini referans almadıkları için bu süreçteki birlik girişimleri tasfiyeyle sonuçlanmıştır. Devrimci hareketi kötürüm bırakan neden, gelip geçici politik örgütsel yetmezlikler ve zaaflar değil, tarihsel arka planı da olan, ideolojik ve örgütsel zaaflardır. Burjuvazinin ideolojik, politik etkisinden bağımsızlaşarak iktidar perspektifiyle mücadele yürütülmemesidir. Programatik düzeyde demokrasiciliğin, politik düzlemde burjuva muhalefetin peşinden sürüklenmenin, örgütsel bakımdan sekteirliğin temel nedeni; bağımsız devrimci bir çizgiye sahip olunmamasıdır.

Bugün önderlik boşluğunu daha da görünür kılan neden, mevcut örgütlerin çok yönlü bunalım ve tıkanıklık içinde olmasıdır. Buna politik ufuksuzluğu, örgütsel kısırlığı ve amatör çalışma tarzını da eklersek mevcut durum daha iyi anlaşılmış olur. Devrime, devrimcilğe ve devrimci örgütlere duyulan güven aşınması, safların hızla terkedilmesi, örgütler arasında farkları silikleşmesi, marksist literatür yerine liberal kavramların kullanılması, açıkça bu yapıların başlıca konusu olmaya başladı. Neredeyse tüm yapılar tasfiyeciliği konu edinseler de bu yapıların bunun nedenleri ve nasıl mücadele edileceği konusunda bir bilinç açıklığıyla hareket etmedikleri ortadadır.

Komünistlerin Birliği

Komünistlerin Birliği Platformu ise sınıf mücadelesinin geri çekildiği ve tasfiyeciliğin farklı boyutlarda damgasını vurduğu böylesi bir ortamda siyaset sahnesine çıktı. 12 yıllık bir siyasi geçmişe sahip olan platformun çizgisini ve varlığını koruyarak gelişmesini sağlayan şey, temel referanslarının konjonktüre bağlı olmayan ve sınıf mücadelesinin gelgitlerinden bağımsız referanslar olmasındandır. Bunun yanı sıra sınırlı ölçekte de olsa öncelikli ödevlerinden kopmadan ilerlemede ısrar etmesi, kuyrukçuluğa düşmeden gelişmelere uyum sağlayabilecek esneklikte taktik tutum benimseme yeteneğindendir.

Tasfiyeciliğe karşı bir mevzi olarak düşünülmesi gereken Komünistlerin Birliği Platformu, bu 12 yıl içinde diğer sol akımların hepsinden ayrı bir kulvarda yol aldı. Bir tarafta ‘teorik yeniden üretim yapalım’ diyerek siyasetten tamamen uzak duranlar; diğer tarafta ‘varoşlarda sınıf çalışması yapılmaz’ diyerek geçmiş popülizmle mahkum edenler boy göstermektedir. Komünistlerin Birliği Platformu ise bu kesimlerin etkisine kapılmadan, içinden geçmekte olduğumuz döneme uygun politikalar geliştirerek, işçi sınıfının düzenle bağlı en zayıf, en ezilen kesimleri arasında savunmayı örgütlemeye çalışıyor.

Platformun oportünizmin her çeşidine karşı sınavdan geçmiş referanslara sahip olması, tasfiyecilik dalgasına kapılmasını önleyen bir güvence yaratmıştır. Elbette sadece siyasal faaliyetin sürekliliğinin sağlanması ve sınanmış referanslara bağlı kalması, bir hareketi geri çekilme döneminde ileri çıkarabilecek bir rol oynamaya yetmez. Gerileme döneminde doğru siyasi faaliyet ve doğru taktik tutum belirlemiş olmak sayesinde, bu dönemin yarattığı fırsatlardan yararlanmasını bilerek kendini koruyabilmiş hatta geliştirebilmiştir.

Bolşeviklerinki gibi devrimci partinin olmadığı koşullarda, bu partiyi yaratmak üzere öne çıkıp sorumluluk alan öznelerin bulunduğu platform, ortaya koyduğu partileşme stratejisini yaşama geçirmekle sorumludur. Başka bir deyişle partileşme kapalı devre yürütülecek bir süreçle değil, parti kongresini toplayacak güçlerin dışı dönük bir politik mücadelesi sonunda gerçekleşecektir.

Bolşevikler 1903’ten önce ekonomistlerden, sonrasında menşeviklerden, daha sonra sol tasfiyecilerden yollarını ayrıarak ilerlediler. 1914’de ise, savaş patlak verdiğinde, kendi burjuvazisinden yana tutum alan sosyal pasifistlerle aralarına kalın bir çizgi çektiler. Gecikmeli de olsa, 1919’da Komünist Enternasyonal’i kurdular ve İkinci Enternasyonal geleneğiyle hesaplaştılar.

Komünistlerin Birliği de oportünizmden pratik olarak yollarını ayırmış devrimciler tarafından sağlanacaktır. Oportünizm, teorik bir sorun olmadığını gibi ideolojik mücadeleyle de alt edilemez. Oportünizm siyasi bir akımdır ve ancak siyasal mücadelenin bir aracı olan devrimci partiyle alt edilebilir. İşçilerin birliğinden önce Komünistlerin Birliği’ni savunan komünistler yüzünü Komünistlerin Birliği Platformu’na dönerek Komünist Enternasyonal’in yozlaşmasıyla kopan kızıl ipe tekrar bağlanıp, Komünist Enternasyonal geleneğine bağlı bolşevik partiyi yaratmayı varlık nedeni saymalıdır.

Pusulasmaı Şaşırmayan Komünistler

Troçkizm nedir? Ne değildir?

Troçkizm bir suçlama Troçki de tertip peşinde koşan bir karşı-devrimci ajan olarak görüldüğünde esasen Menşevizmin bir türü olan troçkizme karşı ideolojik ve siyasal mücadele devre dışı bırakılarak gözardı edilmiş olur. Bu durum, pek çok akım aslında troçkist akımlarla benzer bir orta yolcu, merkezci çizgiye savruldukları zaman bile, konunun farkına varılmamasına ve bu merkezcilige karşı mücadelede zaafılara yol açmaktadır. Bu durumun başlıca nedeni Troçki'nin ve troçkizmin SSCB'de politik bir mücadele konusu olmaktan çok bir dizi mahkemelerin ardından mahkum ve tasfiye edilmiş olmasıdır.

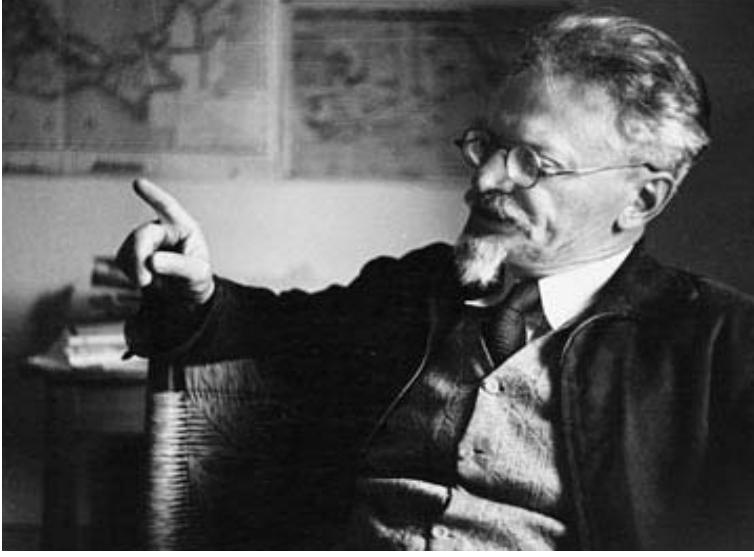
Troçki'nin Hataları Hakkındaki Yanılgılar

Troçki'nin devrim stratejisindeki hata yaygın olarak bilinenin aksine köylülüğü göz önünde tutmaması ya da işçi-köylü ittifakını reddetmesi değildir. Troçki 1931 yılında 'sürekli devrim' broşüründe kendi devrim kavrayışıyla Lenin'in bakış açısı arasındaki farkı siyasal olarak 'köylülüğe dayanan proletarya diktatörlüğü' sloganını 'işçilerin ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü' sloganının karşısına çıkararak ifade ediyordu. Tartışma burjuva demokratik aşamanın atlanmasının mümkün olup olmadığı ya da işçilerle köylüler arasındaki ittifakın zorunlu olup olmadığı hakkında değildi. Tartışma proletarya ve köylülüğün demokratik devrimdeki işbirliğinin siyasal mekaniği hakkındaydı.

Ancak rakipleri onun bu görüşleri üzerinde hiç durmadı. Troçki'nin köylülüğü yok saydığı gibi gerçekliği olmayan suçlamalar yönelterek tartışmanın özünü gözden kaçırdılar. Halbuki Lenin'le Troçki arasındaki tartışmanın can alıcı noktası burasıydı. Zira bu farklılık başta Troçki'ninki olmak üzere Menşevik devrim stratejisini açığa çıkarıyordu. Peki neydi bu fark? Sınıf ve partiyi bir birlerinden net çizgilerle ayırmayan bu yüzden komünist partisini işçi partisi olarak gören Troçki, pek çok başka çağdaşı gibi, proletarya diktatörlüğünü de komünist partisinin hükümete gelmesi olarak kavnyordu. Başka bir ifadeyle proletarya diktatörlüğünü sovyetlerdeki işçiler adına iktidarı almış komünist partinin iktidarı olarak görüyordu. Komünist parti, işçi sınıfını temsil ettiğine göre, partinin iktidarı proletarya diktatörlüğü demekti. Bu görüşlere göre Troçki, sovyetleri bir iktidar organı olarak değil, işçileri ayaklanmaya teşvik eden ve sonrasında iktidarı partiye veren bir organ olarak görüyordu. Sovyetler, Troçki ve Kautsky için, iktidar organı değil bir ayaklanma organıydı. Ama aynı zamanda kendiliğindencilige tapınma hastalığından muzdarip olan Troçki, partinin olmadığı koşullarda kendiliğinden oluşan bir sovyeti de devrim için partiden önemli saymaktaydı.

Proletarya diktatörlüğünü bolşeviklerin hükümeti olarak gören Troçki, elbette 'işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü'nden işçilerin temsilcisi olan Komünist Partisi ile köylülerin temsilcisi olan bir partinin koalisyonunu anlayacaktı. Bu da ona göre, ancak köylülüğün çıkarlarını temsil eden bağımsız bir devrimci parti ortaya çıktığında gerçekleşebilirdi.

Troçki'ye göre böyle bir köylü partisinin ortaya çıkması köylülüğün

sosyal karakteri nedeniyle mümkün değildi. Bu gerçekleşse bile, bu partinin talepleri koalisyondaki işçi partisiyle çelişeceği için, Troçki'ye göre bu koalisyon da dağılmaya mahkumdu. O yüzden de işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü soyut ve gerçekliği olmayan bir formülasyondur, ona göre.

Troçki ile Lenin Arasındaki Farkın Önemi ve Güncelliği

Troçki'den ve menşeviklerden farklı bir parti ve devrim anlayışına sahip olan Lenin ise; komünist partinin işçileri temsil eden bir parti olarak değil, işçi sınıfının bütünsel çıkarlarını savunarak işçilere önderlik eden bir parti olarak kavnyordu. Tam da bu sebepten ötürü iktidar organları olarak sovyetlerle, iktidardaki işçilere siyasal olarak önderlik eden komünist parti bir birinden farklı oluşumlardı ve ikisinin birbirine karıştırılmaması gerekiyordu.

Yine aynı sebepten ötürü işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü Lenin açısından işçi partisi ile köylü partisinin koalisyon hükümeti anlamına gelmiyordu. İşçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün varlığı, bu koalisyonun kurulmuş olmasıyla değil, işçilerin ve köylülerin içinde yer alacağı sovyetlerin kurulmasıyla değil, gerçekleşebilirdi ancak. Lenin'e göre Troçki'nin sandığının aksine, işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün proletarya diktatörlüğünden farkı yoktu.

Lenin 1905 yılında yazdığı 'İki Taktik'te, devrim ilerledikçe köylülüğün içindeki ayrımların da derinleşeceğini ve zengin köylülüğün sovyetlerin dışına atılacağını öngördü. Böylelikle işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü, bir başka devrime gerek kalmadan, yerini proletarya diktatörlüğünün özgün bir biçimi olan işçilerin ve yoksul köylülerin sosyalist diktatörlüğüne bırakacaktı.

Lenin, Ekim Devrimi'nin hemen ardından, sürecin kendisini haklı

çıkardığını şöyle açıklıyordu:

“Her şey tastamam dediğimiz gibi olup bitti. Devrimin gelişmesi düşüncemizin doğruluğunu gösterdi. İlk krallığa karşı, büyük toprak sahiplerine karşı, feodaliteye karşı tüm köylülükle birlikte..... Sonra yoksul köylülükle, yarı proletarya ile, bütün sömürülenler ile, zengin köylüler, kulaklar, vurguncular da içinde, kapitalizme karşı..... Biz burjuva devrimini sonuna kadar götürdük. Tüm köylülük bizi izledi. Tüm köylülüğün sosyalist proletaryaya karşıtlığı kendini birden gösteremezdi. Sovyetler genel olarak köylülüğü bir araya getiriyorlardı. Köylülüğün içindeki sınıf ayrımı henüz olgunlaşmamış, henüz kendini dışa vurmamıştı.”

Tüm bunlar Lenin ve Troçki arasındaki görüş ayrılıklarının önemini ortaya koyar. Bu farklılığı daha da önemli kılan neden, komünist partisinin işçi sınıfıyla ilişkisine dair bir tartışma olmasıdır. Proletarya diktatörlüğünü komünist partisinin diktatörlüğü olarak kavrayanlar, bunun sonucunda komünist partisinin iktidarı alabilmesi için kitle partisine dönüşmesini, hatta iktidarı almadan önce bir işçi partisi olmasına savunacaklardı. Nitekim bugün Türkiye devrimci hareketine baktığımızda bunun yansımalarını rahatlıkla görebiliriz. Oysa Bolşeviklerle Menşevikler arasında yaşanan bölünme, 1903 yılındaki parti kongresinde tam da bu nedenle patlak vermişti. Bu kongrede Menşevikler, gevşek ve sınırları belirsiz bir parti örgütlenmesini savunurken Bolşevikler kendini işçi sınıfından net çizgilerle ayıran, demir disiplinli bir partiye ihtiyaç olduğunu savunmuştu. Devrim stratejilerini nesnel koşullara göre değiştirenler 'emek-sermaye çelişkisini merkeze alıyoruz' diyerek, ittifak gereğini tümüyle yok saymaktadırlar. Devrim stratejisinin kavranışı bakımından bugünün devrimcileri Avrupalı akımların ve onların bu topraklardaki kardeş partilerine benzemektedir.

Birçok akım Leninist parti modelinin de yenilenmesi gerektiğini ifade ediyor. Leninizmin yapı taşı olan parti modelinin leninizme bağlı kalarak yenilenmesi söz konusu olunca, aklımıza Lenin'in 'hiç kimse marksizmin itibarını marksistler kadar düşüremez' sözü aklımıza geliyor.

Bu tasfiyeci, oportünist akımların ortak yanı, kendilerine yük olarak gördükleri Leninist parti modelinden kurtulmayı maskelemeleridir. Tüm bu 'yeni' tezler, Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresini toprağa gömmek, Komünist Enternasyonal'in tasfiyesinin üstünü örtmek, Lenin'in parti modelinden kurtulmak için üretilen tezlerdir. Bu tezler önce Menşeviklerin, Troçki'nin, Kautsky vb.nin sonrasında avro-komünistlerin ürettiği gerekçelere benzer gerekçelerle sunulan ve bu tutumların devamı olan tezler olarak görülmelidir. O eski tezlerin savunucularına karşı Bolşevikler nasıl mücadele ettiyse bunların yeni türleri de öyle bir mücadeleyle ve aynı araç ve yöntemlerle alt edilmelidirler.

Pusulasını Şaşırmayan Komünistler

Tuzla'da Troçkizm üzerine ev sohbeti

Bulduğumuz mahallede KÖZ'de yazı dizisi biçiminde çıkan Troçkizm konusunu tartıştığımız bir ev sohbeti gerçekleştirdik. Troçkizm yazı dizisi uzun olduğu için iki bölüm halinde ele aldık ve ilkinde Troçkizm ne olduğu ve tasfiyecilik konusu üzerinde konuştuk. İkincisinde ise Troçki ve Troçkistlerin Bolşevizm ve Komünist Enternasyonal'in ilke ve amaçlarına nasıl yaklaştıklarını konuştuk. İki bölüm halinde yaptığımız sohbette özet olarak şunları anlattık:

Troçkizm denince aklımıza ne gelir?

"En belirgin olarak işçi partisi-kitle partisi ayrımına yanlış bir yaklaşım aklımıza gelir. Troçki devrimci partinin değil, kitle partisinin yaratılmasının gerektiğini söylemiştir. Lenin'in katkısı ise işçilerin birliğinden önce komünistlerin birliğinin sağlanmasının gerektiğidir.

Oportünizmle, troçkizmle ve tasfiyecilikle mücadele referanslarımızdan ve ilkellerimizden vazgeçmeden komünist partide ısrar etmekle ve örgütsel birlikle eylem birliklerini birbirinden ayırmakla mümkündür. Bolşevik parti oportünizm ile mücadele ettiği için devrimi yapabilmıştır.

Troçkistler Bolşeviklerin ve Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresini sahipleniyor mu?

Sol içinde genel olarak Troçkist olmakla suçlanılır, pek çok siyaset birbirini böyle suçlar. Hatta troçkist olmak bir hakaret olarak değerlendirilir. Troçkizm üzerine yazılmış ve üretilmiş pek çok efsane var. Bunların doğruluğu ya da yanlışlığıyla ilgilenmiyoruz. Bizim açımızdan değerlendirilecek tarafı Troçki ve Troçkistlerin Bolşeviklerin ve Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinin ilke ve amaçlarına sadık olup olmadıklarıdır.

Troçki Bolşevikler ile Menşevikleri birleştirmeye çalışıyordu. Parti içinde devrimci partinin üyesi kimler olmalı diye bir tartışma oluyor. Bolşevikler, 'üye olmak için partinin herhangi bir hücresinde ya da komitesinde çalışmak ve aidat vermek gerekir diyor. Menşevikler ise sadece aidat verilmesinin üye olmak için yeterli olduğunu söylüyorlar. Burada bir ayrışma gerçekleşiyor.

Bolşevikler iktidarı işçilerin alması gerektiğini söylerken, Menşevikler iktidarı işçilerin almasına gerek olmadığını söylüyor. Troçki de arada yıllarca Bolşeviklerle Menşevikleri birleştirmeye çalışıyor.

Devrim olduktan sonra da "devrimci partiye gerek yok, kitle partisi

gerekli" diyor. Kitle partisi zaten Sovyetlerdir, işçiler kendi örgütlenmelerini kurmuşlardır. Bolşevikler, "devrimci parti onlara öncülük etmesi için gereklidir" diyor. Troçki 1917'ye kadar örgütlü olmayan, ortada olan birisi. Herhangi bir örgüt kurmaya çalışmamıştır. Devrim olunca da Bolşevik parti içinde yer almıştır. Lenin'in hastalığı döneminde de partiye üyelik, aday üyelik konusu tartışılıyor. Lenin aday üyelik süresinin kısaltılmaması, aksine uzatılması gerektiğini savunuyor bir mektupla. Ancak Troçki ise aday üyeliği kısaltıp deneyimsiz ve disiplinsiz herkesin partiye alınması yönünde karar alınmasına yol açıyor. Bu da Troçki'nin ve Troçkistlerin Bolşevik partinin ve Komünist Enternasyonal'in ilke ve amaçlarını sahiplenmediğini gösteriyor. Bu tutum, Komünist Enternasyonal'in tasfiye olmasında da etkili oluyor.

Troçki'nin öldürülmesi cinayet mi, siyasi kavga mı?

Troçki'nin yakın aile fertleri ve pek çok başka yoldaşı da yargılanıp mahkum edilerek veya yargılanmadan öldürülmüşlerdir. Bunun aile fertlerine kadar uzatılıp onun soyundan gelenlerin neredeyse hepsinin suçlu muamelesi görmesinin haklı gösterilecek bir tarafı yoktur. Ancak bu olayların adı cinayetler ve faillerinin sıradan katiller olduğunu düşünmek de yanlış olur.

Troçki herhangi bir devletin gizli servisi hesabına çalışan bir ajan olmadığı gibi, onun ölümünü organize edenler ve bizzat bu eylemin içinde yer alanlar da gizli servis memurları değildirler. Onlar uluslararası planda sürdürülen bir siyasi davanın militanlarıdır ve aynı davanın taraftarları tarafından da kahraman olarak kabul edilmiş ve benimsenmiştirler. Söz konusu olan devrim ve komünizm davasına bağlı olma iddiasını taşıyan militanların eylemlerdir. Onların bu eylemleri amaçları uğruna herhangi bir görev gibi üstlendikleri ödevler olarak görülüp yerine getirildiğinden şüphe edilmemelidir. Ramon Mercader'in hayat hikayesi bu olaylar zincirinde yer almış olan kimselerin hangi çerçevede hareket ettiklerini göstermektedir.

Troçki'yi öldüren Ramon Mercader polise verdiği ifadede Troçki'yi öldürmesini onunla arasındaki bir kişisel sorun olarak açıklamıştır. Ama durum ne kişisel bir sorun ne de bir cinayettir. Bu siyasal bir tutumun sonucudur. Bu tutum da Mercader'in temel eğitiminin nasıl şekillendiği ile yakından ilgilidir. Söz konusu olan birbirlerini davalarının düşmanı saymakla beraber, aynı davaya bağlılıklarını ilan etmekten geri durmayan iki akım arasındaki bir çatışmadır. Bu tür çatışmalar da gerek uluslararası hareketin gerekse de Türkiye sosyalist hareketinin yabancısı olduğu bir durum değildir. Bu

bakımdan Troçki'nin öldürülmesi de dahil pek çok benzer olayın ardında esasen bir adı cinayet veya gizli servis komplosu değil, bir siyasi kavga olduğunu söylemek gerekir.

Sol içi şiddete nasıl bakıyoruz?

Sol içi şiddet genel olarak bir siyasetin diğer siyaseti karşı-devrimci olarak görmesinden kaynaklanıyor ve bu nedenle birbirlerinin siyaset yapmalarına engel olmak için şiddet kullanılıyor. Bunun dışında da bazı dönemlerde bir siyasetin diğeri hakkında yazdığı eleştiri yazısı ya da herhangi bir konudaki tutumundan rahatsız olunması durumunda şiddete başvuruluyor.

İşçi hareketi ve sol içinde oportünist olarak kabul edilen akımlara tıpkı karşı-devrimci burjuva siyasi kuvvetlerine ve devlete karşı meşru görülen yöntemle mücadele etmenin meşruluğu kabul edildikten sonra ipin ucu kaçmış oluyor. Bu durumda kendi örgütünün içindeki türlü muhalif veya aykırı eğilimleri de oportünist, karşı-devrimci olarak tanımlayıp bunlara karşı sınıf düşmanına karşı benimsenen tüm araç ve yöntemlerle mücadele etmenin önünde bir engel kalmamış oluyor. Troçki'ye yapılan suikast eyleminin ardındaki asıl yanlıgı bundan kaynaklanıyor. Söz konusu olan sadece suikastler değildir. Yalan, komplo gibi tertipler vs. de bu kapsama girer. Burjuvaziye ve faşistlere karşı meşru olan yöntemlerin hiçbirisi sol ve işçi hareketi içindeki siyasi kavgalarda ve özellikle de örgüt içi çatışmalarda 'siyasi mücadeledir' diyerek meşru kabul edilemez.

Bu durum sınıf mücadelesinin hedefinin yanlış anlaşılmasından kaynaklanır. Sınıf mücadelesi iki karşıt sınıf arasındaki somut ve kesin olarak da burjuvazi ile proletarya arasındaki mücadeledir. Herhangi bir sınıfın herhangi bir sınıfa karşı mücadelesi değildir. O nedenle proletaryanın örneğin küçük burjuvaziye, köylülüğe karşı bir mücadele de burjuvaziye karşı mücadelenin yol ve yöntemleriyle mücadele etmeyeceği ne kadar doğruysa işçi hareketi veya parti içindeki burjuva siyasetinden esinlenen akımlara karşı da bu yol ve yöntemlerle mücadele etmemesi gerekir."

Bulduğumuz mahallede KÖZ'ü tanyan ve sahiplenenlerin Troçki ve Troçkizm konusundaki kafa karışıklığını gidermeye çalıştığımız ve Troçkizmi nasıl değerlendirdiğimizi anlattığımız verimli iki sohbet gerçekleştirmiş olduk.

Tuzla'dan Komünistler

Troçkistlerle Troçkizm karşıtlarını buluşturan “Sürekli Devrim” efsanesi

“Sürekli devrim” teorisi herhalde Troçkizmle özdeş kabul edilen başlıca kavramlardandır. Hatta Lenin sonrası sosyalist kuşaklar arasında Troçkizm bahis konusu olduğunda kullanılan en yaygın fetişlerden biridir. Troçki’nin taraftarları için her sıkışık durumda başvurulabilecek bir tılsımlı sözcük; karşıtları için ise, cehennemin kapılarını aralayan bir kara büyü tekerlemesi gibi algılanır olmuştur “sürekli devrim”. Bu kavram Troçki ve Troçkizmle o kadar özdeşleşmiştir ki, Troçkist olarak adlandırılmama kaygısıyla bu kavramı kullanmaktan öcü gibi kaçma refleksi yaygınlaşmıştır. Hatta bu kavramı icat edenin ve ilk kullananın Troçki olduğunu sanmak işten bile değildir. Oysa sürekli devrim kavramı olarak ilk kez 1850’de Komünistler Birliği örgütünün Merkez Komitesi’nin örgüte hitabında kullanılmıştır:

“... demokratik küçük burjuvalar ... demokratik parti içinde her türlü fikri kapsayacak büyük bir muhalefet partisinin kurulmasına çalışıyorlar; yani içinde genel sosyal demokratik lafazanlıkların ağır bastığı ... sevgili banş uğruna proletaryanın belirli isteklerinin öne sürülmesine imkan vermeyecek bir partide işçileri tutsak etmeye çalışıyorlar. Böylesi bir birlik, doğrudan doğruya onların yaranna, proletaryanın ise hepten zararınadır. ...İşçiler, ... burjuva demokratlara alkış tutan bir koro olmaya rıza göstereceklerine, ... bağımsız, gizli ve genel bir parti örgütünü kurmaya g a y r e t

etmeli... ve bu örgütün her bölümünü proletaryanın tavır ve çıkarlarının burjuva etkilerden bağımsız olarak

tartışıldığı işçi topluluklarının merkezi ve çekirdeği haline getirmelidir ... Ama daha zaferin ilk saatlerinden itibaren işçilere ihanet edecek olan bu partiye (küçük burjuva demokratlarının partisine -çn) ... karşı koyabilmek için işçiler silahlı ve örgütlü olmalıdır ... İşçiler kendilerince seçilmiş komutanlar ve kendi seçtikleri genel kurmayla bağımsız olarak proleter muhafızlar olarak örgütlenmeli ve devlet otoritesinin değil, işçilerin belirleyeceği devrimci topluluk konseyleri komutasına geçmelidirler. ... Silahlar ve donanım hiçbir biçimde teslim edilmemeli, her türlü silahsızlandırma çabası gerekirse zora başvurarak püskürtülmelidirHatırası halkta sadece nefret duygusu uyandıran kişilerle, kamu binalarına karşı halkın giriştiği intikam hareketlerine, sözde aşırılıklara, muhalefet etmek şöyle dursun, bu gibi hareketleri hoşgörüyü karşılamakla da yetinilmemeli, bunlara önderlik edilmelidir

Demokratik küçük burjuvazi, devrimi mümkün olduğu kadar çabuk ... sona erdirmek istedikçe; az çok mülk sahibi tüm sınıflar egemen konularından def edilene dek; proletarya devlet iktidarını fethedinceye ve bütün proleterlerin birliği, bir tek ülkede değil, dünyanın tüm hakim uluslarında proleterler arasındaki rekabeti ortadan kaldıracak ölçüde gelişinceye; ve en azından başlıca üretici güçler proleterlerin elinde toplanana kadar devrimi sürekli kılmak çıkarımız ve görevimizdir. .. Alman işçileri sınıf çıkarlarının ne olduğunu açık seçik saptayarak, en kısa zamanda bağımsız bir partide mevzi tutarak, ve demokrat küçük burjuvaların iki yüzlü sözlerine kanıp, proletaryanın partisinin bağımsız örgütünü kurtarmaktan çekinmek gibi bir davranışa bir an olsun kapılmayarak, nihai zaferleri uğrunda ellerinden geleni kendileri yapmalıdır. Savaş naralan Sürekli Devrim olmalıdır.” (Köln Davası Üzerine Açıklamalar derlemesi içinde, Ana yayınları, İstanbul 1977, s. 142-150, altını biz çizdik)

Bu bildiri Marx’ın kaleminden çıkmıştır. Besbelli ki yönetiminde bulunduğu örgüt tarafından da paylaşılmaktadır. Bu bildirgeden önce de Marksistlerle Blankistlerin 1850 yılında Londra’da birlikte kurdukları ve kısa ömürlü olan Devrimci Komünistlerin Evrensel Derneği adlı derneğin t ü z ü ğ ü n ü n a m a ç maddesinde de şöyle bir ifade geçmekteydi:

“Derneğin amacı tüm ayrıcalıklı sınıfların ortadan kaldırılması, bu sınıfların p r o l e t a r y a n ı n diktatörlüğüne tabi tutulması ve insan ailesinin son örgütlenme biçimi olacak olan komünizmin gerçekleşmesine kadar devrimin sürekli kılınmasıdır.” (Marx-Engels T.E. cilt 7, s. 553-554. altını biz çizdik)

Buna rağmen, her nedense, “sürekli devrim” dendiğinde akla Komünistler Birliği, Blankistler veya Marx değil, Troçki gelmektedir. Oysa Troçki’ye atfedilen “sürekli devrim teorisinin” temellerinin atıldığı iddia edilen “Sonuçlar ve Olasılıklar” başlıklı broşürde sürekli devrim kavramı bir kez bile geçmemektedir. Hatta bu kavramın ilk kez kullanıldığı Komünistler Birliği’nin söz konusu metnine bir gönderme dahi yoktur. Bununla birlikte, her nedense bu kavramı Troçki’nin adıyla anmak gerek taraftarları gerekse de muanzları arasında adettendir.

Oysa “Onyedinci Yüzyıl’da İngiltere’dekinden, Onsekizinci Yüzyılda ise Fransa’dakinden daha gelişkin bir Avrupa uygarlığı koşullarında ve çok daha gelişmiş bir proletarya ile yapılmak zorunda olan bir burjuva devrimi arifesinde olan” Almanya için ve devrimci partinin bağımsızlığını vurguyla savunarak söylenen bu sözler en çok Lenin’in 1917 Şubat-Ekim arasında

savunduklarına yakındır. Lenin’in, 1900’lü yılların başında “Avrupa devrimini ateşleyecek olan” “burjuvazisiz bir burjuva devrimi” perspektifiyle Rusya için söylediklerine de fazlasıyla benzemektedir. Komünist Manifesto’daki “Almanya’daki burjuva devrimi, onu hemen izleyecek bir proleter devriminin başlangıcı olacaktır” sözleri dahil, Komünistler Birliği’nin gecikmiş bir burjuva devrimi hakkındaki saptamalarının pek çoğu 1900’lerin başından itibaren Rusya için uyarlanarak, Lenin tarafından tekrar tekrar ifade edilmiştir. Ama buradan hareketle Lenin’in Komünistler Birliği Merkez Komitesi’nin sürekli devrim fikrini savunduğunu ileri sürmek kimsenin aklına gelmiş değildir.

Lenin’in 1905’teki formülasyonunda en önemli nokta devrimci partinin bağımsız varlığı ve başlı başına bir etken olarak rolüdür. Bu açıdan bakıldığında bile, 1850’lerin başında Komünistler Birliği Merkez Komitesinin formüle ettiği anlayışla Lenin’in devrime bakış açısı ve küçük burjuva ve burjuva demokratlarına ilişkin tutumunun benzerliği tartışmasızdır.

1905’teki Lenin’i hem 1850’deki Komünist Birlik ile, hem de Nisan 1917’deki Lenin ile buluşturan çizgi de

buradadır. Bolşevikleri Menşeviklerden de, Troçki’den de, hatta bugün güya Leninizme sahip çıktığını iddia edenlerin birçoğundan da ayırdeden kalın çizgi de buradadır. Bu çizgi aynı zamanda 1905’te Menşeviklerle bolşevikleri, 1917’deki Nisan Konferansı’nda “eski bolşevikler” diye anılanlarla Lenin’i birbirlerinden ayırdeden çizgidir. Troçki ile Lenin de aynı ayrım çizgisi üzerinden ayrışır. O gün bugündür bütün menşeviklerle bolşeviklerin ayrışmasından hala bu çizgi önemli bir eksen oluşturmaktadır.

Bununla birlikte, Sürekli Devrim kavramının patenti Troçki’ye atfedildiği gibi, Lenin’in 1917 Nisanında bu fikre geldiğini söyleyenler de az değildir.

Bu nedenle Troçki ve sürekli devrim teorisi arasındaki özdeşliğin hangi süreçte nasıl kurulduğunu hatırlamakta ve bu çarpıtmanın nasıl kurgulandığını irdelemekte yarar var.

1.İlginçtir ki, bazı Türkçe çevirilerde troçkist olarak adlandırılma kaygısıyla olsa gerek, bu ifade «sürekli devrim» yerine «devrimin sürekliliği» diye g e ç m e k t e d i r ! B k z . www.kurtuluscephesi.com

Troçki ile Sürekli Devrim Teorisi’nin özdeşleştirilmesi ne zaman gündeme geldi?

SBKP Merkez Komitesi 1923 yılında Troçki’nin o zamana kadar yazılmış eserlerini bir toplu eserler dizisi halinde yayınlama kararı almıştı. Sovyet Devlet Yayınevi tarafından derlenip basılan bu dizinin üçüncü cildi, Troçki’nin 1917 yılı boyunca yaptığı konuşmaları ve yazdığı yazıların kapsamağıydı. Sonradan ünlü olarak “Ekim Dersleri” diye bilinen makale de, 1924 Eylül’ünde basılan ve “1917” başlığını taşıyan bir cilde yazılmış bir önsözdür. Ama tarihte ve Troçki’nin kaderinde herhangi bir önsözden çok daha derin bir anlam kazanacaktır.

Bu önsözde Troçki, o zaman uluslararası komünist hareket çerçevesinde sığınağı sığınağı tartışılmakta olan Almanya ve Bulgaristan’daki 1923’teki yenilgileri 1917 Ekim deneyimiyle karşılaştırarak değerlendirmektedir. Ama bu önsöze asıl önemini kazandıracak olan bu yönü değildir. Orada Troçki aynı zamanda şunu söyledi:

“Hiç şüphesiz eski anlaşmazlıkları alevlendirme tehlikesini göze almadan Ekim’i incelemenin ya da Ekim ile ilgili belgeleri yayınlamanın bile

imkansız olduğu şeklinde bir itirazda bulunulabilir. 1917’deki anlaşmazlıklar gerçekten pek derin olup, hiç bir suretle raslantı değildi. Fakat aradan bir kaç yıl geçtikten sonra bugün, bunları o zaman yapılmış olanlara karşı bir silah olarak kullanmaya çalışmaktan daha bayağı bir şey olamaz. Ne var ki basit kişisel mütalaalar dolayısıyla Ekim Devrimi’nin uluslararası bir anlam taşıyan en önemli meseleleri hakkında sessiz kalmak hiç kabul edilemez.”

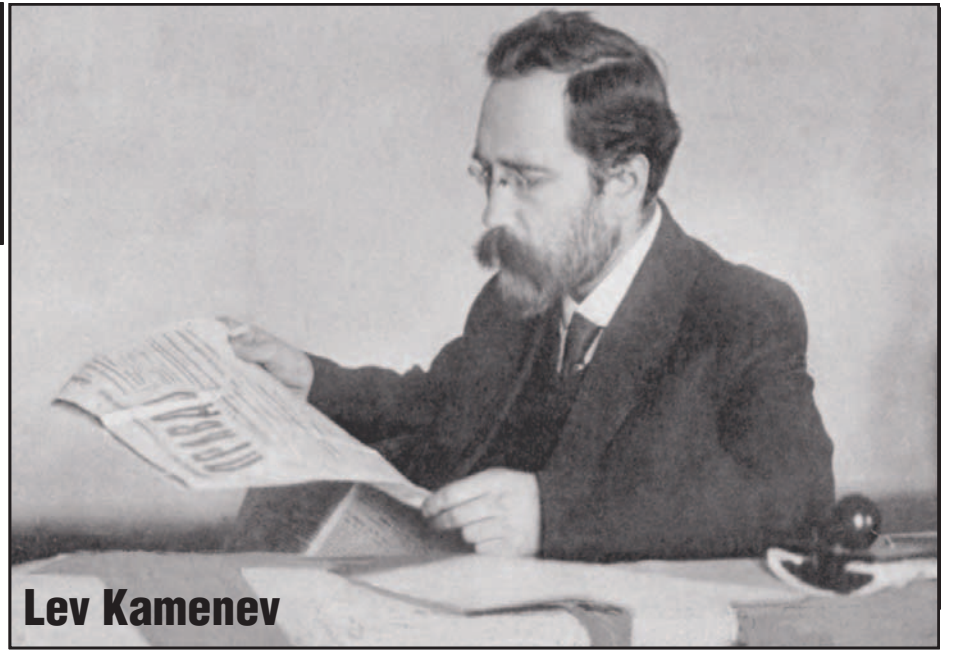
“Eski Anlaşmazlıklar”

Kastettiği “eski anlaşmazlıklar” somut olarak Lenin’in 1917’de Rusya’ya dönüşüyle birlikte Bolşevikler arasında iyice gerginleşen anlaşmazlık ve tartışmalardı. Daha somut olarak bir yandan o sırada Pravda’yı yöneten Stalin, Kamenev ve onlar gibi düşünen yoldaşlarıyla, savaşa ve Geçici Hükümete karşı tutum konusundaki anlaşmazlık söz konusudur. Diğer yandan ise Zinoviev ile Zimmerwald’dakiyle başlayan konferanslar dizisine ilişkin tutum konusundaki anlaşmazlık söz konusudur.

Troçki’nin “.... bu konuda sessiz kalmak

Kabul edilemez” diyerek, “daha bayağı bir şey olamaz” demeyi de ihmal etmediği şeyi yaptığı sırada, Stalin, Zinoviev ve Kamenev SBKP yönetiminde bir ittifak oluşturmuş durumdaydı (o zaman bu ittifak Rusçada “üç atın çektiği bir tür kızak” anlamına gelen “Troyka” diye anılıyordu).

Üstelik bu önsözün yayınlanmasından bir yıl kadar önce (15 Ekim 1923), partinin 46 ünlü ve tanınmış sorumlusunun imzasını taşıyan bir muhalefet bildirisi yayınlanmış bulunuyordu. İzlenen ekonomi politikalarını ve parti içi rejimi hedef alan kimi eleştirilerin ifade eden ve “46’lar platformu” diye anılan, bu oldukça heterojen platform, Polit Büro çoğunluğunu oluşturan Stalin, Zinoviev, Kamenev, Tolski ve Rykov’u hedef alıyordu. Bu bildirgedeki parti rejimine dair eleştirilerin birinci elden muhatabı olanların başında, adı konmasa da, elbette tüm yetkileri elinde toplamış olan genel sekreter Stalin geliyordu.

Lev Kamenev

“Ekim Dersleri” yayınlandığında Zinoviev Komünist Enternasyonal’in resmi yöneticisi durumundaydı. Dolayısıyla söz konusu önsözdeki Alman ve Bulgar yenilgileri hakkındaki değerlendirmeler de doğrudan doğruya onu sorumlu tutan bir içerik taşımaktaydı.

Bu bakımdan, öyle bir iklimde böyle bir önsöz, açıkça, SBKP yönetimini elinde tutan ve aynı zamanda uluslararası komünist hareket üzerinde tartışmasız bir otoritesi olan Stalin – Zinoviev – Kamenev ittifakına karşı bir tür savaş ilanı anlamına geliyordu. Hiç kuşkusuz tastamam öyle algılandı.

Bu nedenle, Troçki’nin niyeti ve beyanları ne olursa olsun, “Ekim Dersleri”, Alman ve Bulgar yenilgilerinin Ekim Devrimi’nin dersleri ışığında irdelenmesi olarak değil, SBKP içi mücadeleye ilişkin yönüyle öne çıkmıştır. “Ekim Dersleri” başlıklı önsöz Sovyet Rusya’dan başlayarak uluslararası alanda yayılarak derinleşen bir kutuplaşmanın patlak vermesini sağlayan fitili ateşlemiştir.

“Edebi Tartışma”yı Tetikleyen Süreç “Troçkizme karşı kampanya”ya Dönüşüyor Nitekim “Ekim Dersleri”nin

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

yayınlanmasının hemen ardından, o zaman “edebi tartışma” diye anılan bir polemik, SBKP içinde başlayıp uluslararası alana yayıldı. Bu çerçevede, her ne kadar “Ekim Dersleri” doğrudan doğruya kendisine dönük bir içerik taşımasa da, ilk tepkiyi Stalin verdi. Kasım 1924'te Sovyetler Birliği İşçi Sendikaları Merkez Kurulundaki Komünist grubun tam katılımlı toplantısında yaptığı konuşma, doğrudan doğruya “Ekim Dersleri”ne bir cevap niteliği taşımaktadır. Bu konuşmaya başlarken Stalin şunları söyledi:

“Bu arada, leninizmle bağdaşmaz özel bir ideoloji olarak troçkizm ve Troçki'nin son edebi taşkınlıkları ile ilişkili olarak partinin görevleri üzerinde duracağım.” (J. Stalin, Leninizm mi, Trotskizm mi? derlemesi, Sol Y., 1976, s. 7)

Bu konuşmada Stalin, Ekim arifesinde Lenin'le partinin Rusya'daki yöneticileri arasında görüş ayrılıkları olduğunu doğruladı; ama kısa sürede bunun giderildiğini de ekledi. “Ekim Dersleri”nde kendi adı geçmediği halde, Nisan konferansı öncesinde yalpalayan bolşevik yöneticilerden birinin de kendisi olduğunu, fakat kısa zamanda Lenin'in önerdiği çizgiyi benimsediğini açıkladı (Bkz. age. s.15). Zinoviev ve Kamenev'in 7 Kasım'daki ayaklanma kararına da karşı çıkmakla birlikte,

onlarla geri kalanların arasındaki anlaşmazlığın esaslı bir anlaşmazlık olmadığını söyledi ve

vurguladı:

“ortada bir bölünme yoktu ve anlaşmazlıklar bir kaç gün sürdü; çünkü Zinoviev ve Kamenev leninisttiler, bolşeviktiler.” (age. s.10).

Aynı konuşmada Stalin, Troçki hakkında da oldukça dikkatli ifadeler kullandı:

“Troçki'nin ayaklanmadaki önemi söz götürmez rolünü tartışma konusu yapmayı istemek aklımdan geçmez”;

“Troçki'nin iç savaş sırasındaki rolünü tartışma konusu yapmayı istemek aklımdan geçmez”;

“....evet, doğrudur, Ekim döneminde Troçki gerçekten iyi savaştı”.

Elbette bu ifadeler her seferinde, “ama özel bir rolü olduğu söylenemez”; “asıl başarı fedakar işçilerindir”; “zaten herkes iyi savaştı” gibi düzeltmelerle geçti. (Bkz. age., s. 10, 12 ve 17)

Stalin, ayrıca tam da Troçki'nin kayıt düşmek istediği soruna parmak bastı:

“Bugün yedi yıl sonra, Troçki Bolşevikler arasındaki eski görüş ayrılıkları üzerinde kasten duruyor..... Ama, birincisi Troçki burada işi olağanüstü abartıp şişiriyor; çünkü Bolşevik Partisi bu görüş ayrılıklarını hiç sarsılmaksızın atlatmıştır. İkincisi, partimiz bir devrimci parti değil de bir kast olsaydı kendi içinde görüş ayrılıklarına izin vermezdi....”

Asıl karşı saldırı da bu girizgah cümlelerini takiben geldi:

“Üçüncüsü, bugün Bolşevikler arasındaki ayrılıklar üzerinde kasten duran Troçki'nin bir zamanlar hangi tutumu benimsediğini sormak gerekmez mi?” (age. s. 16)

Böylece eski defterleri karıştırma faslının esaslısı başlayacaktı. Brest Litovsk konusunda Troçki ile Lenin arasındaki anlaşmazlık ve daha eskileri peşpeşe sıralanmaya başlayacaktı. Troçki'nin sürekli devrim teorisi, köylülüğün rolünü küçümsemesi, likidasyoncuların safında yer alışı vb. bunlar arasındadır.

Demek ki, Troçki'nin yedi yıl önceki anlaşmazlıkları kurcalamasının bedeli daha eski ve derin anlaşmazlıkların

gündeme getirilmesine katlanmakla da kalmayıp yoğun bir karşı saldırı ile yüzyüze olacaktı. 1917 Temmuzu'ndan beri unutulmuş olan Troçkizm terimi de o zamana kadar olduğundan çok daha yaygın ve sıklıkla kullanılmak üzere, yeniden tedavüle girmekteydi.

Nitekim Stalin'in konuşması şu sözlerle bitti; ve o günden itibaren bu sözlerde geçen terime affen, bu ilk tartışma furyası “Edebi Tartışma” olarak anıldı ve sonradan hızla unutuldu:

“Troçkizmin şimdiki atılımının amacı, bolşevizme hakaret etmek, onun temellerini kemirmektir. Partinin görevi ideolojik bir akım olarak Troçkizmi gömmektir.....

Baskı tedbirlerine gelince, kesinlikle buna karşıyım. Şimdi yeniden dirilen Troçkizme karşı, baskı tedbirleri değil, ideolojik bir savaş gerektiriyoruz.

Bu edebi tartışmayı biz istemedik. Troçkizm anti-leninist saldırıları ile bizi buna zorladı. Evet artık hazırız yoldaşlar.” (Age. s. 35)

Doğrusu Kamenev ve Zinoviev de hazırıldılar ve dört bir koldan paralel bir saldırıyı sürdürdüler:

“Yoldaş Troçki partimizdeki küçük burjuva unsurların içinde hareket ettiği kanal oldu. Konuşmalarının bütün niteliği, bütün tarihi geçmişi, bunun böyle olduğunu gösteriyor. Bugün o, partimize karşı mücadelesinde, ülkemizde partimize karşı yöneltilen herşeyin simgesidir.”

...“Partimizin güvendiği tabakaları, yani partinin kaderini elinde tutan, partinin gelecekteki varlığı olan gençliğimizi bu anti bolşevik öğretinin bulaşmasından kurtarmak için bütün tedbirleri almalıyız. Bunun için,... Troçkizm ve Leninizm arasında seçme yapmanın zorunluluğu, bunların birbiriyle bağdaştırılamayacağı konusundaki açıklamaların artırılması partimizin en ivedi görevi olmalıdır.” (Aktaran Stalin, age., s. 176)

Zinoviyev aynı kampanya çerçevesinde “Ekim Dersleri”ni şöyle yorumlamıştı:

“Yoldaş Troçki'nin son çıkışı (“Ekim Dersleri”) artık oldukça açık bir revizyondan, hatta leninizmin esaslarını

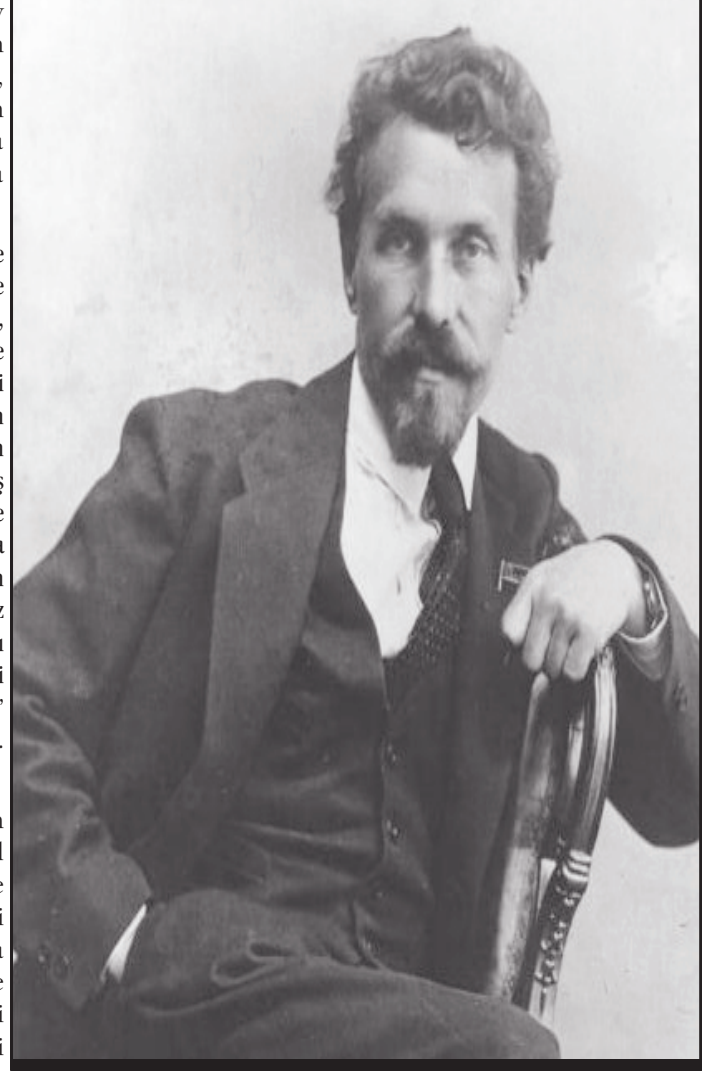
doğrudan doğruya tasfiye çabasından başka birşey değildir. Partimizin t ü m ü , Enternasyonal'in tümü bunu en kısa z a m a n d a anlayacaktır.”

...“Şimdi Troçkizmle birleşerek bolşevizme açıkça karşı çıkan, Troçkizmle birlikte çalışarak partiyi düzenlemek isteyen kimse, leninizmin esaslarından ayrılmış olur. Troçkizmin geriye dönük bir aşama olduğunu, Lenin'in partisinin şimdi yalnız Troçkizme karşı geliştirilebileceğini kavramak gerek.” (aktaran Stalin, age., s. 177)

Rus devriminin izleyeceği yol hakkında Troçki ile Lenin arasındaki görüş ayrılığı da yeniden gündeme oturdu. Sürekli Devrim teorisi hakkındaki Troçkist ve anti-Troçkist efsanelerin temelleri de bu polemğin hengamesi içinde atılmış oldu. Böylece aslında Bolşeviklerle Menşevikler ve orta yolcular arasındaki asıl ayrımların belirgin olarak çizildiği “Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasi'nin İki Taktiği” başlıklı programatik belgenin içeriği de bu polemğin başlıca tarafları tarafından elbirliği ile bulanıklaştırıldı.

Bunun başlıca nedeni söz konusu kutuplaşmanın Ekim Dersleri makalesinin tetiklediği bir tartışmayla şekillenmiş olmasıyla, dolayısıyla bu önsözün içeriği tarafından belirlenmiş olmasıyla yakinen ilgilidir. Zira, Kamenev, Zinoviev ve Stalin ile Lenin

Alexei Rykov

arasında ciddi ayrılıklar olduğunu göstermek maksadıyla kaleme alınan bu yazı, ağırlıklı olarak ünlü Nisan Konferansı'na ve o dönemdeki tartışmalara gönderme yapmaktadır. Bu konferansta ise başlıca tartışmaların “İki Taktik”teki perspektif ve formülasyonların nasıl anlaşılması gerektiği hakkında olduğu sır değildir.

Böylece bu eksende gelişen bir polemik furyası içinde hem “sürekli devrim” hakkında efsanelerin temellerinin atılmış olması, hem de “İki Taktik” hakkında bir bulanıklığın yaratılmış olması şaşırtıcı olmasa gerektir.

1917 “Nisan Dönemeci” hakkındaki efsaneler

1936'daki durumla uygun bir “resmi tarih” mahiyeti de taşıyan ve çok okunan SBKP (B) Tarihi” başlıklı kitapta, Nisan Tezleri ve Nisan Konferansı hakkında söylenen şudur:

“Lenin'in Nisan Tezleri, Parti için, burjuva demokratik devrimden sosyalist devrime, devrimin birinci aşamasından ikinci aşamasına –yani sosyalist devrim aşamasına- nasıl geçileceğini gösteren parlak bir mücadele planı oldu. ... Daha 1905 yıllarında Lenin, Demokratik devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği adlı broşüründe, Çarlık devrildikten sonra proletaryanın sosyalist devrimi gerçekleştireceğini söylemişti.

24 Nisan 1917'de Bolşevik Partisi Yedinci (Nisan) konferansı toplandı. ...Parti tarihinde bu konferans bir parti kongresi kadar önemli bir yer tutar.

....Nisan Konferansı Kamenev, Zinoviev, Piatakov, Bubarin, Rikov ve onların az sayıda taraftarının oportünist, anti-leninist tavrını açığa çıkardı.” (SBKP (B) Tarihi, Kaynak Y., s. 205, 209, 212)

Alıntının son cümlesi Troçki'nin “Ekim Dersleri”ni teyit eder gibidir. Oysa o yazının yayınlandığı dönemde bunun iftira olduğunu göstermeye çalışan bir dizi polemik yapıldığı da bir gerçektir. Bununla birlikte, Lenin'in ölümünden sonra yazılan muhtelif “resmi tarih” kitaplarında bu tür zigzaglı ve birbirini tekzip eden düzeltmelere sık sık rastlandığı için, bu konu üzerinde durmak akla ziyan olur.

Bu alıntıda asıl önemli olan, “Nisan konferansının devrimin burjuva

demokratik aşamadan sosyalist devrim aşamasına nasıl geçileceğini” gösterdiği ve böylece “İki Taktik”teki tespiti doğruladığı hakkındaki saptamadır. Bu saptama sadece Nisan Konferansındaki tartışmaların çarpıtılmasından ibaret değildir; aynı zamanda “İki Taktik”te söylenenlerin çarpıtılması anlamına gelmektedir.

Lenin Nisan Konferansı'nda Hangi İki Aşamadan Söz Etti?

Lenin'in Nisan Konferansı'ndaki müdahalesi demokratik devrim aşamasından bir an evvel sosyalist devrim aşamasına geçmek maksadıyla değildir. Çünkü tam tersine çarın devrilmesinin ardından hükümetin burjuvazinin eline geçmesi nedeniyle, bu demokratik devrimin gerçekleşmediğini ve gerçekleşmeyeceğini vurguyla söylemektedir. Demokratik devrimin tamamlanabilmesi için, “İki Taktik”te öngörüldüğü gibi, iktidarın “işçilerin ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü”nün eline geçmesi gerektiğini yoldaşlarına hatırlatmaktadır.

“Devrimi yapan işçiler ve askerlerdi. Ama başka devrimlerde sık sık olduğu gibi, önce iktidarı ele geçiren burjuvazi oldu... Çarı deviren ayaklanmış işçiler ve askerler olduğu halde yeni geçici hükümeti tayin eden çarın Devlet Duması oldu. Bu geçici hükümet liberal kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin temsilcilerinden oluşmaktadır.” (TE. c.23, s. 372-374)

Bu hükümette aynı zamanda Sosyalist Devrimci partiden bir bakan, yani Kerensky de vardı. Kuşkusuz

demokratik devrimde burjuvaziyi desteklemek ve/veya onunla koalisyona girmek gerektiğini düşünen Menşevikler için bu tablo makul ve uygun olabilirdi. Onların düşman ikizleri olan Sosyalist Devrimciler'in bir kısmı da öyle düşünmeye başlamıştı. Böylelikle demokratik devrim uğruna burjuvazinin peşine taktığı köylülere, bir de işçilerin ve sosyalistlerin desteğini katmak gerektiği fikri yayılmaya başladı.

Kuşkusuz “İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü” ile demokratik devrimi taçlandırmak üzere mücadele eden Bolşeviklerin bu formüle ayak uydurması mümkün değildi. Mamafih bu koalisyona girmeyi savunup desteklemek değilse de, devrimi ayaklanan işçilerin ve köylülerin yapmış olmasına ve hükümette bir Sosyalist Devrimci bakan olmasına, hatta dolaylı biçimde bile olsa destek olmak gerektiği fikri, Bolşevikler arasında da dikkat çekici bir oranda baş göstermişti.

Üstelik söz konusu olan sadece geçici hükümetin yapısı hakkında bir yanlışlıktan ibaret de değildi. Bu hükümetin bilhassa savaşa karşı tutum konusunda Bolşeviklerinkine tamamen aykırı tutumu, yani savunma çizgisinde

savaşa devam etme ve bozgunculuğu “ayakları yere basmayan bir tutum” olarak görme tutumu da Bolşevikler arasında, hatta yayın organları düzeyinde yankı bulmaktaydı.

İşte Lenin, bilhassa bu iki konuda müdahale etmek üzere Nisan Konferansındaki kürsüye çıktı.

Bereket, sonuçta Konferans delegelerinin çoğunluğu bu iki konuda da Lenin'in önerilerini benimsediler. Lenin'in arzu ettiği toklukla olmasa da, konferans çoğunluğu, Geçici Hükümet'in desteklenmemesi ve “bütün iktidar sovyetlere!” şiarının benimsenmesi

doğrultusunda oy kullandı. Lenin'in Menşeviklerle ve Sosyalist Devrimcilerle yakınlaşma taktiklerinin reddedilmesi yolundaki uyarıları da itibar gördü.

Ama bunlar esasen Bolşeviklerin İki Taktik'te çizilen perspektifle ve İkinci Enternasyonal'in yozlaşması konusundaki tahlille, bundan çıkan sonuçları yeniden benimsemesi çerçevesindedir. Yani söz konusu olan, asla Lenin'in Bolşeviklere yeni fikirler kabul ettirmesi anlamına gelmekte değildir. Olsa olsa, Bolşevik Parti'nin Rusya'daki yöneticilerinin kısa bir dönem için benimsediği hatalı bir çizginin

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

doğrultulması anlamında görülebilir; ki bu da Bolşeviklerin tarihinde ilk defa görülmekte değildir.

Buna karşılık asıl yeni olan, Lenin'in partinin isminin değişmesi, Stockholm konferansına gidilmemesi, derhal yeni bir enternasyonal girişiminin başlatulması gibi önerileriydi. Bu yeni öneriler ise hiç mi hiç itibar görmemiştir; partinin isminin komünist parti olması önerisine bir tek Lenin'in kendisi olumlu oy vermiştir örneğin. Bu yeni öneriler bağlamında bir tek parti programının yeniden yazılması önerisi kabul edilmiştir; ama bu da ancak 1919'da gerçekleşecektir.

Öte yandan, SBKP (B) Tarihi kitabında söylendiği gibi, “devrimin demokratik aşamadan sosyalist aşamaya geçmesi” konusunda bir tartışma veya bir karar Nisan Konferansı'nda bahis konusu bile edilmiş değildir. Zaten o tartışmalarda Troçki'nin 1905'te Bolşeviklerin formülasyonuna karşı ifade ettiği sloganı hatırlatarak, kendi tutumunu izah eden Lenin'in böyle bir yönelimi savunması bahis konusu olamazdı:

“Eğer, ‘Kabrolsun Çar, Yaşasın işçi hükümeti’ deseydim, böyle bir (öznellik) teblikesiyle karşı karşıya bulunurdum. Ama böyle bir şey demedim, tamamen başka bir şey dedim. Rusya’da (burjuva hükümetinden başka) işçilerin, tarım ücretlilerinin, askerlerin ve köylülerin vekillerinin sovyetlerinden başka bir hükümet olamayacağını söyledim. Bugün Rusya’da, iktidar ancak içinde açıkça köylülüğün, askerlerin, küçük burjuvazinin egemen bulundukları sovyetlere geçebilir, dedim.” (Nisan Tezleri, s. 23)

Bu ifade Nisan Konferansı'nda sık sık tartışılan devrimin “birinci aşamasından ikinci aşamasına geçiş” konusunun anlaşılması için kilit bir anlam ifade eder. “Demokratik Devrimde Sosyal Demokrasinin İki Taktiği” kitabının yazarı, (başta Kamenev olmak üzere) bir kısım yoldaşını “İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü” formülüne saplanıp kalmakla eleştirirken, sık sık altını çizerek, bunu, bu formülü çöpe atmak gerektiği için söylemediğini ifade etmektedir. Bu vurguyu yapmaktan maksadını açıklarken de “İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü bir anlamda, bir yere kadar gerçekleşmiştir” demektedir. Bundan anlaşılması gerekeni de kuşkuyla bir boşluğa bırakmakta değildir. Bu ifadeyi ikili iktidar durumunun özgünlüğü çerçevesinde izah etmektedir. Bu izah özetle şöyledir:

İşçilerin köylülerin ayaklanmasıyla başlayıp çarın devrilmesine varan devrim iki ayrı hükümete hayat vermiştir. Bir yanda iktidarı devrimi yapan işçilere ve köylülere bırakmak

istemeyen burjuvazinin geçici hükümeti, bir yanda da işçilerin köylülerin devrimci demokratik iktidarını ifade eden Sovyetler iktidara ortaklırlar.

Bu bakımdan, ikili iktidarın bir ayağı zaten İKDD'yi ifade etmektedir; bu nedenle bu formül “bir anlamda ve bir yere kadar” gerçekleşmiştir. Ama Lenin'e göre böyle kalamaz.

Eğer Sovyetler veya orada temsil edilen güçler geçici hükümeti destekleme gaffetine düşerse, ikili iktidar geçici hükümetin lehine son bulur ve işçilerin köylülerin başlattığı devrim yeniden monarşistlerle anlaşma yolunu tutacak olan burjuvazinin eline geçer.

Eğer Sovyetler tüm iktidarı ellerinde toplamak üzere ikili iktidara son verirse, o zaman, otokrasinin yıkılmasıyla başlayan ve iktidarın işçilerin köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün eline geçmesiyle taçlanan devrim, “kesintisiz bir süreklilik içinde” (Lenin'in deyişi) sınıfsız topluma doğru uzanır.

“İki Taktik”te öngörülen de budur ve bu bakımdan o perspektif 1917'de tamamen doğrulanmıştır.

Kaldı ki, bunu görmek için bilhassa RSDİP ikinci kongresinde tüzük tartışması üzerinde beliren Bolşevik/Menşevik ayrışmasının, nasıl, Lenin'in öngördüğü gibi iki ayrı stratejiye hayat verdiğini hatırlamak da yerinde olur.

İki Taktiğin ana konusu, “ilk Bolşevik kongre” olarak da anılan Londra'daki RSDİP Üçüncü Kongresinin kararlarıyla, Menşeviklerin buna alternatif olarak topladıkları Cenevre Konferansının kararları arasındaki ayrımı ifade eder. Zaten kitabın başlığındaki “İki Taktik” ifadesi bu ayrıma işaret etmek içindir. Söz konusu kitapta döne döne karşılaştırılan bu iki taktikten bir tanesi “Londra Kongresi” kararlarında apaçık bellidir:

“1) Konumu gereği en ileri ve tek tutarlı devrimci sınıf olan proletarya Rusya'daki devrimci demokratik hareket içinde de önder rolünü oynamak zorundadır.

2) Bu hareket (devrimci demokratik hareket-çn) şimdiden bir silahlı ayaklanma zorunluluğunun meydana çıkmasına varmıştır.

3) Proletarya bu ayaklanmada en enerjik rolü üstlenmekten kaçınamaz; ve bu da Rusya'daki devrimin kaderini tayin edecektir.

4) Proletarya ancak, ona mücadelesinde hem ideolojik bakımdan hem de pratik bakımdan rehberlik eden sosyal demokrat işçi partisinin bayrağı altında, tek ve bağımsız bir siyasal güç olarak bir araya geldiği takdirde bu devrimde bir önderlik rolü üstlenebilir.

5) Proletarya ancak bu rolü yerine getirebildiği takdirde, burjuva demokratik Rusya'nın mülk sahibi sınıfları karşısında sosyalizm mücadelesi için en elverişli koşulları elde edebilir.

Bu itibarla RSDİP Üçüncü Kongresi, proletaryayı otokrasiye karşı silahlı ayaklanma yoluyla doğrudan mücadele etmek için örgütlemenin, mevcut devrim döneminde partinin en acil ve en önemli görevlerinden biri olduğunu kabul eder.” (Bkz. TE. c.9, s. 68)

İki Taktik'te sık sık gönderme yapılan bu kongre kararının tam metnini Lenin kitabın 1907 baskısında aynen aktarılmasını da istemişti. Bu baskının içinde yer aldığı On İki Yıl derlemesinin Önsöz'ünde ise, bu hususta şunları söyledi:

“Burada bu kez sistematik olarak menşeviklerle aramızdaki temel farklılıklar sergilenmektedir. Babarda Londra’da toplanan ‘RSDİP 3. Kongresi’ (Bolşevik) ve Cenevre’deki menşevik konferans tamamen bu anlaşmazlıkları ele almakla uğraşmıştır; ve nihayet proletaryanın görevleri bakımından burjuva devrimimizin bir bütün olarak değerlendirilmesinde temel bir görüş ayrılığına vararak sonuçlanmıştır. Bolşevikler demokratik devrimde proletaryaya önderlik rolünü atfederken, menşevikler ona bir ‘uç muhalefet’ rolü biçmekteydi. Bolşevikler devrimin sınıf karakterini ve sınıfsal anlamını olumlu bir tarzda tanımlayıp, ‘muzaffer bir devrim’ ‘proletarya ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğüne’ varan bir devrimdir.” diyorlardı. Menşevikler ise burjuva devrimi kavramını o kadar yanlış bir biçimde yorumluyorlardı ki, proletaryanın devrimde burjuvaziye kölece tabi bir rol üstlenmesine razı olmaya varıyorlardı. ...”

(T.E., c. 13, s. 113)

Besbelli ki, Lenin Nisan Tezleri'nde savunduğu fikirleri oluşturmak için 1917 Nisanı'nı beklemiş değildir. Bolşevikler de o konferansta olumlu oy verdikleri görüşleri ilk kez o zaman işitmiş değillerdi.

Kaldı ki, Lenin'in 1905'teki formülasyonunun doğruluğunu ve 1917 deneyimi içinde doğrulandığını teslim edenlerden biri de Troçki'dir. Üstelik Troçki, Lenin'in Nisan'da vardığı nokta ile kendi teorisi arasındaki ilişki konusunda, efsanelere mahal vermeyen bir açıklama yapmıştır. Sürekli Devrim kitabının girişinde, uzunca bir dipnot düşerek şunları söyler:

“... 1919'da Lenin'in benim öngörümü doğru bulması için, benim tavrımla kendisinininki karşı karşıya getirmesine gerek yoktu. Her iki bakış açısını tarihsel gelişimleri içerisinde ele alması yeterliydi. Lenin'in “Demokratik Diktatörlük” formülünü her kullanımında içini doldurduğu ve bu varsayımsal formülün kendisinden çok, sınıflar arası ilişkilerdeki somut değişimlerin tahlilinden çıkarsanan somut içeriği burada hatırlatmaya gerek yok. Bu taktik ve örgütsel içerik devrimci gerçekçiliğin klasik bir örneği olarak ebediyen tarihe geçmiştir.

Taktik yabut örgütsel bakımdan Lenin'e karşı çıktığım hemen hemen her durumda, biç değilsen bunların en önemlilerinde baklı olan oydu. İşte bu nedenledir ki, sadece tarihsel anıları batırlatma anlamına geldiği sürece benim eski tarihsel öngörüm lehine bir müdabalede bulunmayı gerekli görmüyordum.” (Sürekli Devrim; Köz Yayınları, s. 58)

Bu sözlerde Troçki bir yandan bir tarihsel öngörünün doğruluğunu vurgularken, bir yandan da “hemen hemen her durumda” “örgütsel ve taktik bakımdan” Lenin'in haklı olduğunu söylüyor. Bu ifade, hem anti-troçkist efsanelerin, hem de troçkist efsanelerin teorik margarinleriyle beslenmiş olanlar için bir muammadır. Zira birinciler “Troçki'nin mütemadiyen Lenin'i inkar ettiğine” inanırlar. İkinciler ise, 1917'de Nisan Tezlerini sunan Lenin'in sürekli devrim teorisini benimseyerek Troçki'nin görüşlerine geldiğini; berikinin de Lenin'in örgüt teorisini benimsemesi suretiyle bir sentezin oluştuğunu sanmaktadırlar.

Üstelik böyle bir sentez olduğunu ifade edenler sadece Troçkistler değildir. Hatta bizzat Troçki'nin kendisi dahi bunu söylemeye cesaret etmemiş ve bunu böyle söylemiş değildir. Hatta o, kendi tezinin doğruluğunu ve Lenin'inkine üstünlüğünü göstermeye çalıştığı polemik kitabında bile şunu ifade etti:

“.. 1919 yılında devlet yayınevi ‘Sonuçlar ve Olasılıklar’ ı bir broşür halinde bastı. Lenin'in bütün eserlerinin baskısına, sürekli devrim teorisinin ‘şimdi’, Ekim Devriminden sonra, özellikle önem kazandığını belirten bir not düşülmesi de aşağı yukarı aynı tarihe rastlar.

Lenin 1919'da “Sonuçlar ve Olasılıklar” ı okudu mu, yoksa şöyle bir göz mü attı? Bu konuda kesin birşey söyleyemem.” (Sürekli Devrim; Köz Yayınları, s. 58)

Troçki Lenin'in kendi görüşlerini 1919'da bile okuyup okumadığının şüpheli olduğunu söyleyerek, buradaki tezleri benimseyip kendi görüşlerini değiştirmiş olmasının mümkün olmadığını ifade etmiş oluyor. Kaldı ki başka örneklerde açıkça görülebileceği gibi, Lenin bu tür durumlarda açıkça böyle bir şey yaptığını ilan etmekle maruftur.

Ne var ki, pek çok “gayrı resmi” Rus devrimi tarihçisi de, aynı gelişmeleri kimi eski Bolşeviklerle ters düşen Lenin'in, İki Taktikteki güya eskimiş formülasyonlarını terk ettiği bir dönüm noktası olarak tarif etmektedir. Bu bakımdan troçkistlerin söz konusu dönemeç hakkındaki hüsnü kuruntulu saptamalarıyla örtüşen bir tutum akademik marksist çevrelerde olduğu kadar, siyasal gidasını buralardan alma eğiliminde olanlar, yahut buna mecbur kalanlar arasında yaygındır.

Ancak seçeneklerin bunlardan ibaret olduğu sanısı, aynı madalyonun bir yüzünden öteki yüzüne doğru gidip gelmekle sonuçlanan bir kısır döngüyü beslemektedir. Bu kısır döngüden kurtulmanın yolu, sınıf mücadelelerinin tarihine örgütsel-politik bir mercekten bakmaktır. İşte 1917 Devriminin içinden geçtiği “Nisan Dönemeci” tam da bu açıdan paha biçilmez bir hazine sunmaktadır. Rus devriminin en kritik safhası bu dönemeçte yer almaktadır. Lenin'in Nisan Tezleri ve bu tezleri ortaya koymasını izleyen süreç, proletaryanın yoksul köylülüğü de peşinden sürükleyerek iktidara yürüyüşünün pratik-siyasal adımları ve aşamaları hakkında çok değerli dersler içerir. Ama genellikle bu dönem efsanevi anlatılarla örtbas edilerek es geçilmektedir.

Ya Troçkistlerin yaptığı gibi, “Nisan Tezleri ile Lenin Troçki'nin Sürekli Devrim teorisini benimsedi, Troçki de onun örgüt anlayışını kabul etti” biçiminde eklektik bir çarpıtmayla bu dönemin üstü örtülmektedir. Yahut Bolşevik Partisi'nin, Ekim Devrimi'nin ve hatta Komünist Enternasyonal'in kaderini belirleyen bu dönemeç noktasında, Lenin'in tüm önerilerinin benimsenmiş olmadığının örtbas edilmesi yoluyla aynı kapıya vanılmaktadır. Demek ki önce bu iki çarpıtmaya da ışık tutup düzeltmek gerekir.

Nisan Tezleri'nde Lenin, Troçki'nin Görüşlerini Kabul Etmiş Değildir

Herşeyden önce ilk yaklaşım doğru değildir. Lenin ne Nisan Tezleri'nde ne de başka bir zaman Troçki'nin 1906'da savunduğu “sürekli devrim teorisini”ni benimsemiştir. Zaten bu Lenin'in 1900'lerin başından beri savunduğu temel çizgi bakımından mümkün değildir. Troçki'nin teorisi esas olarak

proleter devriminde devrimci partinin rolünü es geçen ve devrimin karakterini eşitsiz ve bileşik gelişme tezi ile açıklanan nesnel koşulların belirlediği bir çerçevede ele alan bir teoridir. Bu yönüyle de esas olarak İkinci Enternasyonal'in mekanik determinizmi ile maluldür. Bir başka deyişle Troçki'nin yaklaşımı, bugünlerde sosyalist devrim fikrini benimseyenlerin yaptığı gibi, devrimin aşamalı yahut aşamasız olmasından ziyade, hangi aşamada olduğuna dair bir tartışmayı ifade eder. Troçki'ye göre atlanmış bulunan yahut atlanabilecek olan aşama (işçi hareketinin kendiliğinden gelişimi de dahil olmak üzere) nesnel süreçlerin belirlediği bir mecrada aşılmıştır, yahut aşılacaktır. Rusya eşitsiz ve bileşik bir gelişme sayesinde nesnel olarak bir aşamadan diğerine geçmiştir bile, o nedenle gündemde iktidarın sosyal demokrat parti tarafından alınmasını sağlayacak bir devrim bulunmaktadır. O nedenle hedef ne Menşeviklerin dediği gibi, işçiler tarafından desteklenen burjuvazinin iktidara gelmesi olabilir, ne de işçilerin köylülerin koalisyonu olabilir. Troçki'nin sloganı “Kahrolsun Çar Yaşasın İşçi Hükümeti”dir.

Rusya'daki devrimin hangi aşamada olduğu konusunda Lenin'in fikri ise, hem İki Taktik yazıldığı zaman, hem de 1917'de net ve tektir: bu devrim burjuva demokratik aşamadadır. Dolayısıyla her ne kadar kendisi de ısrarla “temel sorunun toprak mesesi olduğunu ben de vurguluyorum” demesine rağmen, Troçki'nin yaklaşımının Lenin'in baştan beri savunduğu çizgiyle bağdaşmasının mümkün olmadığını görmek için fazla gayret gerekmez. Ama Lenin'in Troçki'den hem 1905'te hem de 1917'de aynı durduğu bir başka konu vardır: bu aşamanın hangi güçler tarafından ve nasıl kat edileceği konusu; yani devrime önderlik edecek öznenin tanımı ve stratejik bir anlam taşıyan “taktikleri” konusu. Ama bu noktadaki yaklaşımı Lenin'i yalnız Troçki'den değil farklı sınıflar taşıyan pek çok başkalarından da hala ayırderer.

Oysa Troçki'nin kendi söylediklerinden de açık seçik anlaşılacağı gibi, Lenin'in görüşü “kendi tarihsel gelişimi” içinde bir noktaya varmıştır. Eğer bu varış noktası Nisan Tezleri ise, çıkış noktası olan İki Taktik tezleri işe yaramaz bir kenara atılması gereken tezler midir?

Lenin'in Nisan Tezleri'nde katıyen böyle demediğini görmek zor değil. Troçki'ye gelince; o da bilakis İki Taktikte formüle edilen yaklaşımın “devrimci gerçekçiliğin bir klasik örneği olarak tarihe geçtiğini” söylüyor.

Nitekim mekanik-evrimci bir devrim anlayışının aşılması yönünde pratik adımların tarif edilmesi ve bunun program anlayışına yansıtılması da Lenin'in ve Bolşevik hareketin pratığının sayesinde olmuştur.

Troçki'nin asıl kusuru parti kavrayışında aranmalıdır

Troçki'nin 1906'daki "öngörü"sünde yer almayan unsur, 1917'de, Şubat'tan Ekim'e giden yolun döşenmesini sağlayan Lenin'in partinin devrim stratejisindeki rolüne ilişkin katkısıdır. Hatta bu, 1905 Devrimi'nin zaferle sonuçlanmamasına bakıldığında da, gören gözler için tersinden kanıtlanmış olmaktadır. 1905'te eğer İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü gerçekleşmediyse bunun nedeni, "İki Taktik"ın yanlış bir perspektifi ifade etmesi değil, proletaryaya önderlik edecek partinin yeterince hazırlıklı olmayışındandır. Zira bu perspektifin gerçekleşmesi ne "İki Taktik"te ne de başka yerde Lenin tarafından nesnel koşulların bir hediyesi olarak tarif edilmiş değildir. Aksine asıl vurgu, eğer sosyal demokrasi bu yönde hareket ederse ve işçi köylü yığınlarına bu doğrultuda önderlik edebilirse bu seçeneğin gerçekleşebileceği üzerindedir. 1905'te bu olmamıştır. 1917'de Bolşevik parti Nisan konferansında tutumunu değiştirmemiş olsaydı da gerçekleşmemiş olacaktı.

Eğer 1905 devrimini 1917'dekinin "provası" olarak ele almak doğru bir yaklaşımsa, besbelli bu iki olay arasında bir süreklilik bağı da kurmak gerekir. Bu sürekliliği sağlayan Bolşevik hareketin başkası değildir. 1905 devriminin dersleri Bolşevik parti tarafından 1917'ye taşınmıştır ve bu sayede Bolşevikler 1905'te eksik olan temel koşulu ikmal etmişlerdir. Aynı nedenledir ki, 1917'ye gelindiğinde, sözümona bu devrimin seyrini önceden görüp göstermiş olduğu iddia edilen Troçki, güya öngördüğü devrimin gerçekleşmesi için Bolşevik Partisi'nin özgünlüğünü ve anlamını kavrayarak bu partiye katılmak zorunda kalmıştır. Lenin'in, Troçki'nin "kehanetini" kabul ederek katılabileceği bir yer bulunmayışı da başlı başına bir ölçü sayılmalıdır.

Zaten bu durum da esasen Troçki'nin ve onun takipçilerinin temel bir kusurunun yansıdığı bir ibret aynasıdır. Troçki ve Troçkistler oldum olası hep en doğru fikirleri temsil ettiklerini iddia ve ispat etme gayreti içinde olmuşlardır ve her ne hikmetse bu kendi doğru öngörülerini daima başka partilerin yerine getirmesinde ısrar etmekle marufturlar. Hatta çoğu kez bu öngörülerini gerçekleştirmek için sık sık başka partilerin içine girip orada bu çizgide bir muhalefet yürütmek başlıca pratiklerindendir. Bu yolda bir engellemeye yahut dışlanmaya maruz kaldıklarında bürokratizm ve/veya sekterlikten şikayet etme de başlıca adetleri arasındadır. Bu durum nedeniyle, Troçkist örgütlerin hep en doğruları vazedip, anlaşılmamaktan şikayet eden mızımız bir muhalefet kimliği ile anılmaları ve sürekli başka örgütlere akıl vermeyi kendilerine iş edinmiş olmaları da tesadüf olmasa gerektir.

Bu olgu belki de sürekli devrim

tartışmasının özü ve yönü hakkındaki en kritik sorunu öne çıkarmaktadır. Troçkizm hakkındaki Troçkist efsanelerin başladığı yerlerden birisi tam da burasıdır. Hatta Troçkizm diye bir akımı Troçki'nin özgün fikirleri üzerine kurmak isteyenlerin (bunu ister Deutscher'inki gibi eklektik bir tarzda yapsınlar, ister "eşitsiz bileşik gelişme kanunu"yla, isterse de "sürekli devrim teorisi"ni ve Troçki'nin Lenin'e yönelik jakobenizm eleştirilerini tutarlı bir biçimde birleştirsınler) varacakları yer Troçki'nin 1917 öncesinde durduğu yerden farklı bir yer olmayacaktır; türlü Troçkist akımların hepsi öyle ya da böyle bu adreste ikamet etmeye devam etmektedirler. Bu yer aynı zamanda orta yolcu/merkezci oportünizmin oldum olası durduğu yerdir.

Troçki'nin Merkezçiliği Sadece Devrimde Partinin Rolü Konusundaki Tutumundan Kaynaklanmaz

Ama merkezçilik sadece devrim stratejisi ve devrimde partinin rolü bahsiyle sınırlı bir tutumu ifade etmez. Daha önemlisi devrimci partinin rolü kadar yapısı ve bileşimi konusunda da kendini gösterir. Nitekim Troçki Bolşeviklerin karşısına ilk kez bu konuya ilişkin tartışma sırasında Menşeviklerin yanında yer alarak geçmişti.

Bu duruşun ardında Troçki'nin Axelrod gibi kimi sosyal demokratlara olan kişisel muhabbetinin olduğunu ileri sürenler ve bunu ispat için muhtelif kanıtlar sürenler az değildir. Ama böyle bir kişisel tutum söz konusu olsa bile, esas olan devrimci partiyi sınıfın tümünü ve bağrındaki tüm eğilimleri barındırması gereken biricik bir parti olarak tasavvur eden bakış açısı vardır. Bir başka deyişle Troçki de, pek çok çağdaşı gibi, kendini hem sınıf içindeki diğer akımlardan hem de işçi sınıfının bütününden ayırdeden bir profesyonel devrimciler örgütü fikrinin karşısındadır. Devrimci partinin yahut işçi sınıfı partisinin devrimci merkezci ve oportünist eğilimleri de içinde barındıran ve sınıfın bütününe kapsama eğiliminde ve iddiasında olan bir parti olarak tasavvur etmektedir. Bir başka deyişle, İkinci Enternasyonal'de hakim olan parti modelini benimsemektedir. Bu nedenle Lenin'in modelini "blankizm" diye eleştiren Rosa Luxemburg'a paralel olarak aynı modeli "jakobenizm" ile malul bir model olarak eleştirmektedir. Bu mesele Troçki'yi 1917 Temmuz'u'na kadar Bolşeviklerden ayrı tuttuğu gibi, devrim ve devrimin sonucunda kurulacak iktidarın yapısı konusunda Bolşeviklerle ayrı yerlerde durmasıyla da ilgilidir. Zira sosyal demokrat (sosyalist/komünist) partiyi işçi sınıfının ta kendisi gibi kabul eden anlayışın iktidarın işçi sınıfının eline geçmesini tasavvur edişi de buna uygun olacaktır.

Nitekim Troçki için de, o zaman İkinci Enternasyonal bünyesindekilerin ezici çoğunluğu gibi, iktidarın proletarya

tarafından ele geçirilmesi demek, proletaryayı temsil eden partinin hükümet olması demektir. Bu kavrayışı Troçki Lenin'in "İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü" formülüne itiraz ederken de görmek zor değildir. Troçki, bu formülü iki parti arasında bir koalisyon gibi idrak etmekte ve köylülerin bir partisinin olamayacağını ileri sürmek suretiyle bu formülün anlamsız ve geçersiz olduğunu iddia etmekteydi.

Doğrusu "İki Taktik"te bu İKDD'nin nasıl şekilleneceğinin somut olarak tasvir edilmediği bir vakiadır. Ama böyle olsa da bunun bir parlamenter rejimdeki koalisyon hükümeti gibi iki partinin bir araya gelmesi anlamına gelmeyeceği de açıkça belli idi. Zaten bu formülü izah ederken Lenin bu diktatörlüğün "komün tipi" bir rejim olacağına işaret etmekle bu tür bir koalisyon fikrinden açıkça ayırdetmekteydi.

Nihayet 1905'te Sovyet zuhur ettiği zaman Sovyetin başkanı Troçki "kahrolsun Çar Yaşasın İşçi hükümeti" derken sosyal demokrat partinin hükümet olmasını kastetmekteyken, Lenin şöyle diyordu:

"Bana öyle geliyor ki, siyasal açıdan bakıldığında İşçi Vekilleri Sovyeti, geçici devrimci hükümetin bir embriyonu olarak tasavvur edilmelidir. Sovyetin en kısa zamanda kendini tüm Rusya'nın geçici devrimci hükümeti olarak ilan etmesi veyahut (bir başka bir biçim altında da olsa aynı anlama gelmek üzere) bir geçici devrimci hükümeti yaratması gerekir." (T.E., c.10, s. 15-16)

Böylece "İki Taktik"te soyut bir biçimde ortaya konmuş olan siyasal formülün Lenin tarafından sovyet örneğiyle nasıl somutlandığını görmek zor değildir.

"Bugün siyasal mücadele, tas tamam öyle bir gelişme derecesine ulaşmıştır ki, devrim güçleriyle karşı devrim güçleri neredeyse denge halindedir. Çarlık hükümeti daba şimdiden devrimi ezecek kudrete sahip değildir; ama devrim de henüz "Yüz Kara"lar hükümetini süpürecek kadar güçlü değildir. Çarlık hükümeti tamamen çözülmektedir. Ama ayak üstünde çürürken saldıgı ceset kokusuyla tüm Rusya'yı zehirlemektedir. Karşı devrimci Çarlık kuvvetlerinin çözümlenmesi daba şimdiden gecikmeksizin, tereddüt etmeden devrimci güçlerin örgütlenmesiyle karşı koymak mutlak surette önemlidir. Özellikle bir süredir bu örgütlenme müthiş bir hızla ilerlemektedir. Devrimci ordunun ilk birliklerinin (savunma grupları vs.) oluşması; proletaryanın sosyal demokrat örgütlerinin hızla gelişmesi; devrimci köylülük tarafından köylü komitelerinin oluşturulması; denizci yahut asker üniforması giymiş proleter kardeşlerimizin ilk özgür toplantılarını yapmakta oluşu buna tamktır. Bu gelişmeler özgürlük ve sosyalizm doğrultusunda zabnetli ve çetin ama aydınlık ve emin bir yol açmaktadır."

Bugün eksik olan gerçekten devrimci olan tüm güçlerin, kendilerini gerçekten devrimci olarak gösteren tüm güçlerin birliğidir. Bugün eksik olan tüm Rusya çapında bir siyasal merkezdir; canlı, zinde ve güçlü bir merkez; kökleri balkın derinliklerinde olan ve kitlelerin mutlak güvenine sahip olan kıpır kıpır bir devrimci enerjiyle bereketlenen ve örgütlü sosyalist ve devrimci partilere bağlı bir merkez. Böyle bir merkez olsa olsa siyasal grevi parlak bir biçimde yürütmüş olan; şimdi tüm balkın silahlı ayaklanmasını örgütlemiş bulunan Rusya için yarı yarıya bir özgürlüğü kazanmış ve tam özgürlüğü kazanacak olan devrimci proletarya tarafından oluşturulabilir."

Neden İşçi Vekilleri Sovyeti, böyle bir merkezin embriyonu olmasın? sorusu belirir. Orada sosyal demokratlar tek başlarına bulunmadığı için mi? Bu bir elverişsizlik değil, avantajdır. Sosyal demokratlarla devrimci burjuva demokratlar arasında bir kavgı birliğinin gerekli olduğunu daima kabul ettik. Biz bunun lafını ettik, işçiler gerçekleştirdi. İyide yaptılar."

1917 Petrograd Sovyeti

...

Benim kanımca bir devrimci siyasal önderlik merkezi olarak İşçi Vekilleri Sovyeti fazla geniş değil, aksine çok dardır. Sovyet kendini geçici devrimci hükümet olarak ilan etmeli, ya da böyle bir hükümet oluşturmalıdır. Bu maksatla yalnız işçiler tarafından belirlenmiş vekilleri değil, şimdiden özgürlüğe yönelen denizci ve askerlerden başlayıp sonra devrimci köylüleri ve üçüncü olarak devrimci burjuva entelektüellerini çekmelidir. Sovyet, geçici devrimci hükümeti sağlam bir çekirdekke taçlandırmalıdır. Bu çekirdek bütün devrimci partilerin ve bütün devrimci demokratların (ama dikkat edin liberal değil devrimci olanların) temsilcilerini barındırmalıdır. Böyle yaygın ve çeşitli bir bileşim bizi ürkütmez bilakis bunu isteriz. Çünkü köylülükle proletaryanın ittifakı olmadan, sosyal demokratlarla devrimci demokratların savaştan yakınlaşmaları olmadan, büyük Rus devriminin tam zaferi mümkün değildir. Bu belirli, acil ve pratik görevler için geçici bir ittifaktır. Ve sosyalist proletaryamın daba esaslı, ağır basan çıkarlarını ve nihai hedeflerini sürekli gözetecek olan, ilkelerine sadakatle bağlı ve bağımsız bir parti olan RSDİP'tir." (T.E., c.10, s. 15-16 vurguyu biz ekledik)

Açıktır ki bu tasviri bir işçi partisile köylü partisinin koalisyonu olarak algılamak mümkün değildir. Ama "kesintisiz bir süreklilik içinde sınıfsız topluma" doğru evrilecek olan, ve "komün tipi bir devlet" olması gereken "İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğünün" neye benzeyeceğini merak edenlerin alacakları yanıt bu satırlardadır. İçinde yurtsever Parislilerin, Ulusal Muhafız komutanlarının, siyasi mültecilerin hatta masonların vb. temsilcilerinin de bulunduğu Paris Komünü "proletarya diktatörlüğünün tarih tarafından nihayet bulunmuş bir örneği" ise, bu biçimde tarif edilen "İşçilerin Köylülerin Devrimci Demokratik Diktatörlüğü"nü ondan apayrı bir şey olarak görmek ve göstermek kasıtlı bir tutumdur ve abesle iştigaldir.

Ne var ki, bu satırlarda Lenin'in tasvir etmeye çalıştığı gelişme 1905'de olmadı. Ama 1917 yılının şubat ayı ile ekim ayı arasında olanlar ise tastamam 1905'te çizilen bu perspektif doğrultusunda gerçekleşti.

Buna bakıldığında Lenin'in 1917 Nisan'ında eski görüşlerini terk edip, Troçki'nin fikirlerine geldiğini kim söyleyebilir? Bunu söylemek için Troçkist efsanelerin margarininden başka gıda almamış olmak gerekir.

Yine bu satırlara bakarak Şubat ile Ekim arasında Rus Devrimi'nin demokratik aşamadan sosyalist aşamaya geçtiğini söyleyen SBKP (B) Tarihinden başka kitap okumamış olmak gerekir.

Ne hazindir ki bu iki katkı, pek çok devrimcinin başlıca gıdası durumundadır. Bu gıdayla beslenenlerin

Sürekli devrim teorisi hakkındaki anti-troçkist efsanelerle aynı teori hakkındaki troçkist efsanelerin kakofonik ninnisiyle salınıp durmalarına engel olmak mümkün değildir . Bu uyuklama halinden uyanmak için, Ekim Devrimi'nin zaferini sağlayan Bolşevik Parti'nin parti modelini rehber edinmekle kalmayıp, aynı zamanda bu partinin Ekim Devrimi'ne önderlik etmesini sağlayan programatik perspektifini rehber edinmek de şarttır. Bolşevizmin Ekim devrimiyle doğrulanan tezleri ve perspektifleri bu devrimin dersleriyle zenginleşmiş biçimde Komünist Enternasyonal'in ilk dört kongresinin karar ve tezlerinde ifadeye kavuşmuş durumdadır. Bu gün aynı yoldan proleter devriminin zaferine önderlik edecek olan komünist partiyi kurmak için evvel emirde yapılması gereken bu tezleri ve kararları referans olarak kabul eden ve kılavuz edinen bir yürüyüş içinde Bolşeviklerinki gibi bir komünist partiyi yaratmak emperyalizmin cenderesinde sıkılmaya devam eden insanlığın kurtuluşu için, ücretli köleliğin sona ermesi için, acil bir ihtiyaçtır. Komünistlerin öncelikli ödevi de budur. Menşevizmin ve merkezçiliğin çeşitli türlerinin gözbağcılığından kurtulmak bu acil ve ehemmiyetli ödevin yerine getirilmesi için elzemdir. Ancak o takdirde Menşeviklerin yahut merkezçiliğin türlerinin peşinde sağa sola yalpalayarak sürüklenen pek çok devrimcilerin de nihayet saflarında yer alacakları adına layık komünist parti bu yolda elbirliği ile mücadele eden komünistlerin birliği sayesinde yaratılacaktır .

1 Lenin ve Troçki'nin demokratik devrim Sosyalist devrim hakkındaki tutumları ve bilhassa Türkiye'deki devrimci akımların bu konulara yaklaşımının hangi kusurlarla malul olduğu ve bilhassa Nisan Konferansında olup bitenler hakkında çok daha ayrıntılı aktarım ve tahliller, «Sosyalist Devrim-cilerle «Demokratik Devrimciler» Nerede Buluşurlar? Proleter Devrimciler Onlardan Nasıl Ayrılır?» başlıklı, Devrimci Köz Yayınlarından yayınlanmış kitapta yer almaktadır. Bu yazıdaki pasajların ve alıntıların pek çoğu da oradan aktarılmıştır.

2 Troçki ve Troçkizm Hakkında Sürekli Devrim konusundaki efsaneler kadar önemli ve yaygın olan diğer efsanelere, bu bağlamda Troçki'nin yolundan gidilerek Bolşevizmin mirasına mı likidatörlerinkine mi varılacağı konusuna ve Tek Ülkede Sosyalizm hakkındaki Troçkist Efsaneleri ilerideki sayılarda ele almaya devam edeceğiz. Bu konulara www.kozonline.info web sitesinden de erişilebilir.

1905 Devrimi'nden bir kare

KÖZ'ün Sözü

Newroz'u birlikte örgütlemeyenler 1 Mayıs'ta sendika bürokratlarının çekişmelerine mahkum olurlar

2012 1 Mayıs'ı yaklaşırken siyasal gündeme 12 Eylülcülerin ve 28 Şubatçıların yargılanması tümüyle damgasını vurmuş durumda. Perde, 4 Nisan'da Ankara'da gerçekleşen duruşmada ahi gitmiş vahı kalmış iki cuntacının, Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya'nın, anayasayı zorla değiştirme suçundan giyaplarında yargılanmalarıyla açıldı. Duruşmanın ertesi haftası, zamanında 28 Şubat'ı 'tereyağından kıl çeker gibi gerçekleştirmek'le böbürlenlen emekli orgeneral Çevik Bir aynı suçtan ötürü göz altına alınıp tutuklandı. Takip eden haftadaysa 28 Şubat operasyonlarının ikinci dalgası gerçekleşti ve sürece dahil olmuş general ve subaylar tutuklandı.

AKP'nin hizmetindeki yazar, çizer, televizyoncu ve düşünür takımı Nisan ayındaki gelişmeleri elbette bu partinin son zamanlardaki yıpranmış imajını düzeltmek için var gücüyle kullanıyor, kullanacak. Ergenekon, Balyoz, 12 Eylül ve 28 Şubat davaları arasında bir paralellik kuran bu şarlatanlar, AKP'nin sessiz, derinden fakat kararlı bir şekilde darbecilerin üzerine gittiğini, yapılamaz denileni gerçekleştirerek darbecilerden kademe kademe hesap sordüğünü iddia ederek AKP'yi yeniden cilalama gayretindeler.

Buna mukabil, başta TUSİAD olmak üzere burjuvazinin AKP'ye sunduğu desteği çoktan geri çekmiş kesimleriyse bu süreci kekeme ve tedirgin bir biçimde seyrediyorlar. Seyrediyorlar çünkü hali hazırda siyasal yaşama aktif olarak müdahale etme yeteneğine sahip değiller; hatta gündemi belirleme konusundaki eski kapasitelerini bile yitirmiş durumdalar. Kekemeler çünkü askeri darbe karıştığı AKP'nin yandaşları tarafından gündeme öylesine belirleyici bir şekilde damgasını vuruyor. Bu yüzden darbe operasyonlarına eleştirel bir tutum takınamıyorlar ama bu dalgayı daha da güçlendirmemek için destek de sunamıyorlar. Tedirginler çünkü TUSİAD ile Genel Kurmay arasındaki ittifakın bir sonucu olarak gerçekleşen 28 Şubat'ın soruşturulması ilerledikçe işin ucunun kendilerine dokunacağını farkındalar.

Yaşanan gelişmeler karşısında benzer bir kekemeliği sol akımlar cephesinde de gözlemek mümkün. Cunta liderlerinin yargılanmasıyla darbe rejiminin yürürlükten kaldırılması arasındaki farkı gözetmeden yıllar yılı 'Darbeciler Yargılansın!' şiarıyla mücadele etmiş akımlar AKP'nin bu hamlesiyle birden bire kontrpiyede kalarak tümüyle ters bir uca savruldular. Daha önce politik olmak adına bu şiarı benimseyenler, şimdi de AKP'nin 12 Eylül'le hesaplaşamayacağını göstermek adına 'AKP tüm darbecileri ve işbirlikçilerini yargılayamaz' hattında, yani tümüyle soyut ve doktriner bir pozisyonunda bulunuyorlar.

AKP 12 Eylül Rejimini Ne Değiştirebilir Ne de 12 Eylülcülerini Yargılayabilir

AKP'nin 12 Eylül rejimini değiştiremeyeceği açıktır. Zira 12 Eylül rejiminin değişip, demokratik bir anayasanın yapılmasının temel koşulu, yasaksız, barajsız, tehditsiz bir seçimle bir kurucu meclisin kurulması, anayasanın bu kurucu meclis tarafından yapılmasıdır. AKP'nin böyle bir kurucu meclis toplamaya hiç ama hiç niyeti yoktur. Tersinden anayasa yapımını oldu bittiye getirip bir referandumla onaylatmanın peşindedir. Bu durum sırf AKP için değil tüm burjuva partileri için geçerlidir. 12 Eylül rejiminin ürünü olan burjuva partileri elbette içinde filizlendikleri rejimi değiştiremezler.

Geçelim rejimi değiştirmeyi, AKP 12 Eylül'le değil 12 Eylülcülerle hesaplaşmaktan söz etmektedir. AKP'nin 12 Eylül'ün sorumlularını yargılamasını beklemek de bölünük olur. AKP 12 Eylül'den arta kalan son paşaları yargının karşısına çıkarsa bile bu yargılama, Hrant Dink'in katilleri, Madımak katliamının sorumluları vb. hakkındaki yargılamalar nasıl seyrettiyse en fazla o kadar yargılar.

İkincisi darbe yapmayı suç sayma iddiasındaki AKP'nin bu darbe rejiminde ve onun kurallarıyla yönetim sorumluluğunu alarak darbecileri ve bu suça ortak olmuş tüm kesimleri yargılaması olanaksızdır. Sadece teknik olarak değil şu anda darbe anayasasının verdiği yetkilerin bizzat AKP hükümeti ve onun seçtiirdiği Cumhurbaşkanı tarafından kullanıldığı için. Bu nedenle AKP'nin darbecileri yargılama hamlesi daha baştan sembolik olmaya mahkum bir girişimdir.

Üçüncüsü ve en önemlisi bugün darbelerle ilişkin soruşturmalarının esas olarak Gülen cemaatinin devlet içinde kadrolaşmış mensupları tarafından yürütülmektedir. Söz konusu cemaatte yalnızca 12 Eylül'ün en büyük ürünlerinden ve destekçilerinden biri değildir; aynı zamanda cemaatin siyasi ve iktisadi olarak güçlenmesi için 12 Eylül rejiminin sürmesi gereklidir. Bu bakımdan AKP'nin 12 Eylül darbelerini yargılama yönündeki girişimlerinin bir günah keçisi bulmaya yönelik bir müsamere olduğu besbellidir. **Darbeciler Yargılansın' Kuyrukçuluğundan 'Darbeye Müdahil Olma' Kuyrukçuluğuna**

Ancak AKP'nin darbecileri niye yargılayamayacağını açıklayan bu gerçekleri sıralamanın politik bir tutum olmadığı, AKP'nin maskesini düşürmeye yeterli olmayacağı besbellidir. Dün siyaset yapmak adına 'darbeciler yargılansın' şiarıyla siyaset yapanların bugün bu gerekçelerin birini ya da bir kaçını savunmaları ise daha manidardır. Dün burjuva partilerinin kuyruğunda 'darbe karıştığı' talebini yükseltenlerin gibi bugün de bu kesimlerin

Ökkeş Şendiller, 12 Eylül davasına müdahil olma talebini iletmeye giderken

endişelerine paralel bir şekilde kekeme kalmaktadırlar. Böylelikle dün de bugün de bu kesimlerin asıl görevinin siyasetten kaçmak istediklerini açığa çıkarmaktadır.

Kuyrukçuluğun daha da vahim bir tablosu, bu kesimler siyasetsiz kalışlarını gizlemek için 12 Eylül davasına müdahale etme gayretinde bulundukları zaman ortaya çıkmaktadır. 2010 referandumunda anayasa değişikliğine tereddütsüz hayır oyu veren bu kesimler şimdi birdenbire davanın ilerletilmesi yahut davanın bir müsamere olduğunun ortaya çıkması için 12 Eylülcülerin davasına müdahil olmak için başvurmuşlardır. Bu başvurunun AKP'ye karşı sözüm ona demokratik bir muhalefet örme gayretinde olan Kılıçdaroğlu'nun davaya müdahil olma talebiyle eş zamanlı bir şekilde yükseltilmesi de tesadüf değildir.

Sol akımlar bir kez daha CHP'nin kuyruğunda, bu sefer CHP'nin yeni yönelimine uygun olarak AKP'nin karşısına çıkmışlardır. Ancak sebebi ve motivasyonu ne olursa olsun 4 Nisan günü duruşma salonunun önünde ibretlik bir manzara ortaya çıkmıştır. Sol akımlarla karşı-devrimciler yan yana iç içe geçmiş, MHP'sinden EDP'sine, CHP'sinden TKP'sine tüm kesimler duruşma salonunun önünde davaya müdahil olabilmek için beklemişlerdir. Halbuki devrimcilerle faşistleri aynı koşullarda yatırarak etkisizleştirmek için üretilmiş 'karıştır banıştır' sloganı 12 Eylülcülerin marifetiydi. 12 Eylül'le hesaplaşmak isteyenlerin önce böyle bir duruma düşmekten kaçınması beklenirdi.

Aslına bakılırsa AKP'nin demokrasi müsameresinin ipliğini pazara çıkarmak hiç de zor değil. Bunu yapmak için doktrinerlikle kuyrukçuluk arasında savrulmaya gerek yok. AKP'nin maskesini düşürebilmek için Uludere'de katledilen Kürtlerin hesabını sormaya devam etmek yeterli. Zira daha birkaç ay önce gerçekleşmiş planlı bir cinayetin hesabını, ellerindeki tüm bilgi ve belgelere rağmen, sormayanların 30 yıl önceki darbeler hakkında soruşturma üstüne soruşturma düzenlemelerinin saminiyetsizlik olduğunu görmek ve göstermek için derin tarihsel, ekonomik açıklamalara gerek yoktur. O bakımdan da bugün 12 Eylül'den hesap sormak için benimsemesi gereken yegane politik tutum Uludere katliamının hesabını sormak için AKP'nin ve yandaşlarının üstüne yürümektir.

28 Şubat'ın 12 Eylül'den Farkı

28 Şubat davası da tıpkı 12 Eylül davası gibi bir AKP'nin yıpranan demokratlık imajını tazelemek için yaptığı manevralardan biri. Ancak sırf bu nedenle 28 Şubat soruşturmasını ve tutuklamalarını 12 Eylül'le aynı kefeye koymamak gerekir. Zira AKP'nin 28 Şubat soruşturmasından farklı ve sembolik olmanın ötesinde beklentileri vardır. Bu beklentilerin neler olduğunu anlamak içinse öncelikle içinden geçtiğimiz dönemde hakim sınıfın içindeki hesaplaşmanın ve çekişmenin niteliğine ilişkin bir saptamada bulunmak gerekir. KÖZ'ün uzun Anayasa tartışmaları gündeme geldiğinden beri vurguladığı üzere geride bıraktığımız dönemdeki çekişmeler esas olarak 12 Eylül yanlısı ve 12 Eylül karşıtı, yahut eski düzen yanlısı ve karşıtları arasında gerçekleşmemektedir.

Bugünkü kavga esas olarak 12 Eylül rejiminin tepesine kimin yerleşeceğine ilişkin bir kavgadır. Zaten 28 Şubat darbesi de böyle bir kavganın ürünü olduğu için Çevik Bir'in gözüaltına alınmasıyla başlayan sürecin daha kalıcı ve sarsıcı siyasi sonuçları olacaktır.

28 Şubat'ın emperyalistler arasındaki paylaşım kavgasının ve bu kavgada değişen dengelerin Türkiye üzerindeki izdüşümünün bir ürünü olduğu KÖZ sayfalarında sık sık tekrarlanan bir tespit. 28 Şubat bu paylaşım kavgasında emperyalistlerin uzantısı olan TUSİAD ile Silahlı Kuvvetlerin ittifakı sonucunda gerçekleşmişti.

Hedefi TUSİAD ve OYAK'ın tahtını sallamaya aday şekilde yükselen Anadolu Kaplanları'na ve onun çıkarlarının bekciliğini yapan Refah Partisi'ne haddini bildirmekti. Darbe amacına ulaştı önce Refah Partisi'nin sonra peşi sıra kurulan Fazilet Partisi'nin tırnakları söküldü. Ancak bu noktada burjuva siyaset arenasındaki istikrarsızlığa son verecek yeni bir oluşum yaratma projeleri

başarısızlıkla sonuçlandı. Burjuva siyaset sahnesindeki krizler ve parçalanmışlıklar derinleşince bu sefer Silahlı Kuvvetler'in olmasa da, Amerika'nın da desteğiyle TUSİAD'ın kerhen onay verdiği AKP'nin önü açıldı.

Bu destek ve onay sonucunda AKP önce devlet içerisindeki pozisyonunu sağlama aldı, sonrasında da TSK'dan başlayarak 28 Şubat'ta kendi temsil ettiği sermaye gruplarını yerinden eden tüm kesimlere karşı adım adım saldırmaya başladı.

28 Şubat Operasyonları Güçlenen Değil Zayıflayan AKP'nin Bir Hamlesidir

İşte bugünkü 28 Şubat operasyonları söz konusu saldırıların son halkasıdır. Ancak söz konusu saldırıları adım adım güçlenerek devlet iktidarı ele geçiren AKP'nin kendi hasımlarına yönelik son ölümcül darbesi olarak kavramamak gerekir. Zira gerek burjuva basında gerekse de sol akımlar içindeki yaygın kavrayış tam da bu çerçevede olsa da gelişmelerin seyri tam aksi istikamettir. Söz konusu soruşturmalar AKP'nin ileriye çıktığı, yükselişe geçtiği bir konjonktürde değil tersinden ABD ve TUSİAD nezdinde itibar kaybettiği, bu kesimlerin önümüzdeki dönemde AKP'nin karşısında güçlü ve dengeleyici bir muhalefetin yaratılması yönünde gayret gösterdiği bir dönemde başlatılmıştır. O bakımdan bu soruşturmaları yükselen bir güç odağının hesap sorma arzusunun değil, kendisini koruma çabasının ürünü olarak görmek gereklidir. Bu bakımdan soruşturmaların odağında bileği çoktan bükülmüş paşaların durması kimseyi yanıltmamalıdır. Söz konusu soruşturmalarla birlikte AKP asıl sopayı TUSİAD'a sallamaktadır. Zira altındaki toprağın çekilmekte olduğunu, kendisine bugüne kadar 'yürü ya kulum' diyenlerin artık karşısında yer aldığını hissetmektedir.

Ancak AKP'nin TUSİAD'ı ve destekçisi kesimleri 28 Şubat sopasıyla tehdit etmesinin umduğunun tersi bir sonuç üreteceği açıktır. Zira aslında AKP TUSİAD'ın üstüne yürüdükçe kendisini iktidara taşıyan dinamikleri daha da fazla karşısına almakta, bu anlamda bindiği dalı kesmektedir. 28 Şubat soruşturması derinleştikçe ABD ve TUSİAD'ın, CHP'ye yönelik planları dengeli bir muhalefet yaratmanın ötesine geçeceğinden, AKP'yi çok daha esaslı bir şekilde geriletmek için hamlelere başvuracağından şüphe duymamak gerekir. Görünen o ki, TUSİAD için istikrarlı bir tek parti hükümeti bugüne kadar taşıdığı birincil önceliği yitirmiştir.

Nihayet tıpkı 12 Eylül davalarında olduğu gibi, söz konusu soruşturmalar esas olarak Gülenliler tarafından yürütülmektedirler. 28 Şubat'a başlangıçtan itibaren destek sunmasına karşın, sürgüne ve dışlanmaya mahkum edilen bu kesimin bir rövanş alma arzusunu taşıması ve rakiplerini tasfiye ederek rejim içindeki yerini sağlamlaştırmaya yönelik adımlar atması elbette beklenir bir gelişmedir. O halde söz konusu soruşturmaları AKP'den çok Gülenlilerin intikam operasyonu olarak değerlendirmek gerekir.

AKP 28 Şubatçılardan kendi başına hesap sormak yerine başkalarının kavgasının sorumluluğunu üstlenmekte ve yıpranmaktadır. AKP ile gerilen ilişkileri akılda tutulduğunda Gülenliler aslında bir taşla iki kuş vurmaktadır. Bir yandan 12 Eylül rejimi içindeki rakiplerini yıpratmakta diğer yandan da ihaleyi AKP'nin üzerine yıkmakta, AKP ile TUSİAD arasındaki çekişmeyi büyötmektedirler.

Muhalefet Boşluğu Sürüyor

Bu bakımdan 28 Şubat operasyonları giderek güçlenen AKP'nin devlet içinde kendini konsolide etmesi, siyasal arenayı kendisi için dikensiz bir güç bahçesine çevirmesi olarak yorumlanmamalıdır. Bilakis yaşanan gelişmeler önümüzdeki günlerde hükümetin daha da yıpratılacağı, AKP'nin daha da gerileteceğinin habercisidir. Bu doğrultuda planlar hayata kondukça AKP daha da saldırganlaşacak, AKP saldırganlaştıkça planları yapanların sayısı artacaktır.

AKP'nin geriletilmesinin elbette 28 Şubat benzeri bir süreçle gerçekleşmesinin bugün için imkânı yoktur. AKP'nin nasıl yükseldiyse aynı şekilde geriletebileceği burjuvazinin tüm kesimleri açısından açıktır. Dolayısıyla KÖZ'ün son üç yıldır belirttiği üzere AKP'nin geriletilmesi için burjuvazi, CHP'ye mahkûm durumdadır. Ancak burjuvazinin açmazı tam da bu noktada çıkmaktadır. Zira CHP'ye ne kadar yatırım yapılırsa yapılsın, ne kadar kredi açılırsa açılsın bu parti AKP'nin karşısına ciddi bir muhalefet partisi olarak çıkamamaktadır. Bu durumsa CHP'den vazgeçmeyi değil, tersine bu partinin iç işlerine daha fazla müdahale etmeyi ve CHP'yi daha fazla pohpohlamayı beraberinde getirmektedir.

Newroz'dan 1 Mayıs'a uzanan süreç işte tam da burjuva siyasetine damgasını vuran bu çatışma ve çelişkilere bağlı olarak gerçekleşmektedir. Bir yanda yıpranan, yıpratılmak istenen, yıprandıkça saldırganlaşan, saldırganlaştıkça sadece emekçiler gözündeki itibarını değil aynı zamanda hakim sınıflar nezdindeki kredisini de yitiren bir AKP hükümeti vardır. Diğer yanda ise kendisine açılan olanca krediye karşın mızımız bir çizginin ötesine geçemeyen bir CHP muhalefeti.

(devamı yan sayfada)

AKP siyaset sahnesine 28 Şubat'ın Hem ürünü hem de tamamlayıcısı olarak çıktı

28 Şubat'ın ilk ve temel ürünü AKP'dir. AKP, 12 Eylül rejiminin tüm kurumlarından da yararlanarak üzerinde iktidar olduğu bu boşlukta 28 Şubat'ın misyonlarını, güçlü ve muhalefetsiz tek parti iktidarından güç alarak bir bir yerine getirmiştir.

'Postmodern darbe' diye de anılan 28 Şubat müdahalesi zaman zaman Türkiye'deki askeri müdahaleler zincirinin bir halkası gibi anılsa da, onu diğerlerinden ayırdeden sadece MGK toplantısında tebliğ edilen bir muhtırayla tahakkuk etmesi değildir.

28 Şubat'ı izleyen süreçte, güya AKP'nin inisiyatifıyla ordunun siyaset üzerindeki vesayetine son vermek üzere bir süreç başladığına dair tevatür oldukça yaygın olsa da, durum öyle değildir. Hele bugün 28 Şubatçıların yargılanmakta olmasına bakarak AKP'nin bu postmodern müdahaleyle hesaplaştığını sanmak daha da yanlış olur. AKP 12 Eylül rejimine ne kadar son verme gayretinde ise, 28 Şubat'a da en fazla o kadar karşı olabilir. Hatta bir adım daha ileri giderek AKP'nin 28 Şubat'ın ürünü olmakla kalmayıp, onun başlattığı işin tamamlayıcısı olduğuna işaret etmek gerekir.

28 Şubat müdahalesini 'laik ordunun İslamcı Fazilet Partisini hükümetten düşürmek için bir girişimi' olarak görenler haddinden fazladır. Görünüşe de uygun bir tariftr bu. Ama 'olaylar gördükleri gibi olsalardı Kapital'i yazmaya gerek yoktu' diyen Marx'a kulak vermek daha isabetlidir.

28 Şubat müdahalesinin Erbakan'ı hükümetten düşürmekle kalmamış olduğu besbellidir. 28 Şubat tarihli MGK toplantısına katılan askerlerin hedef ve beklentileri ne olursa olsun, 28 Şubat müdahalesiyle başlayan süreç burjuva siyasetinin geleneksel aktörlerinin tamamının siyaset sahnesinden silinmesine ve ordunun siyaset üzerindeki rolünün de görece zayıflamasına yol açan bir süreç olmuştur. İstisnasız 12 Eylül öncesinden kalan tüm siyasetçiler bu dönemeçten itibaren sahneyi terk etmiştir - onların birinci elden devamçıları da öyle. Bu anlamda 28 Şubat, 12 Eylül'de yapılmaya çalışılan ama becerilemeyen şeyi yapmıştır. Daha önceki darbelerle şapkasını alıp gitmesiyle tanınan Süleyman Demirel de bu kez 28 Şubat'ın koordinatörlüğünü yaptıktan sonra şapkasıyla beraber siyaset sahnesinin ön planından kaybolmuştur.

AKP ise siyaset sahnesinin bu şekilde temizlenmesi sayesinde bu sahneyi işgal etmiştir. Bu anlamda 28 Şubat'ın ilk ve temel ürünü AKP'dir. Ve 2007 yerel seçimlerindeki dönemece kadarki süreçte 28 Şubat'ı destekleyenlerin murad ettikleri başlıca dönüşümlerin uygulayıcısı olmuştur. Bu müdahale ile önu açılan AKP, 12 Eylül rejiminin tüm kurumlarından da yararlanarak üzerinde iktidar olduğu bu boşlukta 28 Şubat'ın misyonlarını, güçlü ve muhalefetsiz tek parti iktidarından güç alarak bir bir yerine getirmiştir. 28 Şubat aynı zamanda 12 Eylül rejiminin içinde, onun kurumlarını işleterek ve onun yarım bıraktığı işleri tamamlamak üzere gündeme gelen bir müdahaledir. AKP de sadece 28 Şubat'ın asıl çocuğu olmakla kalmayıp, esasen bu misyonun partisi olmuştur.

28 Şubat'ın görünen ilk hedefi FP'yi devre dışı bırakmaktı. AKP önce bu partiyi bölerek sonra da ikame ederek bu misyonu tamamlamıştır. 28 Şubat'ta hükümetin başında olan FP bir daha mecliste bir varlık kazanamamıştır. Kimi zaman 'Anadolu Kaplanları'

diye de anılan ama aynı zamanda Türkiye'nin en büyük döviz kaynaklarından olan 'gurbetçi dövizlerini' uluslararası sermayenin kanallarına ve Türkiye'deki sermayenin kanallarına mümkün olduğu kadar az uğrayarak Türkiye'deki bir sermaye kesiminin kesesine taşıyan bu kanal, finans kapitalin geleneksel patronlarını fazlasıyla

rahatsız eden bir unsurdur. TÜSİAD ve OYAK'ın ittifakıyla desteklenen 28 Şubat, FP'yi devre dışı bırakırken aynı zamanda bu kesimin siyasetteki gücünü de geleneksel kesimlerin lehine tasfiye etmiş oldu.

Aynı süreçte burjuva siyasetinin 12 Eylül öncesinden kalan veya 12 Eylül dönemini takiben peydah olan ikinci kuşağı da aynı şekilde tasfiye edilmiştir. Zira bu kadro da siyasi varlıklarını korumak için finans kapitale ortak olan bu yeni kesimlerle şu ya da bu ölçüde içli dışlı ilişkiler içindeydi ve onun vesayeti altında hareket etmekten kendi başlarına kurtulabilecek takat ve yetenekte değillerdi. Bu bakımdan 28 Şubat 12 Eylül'ün tamamlayıcısıdır, AKP de onun uygulayıcısıdır.

28 Şubat'ın ikinci hedefi de, açıktır ki, Çiller DYP'sinin temsil ettiği sermaye kesiminin siyasetteki temsilcileridir. Kürdistan'daki savaşın

kirli rantıyla palazlanan ve siyaset sahnesinde aklanan kara para üzerinde yükselen bu kesim de tıpkı FP'nin temsil ettiği kesim gibi finans kapitalin geleneksel kesimlerini rahatsız eden ve onların ekmeğine ortak olmakta olan bir kesimdi. Onların da tasfiye olması gerekiyordu; öyle de oldu. Açıkçası 28 Şubat'a öngelen süreçte sık sık telaffuz edilen reel sektör ve üretken olmayan sermaye tartışmalarının ifade ettiği çatışma ve çekişme de finans kapitalin geleneksel kesimleriyle yeni rakipleri arasındaki paylaşım kavgasının ifadelerinden biri idi. Bunu büyük sermaye ile orta sermaye vb. arasında bir çatışma gibi görenler de fena halde yanılmaktadırlar. Söz konusu olan, uluslararası paylaşım kavgasının gölgesinde finans kapitalin zirvesinde cereyan eden bir paylaşım kavgasıdır.

AKP içinden çıktığı birinci kesimi nispeten çabuk siyaset sahnesinden uzaklaştırıp bu sermayenin de finans kapitalin olağan kanallarından akmasını görece hızlı bir biçimde sağladıysa da, diğer kesimin hizaya getirilmesi daha uzun ve dolaylı bir süreçte oldu. Sonradan 'demokratik açılım', 'askeri vesayete son verme' vb. kampanyaların perdelediği süreçte gerçekleşen gelişmeler, büyük ölçüde bu temizliklerin ardından ve oradan güç alarak gelişmektedir.

Öte yandan, 28 Şubat'ın arkasında TÜSİAD ve OYAK ittifakının olmasına bakarak, AKP'nin askerlere yönelik saldırıları ile esasen kendisine hayat veren bu ittifakın bir kanadına karşı saldırdığı izlenimine kapılmak da yanıltıcı olur. AKP burada da tayin edici bir rol oynamıştır. Bu cenahtaki temizliğin bir iç kavgı biçiminde ve ordu kurumunu zedeleyecek tarzda olmasına engel olan bir yabancı katalizör rolü oynamıştır.

Bu bakımdan AKP hem 28 Şubat'ın hem de onun tamamlayıcısı olduğu 12 Eylül'ün bir uzantısı olarak görülmelidir; tastamam (gerekli kimi düzeltmeleri akılda tutmak kaydıyla) öyledir. Bu nedenle ne 12 Eylül rejimini ortadan kaldırabilir ne de şimdilerde iddia ettiği gibi 28 Şubat'la ve tüm askeri müdahalelerle hesaplaşmak üzere yola çıkabilir. Aksine bu iki müdahalenin mütemmim bir cüzüdüdür ve onların misyonlarını tamamladığı ölçüde giderek gereksizleşmesi de mukadderdir. İşte süreç sonuna yaklaşırken hırçınlaşması ve oyun bozanlık etme eğilimleri göstermesi, bindiği dalı kesmeye yönelmesi ve böylece girdiye muhtaç olduğu destekleri daha hızlı kaybetmesi de bundandır.

Bütün bu sürecin beklenmeyen tek sürprizi ise burjuvazinin zirvesindeki bu kıran kırana kavganın yarattığı boşluklardan ustaca sızmasını bilen DTP/BDP olmuştur. Bu sürecin hesapta olmayan ve diğer aktörler tasfiye olurken tasfiye olacağı beklenen bu faktör, sürecin tek aykırı unsurudur. Aynı zamanda emekçilerin ve ezilenlerin bu paylaşım kavgasının çatlaklarından siyaset sahnesine sızmasının imkanlarının doğmasına müsait bir potansiyel taşımaktadır. Bu nedenle aslında 12 Eylül ve 28 Şubat'la hesaplaşma görüntüsü altında dönen dolapların yüzünü açığa çıkarmaya müsait ve yegane muhalefet rolünü oynama yeteneği kazanabilecek olan bu faktör, sürecin en önemli ve en dinamik unsurudur.

Sendikacılara havale edilmiş 1 Mayıs ise elbette bu kesimlerin kendi iç hesaplaşmalarına bağlı olarak şekillenecekti. 2012 1 Mayıs'ı da bu duruma bir istisna teşkil etmemiş, AKP'nin yönelimine bağlı olarak Türk-İş, Hak-İş ve hükümet yanlısı diğer sendikalar 1 Mayıs alanlarından kaçmışlardır.

Emekçi ve ezilen hareketinin 1 Mayıs'ı örgütlemek konusundaki tutukluğu doğrudan 1 Mayıs'ı zayıflatacak dinamikleri tetiklemiştir.

İnisiyatifli Sendikalara Terk Edenler Zayıflayan 1 Mayısılara Mahkum Olur

Kuşkusuz hükümet güdümündeki sendikaların 1 Mayıs kutlamalarından kaçması, kendi başına bir felaket tablosu anlamına gelmez. Zira sendika bürokratlarının denetiminin azalması, aynı zamanda emekçi ve ezilenlerden yanan güçlerin 1 Mayıs'a kendi damgalarını vurmalarının imkanlarını da yaratmaktadır.

Ancak bu imkanı değerlendirmek için bile önceden olduğu gibi şimdi de odağında BDP'nin olduğu güçlerin planlı bir müdahalesi gerekmektedir. Böyle bir müdahalenin olmadığı koşullarda, 'muhallif' sendika bürokratların 1 Mayıs'ı CHP'nin değirmenine su taşımak için kullanması işten bile değildir.

1 Mayıs'a artık sayılı günler kala, solun geniş kesimlerinin bir araya gelip böyle bir planlama yapması mümkün görünmemektedir. Bu noktadan sonra artık yapılabilecek olan Newroz'u 1 Mayıs'la buluşturma kararlılığını 1 Mayıs alanına taşınacak taleplerle göstermek olacaktır. Bu taleplerin neler olduğunu görmek zor değildir.

Uludere'deki katliamın hesabını sormak 12 Eylül davasının sahte müdahilleriyle aradaki farkı belirginleştirdiği kadar 1 Mayıs'ta da CHP ile emekçiler arasındaki farkları açığa çıkaracaktır. Uludere Katliamı tam da bu nedenle emekçilere yönelik diğer saldırılarla birlikte 1 Mayıs alanında gündemin baş köşesine oturtulmalıdır. 1 Mayıs alanına bu taleplerle çıkmadan yaşadığımız topraklardaki muhalefet boşluğunu doldurmaya aday olmak mümkün değildir.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler, 1 Mayıs alanlarında Uludere'nin, Sivas'ın hesabını sormak, işçi cinayetlerini, tutuklamaları ve hak gasplarını durdurmak üzere, sendika bürokratlarının 1 Mayıs'ları bölme çabalarına inat, emekçilerin-ezilenlerin örgütlü birliğini savunarak yer alacaklardır.

(yan sayfadan devam)

Bu durum yeni bir durum değildir, üç seneyi aşkın bir süredir hüküm sürmektedir. KÖZ de bu sürecin başından beri aynı soruyu sormaktadır: Muhalefet boşluğunu kim dolduracak? TÜSİAD ve ABD'nin iteklediği CHP mi yoksa odağında BDP'nin durduğu emekçilerin ve ezilenlerin eylemli birliği mi?

Düzen cephesinde muhalefet boşluğunu doldurma yönünde bir adım atılmadığı çok açıktır. Ancak ezilenlerin cephesinde de manzaranın parlak olmadığını söylemek gerekir. Sol akımların emekçi ve ezilenler hareketinin önünde duran bu görevin farkında olduğunu bile söylemek mümkün değildir. Hatta tersi doğrudur. Geride bıraktığımız yıl içerisinde ezilenler cephesinde mücadele edenler 2007-2011 arasında gösterdikleri performansın çok daha gerisine düşmüşler, bir çatı partisi mi yoksa bir eylem birliği mi olduğu belli olmayan Halkların Demokratik Kongresi'nin sonu gelmez iç tartışmalarına hapsolmuşlardır. Üstelik bu durum burjuva siyaseti sürekli kriz ürettiği, Ortadoğu halklarını ayağa kaldıran dinamikler Türkiye'nin sınırına gelip dayandığı bir dönemde gerçekleşmiştir. Odağında BDP'nin bulunduğu bir muhalefet hattı örülmeğe şöyle durulsun, bu gündemlerin çoğu iskanmıştır.

Son iki yılda gerçekleşen KCK operasyonları AKP'nin Türkiye soluna kıyasla bu dinamiklerin çok daha fazla farkında olduğunu göstermiştir. 'Arap Baharı'nı Türkiye'ye taşıyacaklar endişesiyle tutuklananların sayısı sekiz bine yaklaşmış durumdadır, azalacağı da benzememektedir. 2012 Newroz'unda AKP'nin estirdiği terör ise gelişmelerin bu yönde olacağını en açık kanıttır. AKP yaşadığımız topraklardaki en görkemli işçi ve ezilen mitinglerinin gerçekleştiği Newroz gününü belirsizlik ve provokasyonlarla gölgemeye gayret etmiştir.

Newroz'dan 1 Mayıs'a

Ancak 2012 Newroz'u sadece AKP'nin endişelerine ve sürdüreceği baskıya işaret etmemiş aynı zamanda Kürdistan'da ve Türkiye'deki emekçilerin bu politikalara boyun eğmeyeceğini de göstermiştir. Zira her yerde AKP'nin planları boşa çıkarılmıştır. Ezilenler Kürdistan'da özellikle de Amed'de polis kordonunu aşarak Newroz alanına girmişler ve bayramlarını kutlamışlardır. Buna karşılık yine İstanbul'da yaratılan tüm terör ortamına karşın on binlerce emekçi gün boyu Newroz alanına gitme kararlılığını göstermiştir. Zaten Newroz'da katledilen Hacı Zengin'in cenazesindeki kitlesellik de korku politikalarının boşa çıkarıldığını göstermektedir.

Görüldüğü üzere kitleler AKP'nin saldırıları karşısında yılacağa, mücadelelerinden vazgeçeceğe benzememektedir. Bu da AKP'nin endişelerinin ne denli gerçekçi olduğunun bir başka kanıtıdır. Ne yazık ki, bu durum sol akımların sayesinde değil, onların boşvermişliğine ve içe kapanmışlığına rağmen gerçekleşmiştir.

Geçtiğimiz senelere kıyasla emekçi ve ezilenler cephesinde yaşanan boşvermişlik kendini bu sefer bir başka açıdan da belli etmiştir. Geçtiğimiz Newrozlar emek ve ezilenler cephesinin tüm bileşenleri tarafından örgütlenirken bu sene Newroz sadece BDP tarafından örgütlenmiştir. Demek ki hem BDP hem de solun geri kalan kesimlerinin cephesinde bir kayıtsızlık söz konusudur.

Newroz'la 1 Mayıs'ı Birlikte Örgütlemenin Politik Anlamı

Newrozların birlikte örgütlenmesi; mitinge katılan emekçilerin sayısını artırdığı için veya Newroz alanına akan kesimlerin sadece Kürt sorunundan muzdarip vatandaşlar olduğu için değil, esas olarak işçi sınıfının en çok ezilen ve sömürülen kesimleri olduğu kabul etmek anlamına geldiği için önem taşıyordu.

Tam da bu nedenle Newroz'u birlikte örgütlemek; aynı zamanda 1 Mayıs'ı birlikte örgütlemek, Newroz alanında buluşan kitleleri 1 Mayıs alanına taşımak, 1 Mayıs'ı sendika bürokratlarının denetiminden kurtarmak anlamına geliyordu. Newroz ve 1 Mayıs'ın buluşmasını sağlamak ise Kürtlerin kimlik sorununu ikinci plana itmeden yaşadığımız topraklardaki tüm emekçileri kucaklayacak bir savunma hattını örnek anlamına gelecekti.

Bu bakımdan Newroz'un birlikte örgütlenmesi sembolik bir anlamın ötesinde anlamlar taşıdı. Gerçi KÖZ'ün 2008'den beri yükselttiği ısrarlı çağrılara karşın DTP-BDP ile birlikte hareket eden blok hiçbir zaman 1 Mayıs'ı örgütlemek üzere somut bir girişimde bulunmadı.

Ancak 2010 yılında böyle bir harekette bulunması bile yıllardır emekçilere kapatılan Taksim'in 1 Mayıs alanı olarak açılmasını mümkün kıldı. 2011 yılında ise yine Emek Demokrasi ve Özgürlük Bloku bileşenlerinin ortak hareketiyle kürsüdeki Kürtçe yasağı aşılmış, 1 Mayıs'ın sendikacılara tümüyle teslim edilmesi engellenmişti. Buna karşılık içine girdiğimiz dönemdeki içe kapanıklığın tek sonucu Newroz'un örgütlenmesinin 'Newroz Kürtlerin Bayramıdır' akıl yürütmesi uyarınca BDP'ye terk edilmesi olmamış; emekçilerin 1 Mayıs'ta ortak bir tutum göstermesi yönünde de hiçbir çaba sarf edilmemiş, 1 Mayıs da önceki senelerde olduğu gibi sendikacılara havale edilmiştir.

Yasağa karşı Newroz mücadelesi

2011 yılının Newroz'una İstanbul'da yüz binlerce emekçinin katılmasının ardından, 2012 yılında da daha fazla emekçinin katılacağı Newroz mitingine, 'gününde yapılması gerekir' bahanesiyle yasak koyuldu.

Son bir yıldır Kürdistan coğrafyasında ve Türkiye coğrafyasında ezilenlere ve emekçilere yönelik saldırılar çok daha şiddetli bir şekilde artmıştı. KCK operasyonları adı altında binlerce kişi tutuklanarak zindanlara atılmış; Roboski'de Kürt köylülerinin üzerine uçaklarla bombalar yağdırılmış ve 37 köylü katledilmiş, Kürdistan dağlarında günbegün askeri operasyonlar yapılmış; çıkarılan yasalarla emekçilerin kıdem tazminatı, sağlık hakları gibi birçok hakları ellerinden alınmış, iş cinayetlerine her ay resmi rakamlara göre 60'ın üzerinde işçi kurban verilmiş; 93 Sivas Katliamı davası zaman aşımından düşürülmüş ve bunlara benzer daha birçok saldırı son bir yılda ezilenlere ve emekçilere yönelik gerçekleştirilmiştir.

Bu tablolar içerisinde Newroz mitingleri; Kürtlerin, ezilenlerin ve emekçilerin kendi talepleri doğrultusunda Newroz alanlarına çıktıkları, mücadelelerini büyüttükleri ve bu saldırılara karşı bir araya geldikleri dev mitinglere dönüşmektedir. İşte devletin tamda korktuğu mitingler olmasından kaynaklı bu sene Newroz mitinglerini devlet her yerde yasaklanmak zorunda kalmıştır. İstanbul'da da böyle yasaklanmış bir Newroz mitingi 18 Mart'ta Kazlıçeşme

Meydanı'nda gerçekleştirilmeye çalışılmıştır.

18 Mart günü sabah saatlerinden itibaren her yeri tutacak şekilde devlet önlemleri alındı. Kazlıçeşme Meydanı ve çevresi de bir gece önceden kapatılarak, giriş çıkışlar yasaklandı. Mitinge gitmek için mahallerden tutulan otobüsler polis tarafından tutularak mahallelerden birlikte çıkışlar engellendi. Newroz'a katılmak isteyenler de kendi imkanlarıyla, ya da toplu taşıma araçlarıyla Kazlıçeşme'ye ulaşmaya çalıştı. Meydana çıkan yolların hepsi kapatıldığı için, bu yollara gelen herkesi polis yoğun bir gaz bombasıyla müdahale ederek dağıtmaya çalıştı. Kazlıçeşme'ye çıkan her güzergah üzerinde polisin müdahalesi sonucu çıkan çatışmalar vardı.

Böylesi bir durumun yaşanabileceği için KÖZ olarak sabah öncelikle Okmeydanı'nda buluştuk ve oradan hep birlikte Newroz alanına gitmeye çalıştık. Her yerin kapatılmasından kaynaklı Bayrampaşa-Maltepe istikametinden alana gitmeye çalıştık. Bir anda çevrede bekleyenlerle birlikte oldukça kalabalık bir grup olarak alana doğru yürüyüşe geçtik. Sloganlar atarak yapılan yürüyüş az bir zaman sonra polis tarafından durduruldu ve anında gaz bombalarıyla saldırıya geçtiler. Yürüyüş güzergahımızın arkasından da polislerin gelip gaz bombalarıyla müdahalelerinin ardından bir araya gelen kitle dağılmaya başladı. O bölgede

bulunan mezarlıklara dağılan kitlenin üzerine de oldukça yoğun gaz bombası atıldı. Cevizlibağ, Edirnekapı ve Topkapı güzergahında da alana giden yollar polis tarafından yoğun bir şekilde tutulmuştu.

Alana giremeyip dağıldığımız takdirde Okmeydanı'nda buluşup Newroz'u orada kutlamayı önümüze koymuştuk. Akşama doğru Okmeydanı'nda DHF, Halkevleri ve SODAP ile bir araya gelerek bir Newroz kutlaması gerçekleştirdik. Birlikte yapılan yürüyüşün başlayacağı yere kadar kendi kortejimizle ve sloganlarımızda

Okmeydanı içerisinde yürüyüş gerçekleştirdik. Yol boyunca “Biji Newroz, Newroz Piroz Be! – Kurdara Azadi, Kürtlere Özgürlük! – Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir! – AKP'ye Karşı Örgütlen Birleş Mücadele Et! – Ne AKP Ne CHP Kurtuluş Birleşik Mücadelede!” sloganlarını attık. Diğer siyasetlerle bir araya geldiğimizde belirlenen ortak sloganlarla ortak pankartın arkasında yürüdük.

Yürüyüş boyunca; “Newroz'un Ateşi AKP'yi Yakacak! - Newrozun Ateşi Direnişin Simgesi! – Yaşasın Halkların

Kardeşliği! – Newroz Piroz Be!” sloganları atıldı ve ajitasyon konuşmaları gerçekleştirildi. Sağlık ocağı önüne kadar süren yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirildi. Burada ateş yakılarak davul ve türküler eşliğinde halaya duruldu. Çekilen halayların ardından sloganlar atılarak Newroz kutlaması sonlandırıldı.

Biji Newroz, Newroz Piroz Be!

Newroz Ateşi Yükselerek Yayılсын!

Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir!

İstanbul'dan Komünistler

Buca'da Newroz Gündoğdu'yu aratmadı

İzmir'de Newroz, hafta içi bir güne rastlamasına ve Şirinyer Hipodromu arkası gibi görece uzak bir alanda kutlanmasına rağmen, geçtiğimiz sene Gündoğdu Meydanı'nda gerçekleşen Newroz'u aratmayan bir kitlesellik ve geçen seneyi aşan bir coşku ile kutlandı.

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak Newroz kutlamaları için pek çok örgütlenme ile birlikte Şirinyer Tansas önünde buluşarak kortejimizi oluşturduk. HDK bileşenlerinin yanı sıra pek çok örgütlenme ortak bir yürüyüş kolu oluşturarak alana birlikte ilerledi. “AKP'nin Saldırılarına Karşı; İşte Newroz İşte Emekçiler!” pankartı açtığımız yürüyüş boyunca “Biji Serhildan Azadiya Kurdistan”, “Newroz ateşi Yükselerek Yayılсын”, “Newroz Ateşi 1 Mayıs'a Taşılсын”, “Varoşlarda Birleş Alanlarda Devleş”, “Kürtlere Özgürlük, Kurdara Azadi”, “İşgalci TC Kurdistan'dan Defol”, “Vekiller Onurdur, Onuruna Sahip Çık”, “Saldırlara Karşı BDP'ye Sahip Çık”, “Saldırlara Karşı Örgütlen Birleş Mücadele Et” sloganlarını attık. Aynı zamanda yürüyüş esnasında yapılan ajitasyonlarda Esenyurt'ta yanarak ölen inşaat işçileri ile Roboski'de üstlerine bomba yağdırılan Kürt köylülerinin katillerinin, Ahmet Türk'e saldırılarıyla Sivas Katliamı'nın faillerini koruyanların bir ve aynı olduğuna vurgu yapıldı. Yine gerçekleştirilen ajitasyon konuşmalarında Ortadoğu'da gerçekleşen ayaklanmaların devrimci bir önderlik olmaksızın devrimlerle taçlandırılmadığı, yaşadığımız topraklarda da aynı devrimci önderlik boşluğunun sürdüğü ve bu boşluğu dolduracak devrimci bir parti için komünistlerin birliğinin sağlanması gerektiği dillendirildi.

Alana vardığımızda hafta içi gerçekleşecek bir Newroz'un nispeten düşük bir katılımı gerçekleşeceği yönündeki kaygı, yerini Newroz coşkusuna bıraktı. Pazar günü Diyarbakır ve İstanbul'da gerçekleşen direniş ve kutlamaların yarattığı heyecanın etkisi alanda gözlemlenebiliyordu.

Newroz kürsüsünden özgürlük mücadelesinde yaşamını kaybedenler anısına bir dakikalık saygı duruşu için çağrı yapılmasının ardından alandaki sessizlik kısa sürdü ve meydana binlerce kişi tek bir ağızdan marşlar söyledi. Tertip komitesi adına yapılan konuşmanın ardından HDK İzmir Yürütmesi adına ortak bir konuşma gerçekleştirildi. Daha sonra ise Halit Bilgiç sahne olarak Kürtçe ve Türkçe türkülerle Newroz alanındaki coşkulu kalabalığa seslendi.

Müziğin akabinde BDP Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü bir konuşma yaptı. Kürkçü konuşmasında halka şöyle seslendi: “Pazar gününden beri Türkiye'nin dört bir tarafında ve Kürdistan'da 100'ü aşkın yerde, AKP'nin tek parti iktidarının

saldırganlığının karşısında, bu saldırıan iktidarın, bu diktatörlüğün zulmüne karşı göğüs gerdiniz, direndiniz, bugüne geldiniz. Sizlerle gurur duyuyoruz. Recep Tayyip Erdoğan ve akıl hocaları, direnen bir halktan daha büyük bir güç olmadığını gördüler. ‘El mi yaman bey mi yaman’ gördüler. Bak, AKP işte Newroz budur. ...Eğer onların dediği günde Newroz'u kutlamazsak terörist olacaktık. Onların dediği günde kutlarsak teslim olacaktık. İkisi de olmadı. Tüm saldırılarına rağmen direndik ve işte bakın Newroz meydanına barışı biz getirdik. ...İrkçılığı, tekçiliği İzmir'den denize dökeceğiz. AKP bu yıl Newroz'da Kürt halkına bir suikast girişiminde bulundu, ancak kendisi suikasta kurban gitti.”

KÖZ'ün arkasında duran komünistler olarak alanda “İşte Newroz İşte Emekçiler!” başlıklı özel sayımızdan binlercesini dağıttık. Otuz bini aşkın kişinin katıldığı miting sonrasında da alanda birlikte ayrılarak kısa bir değerlendirme yapma fırsatı bulduk.

Newroz Ateşi Yükselerek Yayılсын!

İzmir'den Komünistler

Bursa'da Newroz ateşi harlandı

Bursa'da newroz kutlaması için valiliğe 18 Martta olması üzerinden dilekçe verildi. Fakat vali türlü bahaneler göstererek izin vermedi. Bunun üzerine Newroz 21 Mart günü yapıldı. Newroz mitingi , yaklaşık 5 bin kişinin katılımıyla gerçekleşti. Mitingde devletin Newroz alanlarına yönelik saldırılarına tepki vardı. Ahmet Türk'e yapılan saldırı kınandı. Saat 11.00'dan itibaren alanda toplanma başladı. Newroz alanına “Alanda ortak vatanda özgür birliktelik / BDP Bursa İl Örgütü”, “Newroz ateşi ile özgürlüğe - Barışın kardeşliğini yaşatalım / BDP Bursa İl Örgütü” ve “Dün Halepçe bugün kelepçe” pankartları asıldı. HDK bileşenlerinin yanı sıra Partizan, BDSP, SDP, ÖDP, Halkevleri, BATİS, BAMİS, Bursa Dersimliler Derneği ve KESK Şubeler Platformu mitingde yer aldı.

Miting saygı duruşuyla başladı. Zafer işaretleri yapan kitle saygı duruşunun ardından “Şehit namırın!” sloganını haykırdı. Miting tertip komitesi adına yapılan konuşma ile devam etti.Konuşmada Newroz kutlamalarına yönelik yapılan baskılar ve yasaklamalar üzerinde duruldu. İstanbul'un kuşatma

altına alındığı ve adeta savaş alanına çevrildiği dile getirildi. BDP Arnavutköy İlçe Yöneticisi Hacı Zengin'in katledildiğini hatırlatılarak Ahmet Türk'e yapılan saldırı kınandı. Tüm zorbalığa rağmen Kürt halkının engelleri aştığına vurgu yapılarak Amed ve Kürdistan'da yapılan Newrozlar'a dikkat çekildi. Türk ve Kürt halklarının düşmanlaştırıldığı belirtilerek halkların yoksullaştırıldığı dile getirildi. Sosyal yıkım saldırılarına değinerek devam eden konuşmada uzun tutukluluk süreleri, tecrit ve açlık grevlerinin üzerinde de duruldu.

Ardından BDP'li kadınlar adına Zehra Aymana bir konuşma yaptı. Bunu HDK adına yapılan konuşma izledi. Ardından Levent Tüzel bir konuşma yaptı. Bu konuşmanın da ana vurgusu Newroz'a yönelik saldırıanlıktı. Konuşmaların ardından Newroz ateşi yakıldı. Müzik grubunun seslendirdiği ezgiler eşliğinde kitle halaylar çekti kutlamanın sonuna kadar coşku alana hakim oldu.

Biji Newroz! Newroz Piroz Be!

Kürtlerin Esareti İşçilerin Esaretidir

Bursa'dan Komünistler